

capitolul 20

În vremurile de demult, când unei fete îi plăcea un băiat, ea se asigura mereu că el câștiga atunci când jucau cărți sau alte jocuri de societate.

*Cum să joci dur,
articol pentru revista Chik*

După escapada de la lac, se schimbă de costumele de baie la timp, ca Molly să ajungă la petrecerea de la foișor, pe care se hotărâse să o țină la ora 3 în loc de 5, pentru că așa ar fi fost mai bine pentru copii. Se plânse la Phoebe că farfuriile de carton de unică folosință și tortul cumpărat din oraș îi reduceau șansele de a-și vedea poza în revista *Victoria*, dar Kevin știa că ei îi păsa mai mult să se simtă bine, decât să scoată vesela scumpă din porțelan fin.

Kevin încuviință din cap spre Lilly, care venise cu Charlotte Long și cu Vi, prietena lui Charlotte. Observase deja cum oaspeții din celelalte căsuțe făceau tot posibilul să o protejeze de curiozitatea oaspeților ocazionali de la pensiune. Se gândi o clipă să vorbească cu ea, însă nu îi venea în minte ce i-ar fi putut spune.

Molly era înconjurată de pudeli energici și de copii gălăgioși. Avea părul prins cu o agrafă roșie în formă de inimioară, purta blugi de culoare roz și șireturile tenișilor ei erau de un albastru aprins. Era un curcubeu ambulant și zâmbea chiar și numai dacă se uita la ea.

- George! exclamă Molly topăind de mama focului și făcându-i cu mâna lui Liam Jenner când el se dădu jos din camioneta sa pe la ora patru și se îndreptă spre adunare. George Smith! Mulțumesc că ai venit.

Jenner râse și se duse să o îmbrățișeze. Poate că era bătrân, dar, fără îndoială, era un nemernic al naibii de chipeș, și lui Kevin nu-i prea plăcea felul destul de apropiat în care interacționau el și doamna lui iepuroaică.

- A! Vino, trebuie s-o cunoști pe sora mea! Pe vremuri, administra o galerie de artă în New York, dar stai liniștit, că nu o să-i spun cine ești.

„Da, cum să nu!”, se gândi Molly, cu ochii strălucind. Din fericire însă, Jenner nu avea nici cea mai mică idee. „Fraiere!”

În timp ce se îndrepta spre Phoebe, artistul trecu exact pe lângă Lilly. Poate că Liam se săturase, până la urmă, de toate respingerile ei matinale de la micul dejun. Kevin pur și simplu nu putea înțelege treaba asta. Dacă lui Lilly nu îi plăcea să se afle în preajma lui, atunci de ce tot apărea la masa de dimineață?

Kevin se uită de la Lilly la Molly și încercă să-și dea seama cu exactitate de momentul în care strădania lui de o viață de a se înconjura cu femei fără pretenții se risipise. Își îndesă pe cap șapca de baseball și își promise că în seara aceea avea să se uite la o filmare cu un meci.

Bărbații invitați voiau să discute despre fotbal, iar Kevin și Dan le făcură pe plac. Pe la ora 5, o parte dintre adulți începură să se retragă, dar copiii încă se distrau copios, și Kevin decise că a doua zi avea să instaleze un coș pentru baschet. Și poate avea să cumpere niște plute de cauciuc pentru plajă. Și biciclete. Copiii ar fi trebuit să aibă la dispoziție biciclete cât erau aici.

Cody și frații O'Brian veniră apoi în fugă, cu fețele transpirate și cu hainele murdare. Adică așa cum trebuiau să arate niște copilași vara.

- Hei, Kevin! Putem să jucăm softball?

Putea simți și el cum i se întindea un zâmbet mare pe față. Un meci de softball pe izlaz... Chiar în locul în care se ridicase cândva tabernaculul.

- Sigur că da. Hei, toată lumea! Fiți atenți aici! Cine vrea să joace softball să ridice mâna sus!

Începură să se ridice mâini peste tot prin jur. Tess și Julie veniră repede în față, iar Andrew începu să țopăie de bucurie. Chiar și câțiva adulți se arătară interesați.

- Un meci de softball e o idee minunată! zise Charlotte Long de pe scaunul ei. Ocupă-te tu să organizezi totul, Kevin.

El zâmbi la auzul acelei replici.

- Vrei să fii căpitan, Cody?

- Sigur!

Se uită apoi în jur, căutând să aleagă încă un căpitan de echipă. Fu la un pas să o numească pe Tess, dar apoi îi atrase atenția ceva din felul în care Hannah stătea ghemuită la picioarele tatălui ei, îmbrățișându-i pe pudeli. O văzuse ridicând mâna milimetric și apoi lăsând-o înapoi în poală, aproape temătoare.

- Ce spui, Hannah? Ai vrea să fii tu celălalt căpitan?

Kevin fu surprins să-l vadă pe Dan lăsând capul în jos și mârâind.

- Nu, Kevin! țipară atunci Tess și Julia la unison. Nu Hannah!

Dar reacția lui Molly îl surprinse cel mai mult dintre toate. Doamna iepuroaică, tocmai ea, care se presupunea că trebuia să fie sensibilă cu copiii și cu nevoile lor, zise:

- Poate ar fi mai bine să alegi pe altcineva.

„Ce naiba e în neregulă cu toți oamenii ăștia?”

Din fericire, cârcotelile lor nu părură să o tulbure deloc pe Hannah, care sări în picioare, își netezi pantalonii scurți și îi aruncă un zâmbet mare și strălucitor, care semăna aproape la perfecție cu cel al mătușii ei.

- Mulțumesc, Kevin. Nu mă lasă aproape niciodată să fiu căpitan.

- Păi asta pentru că ești p...

Phoebe îi puse imediat mâna la gură lui Tess, dar chiar și ea părea un pic mâhnită.

Kevin se simți dezgustat de ei toți. Nu exista nici un om pe lume mai competitiv ca el atunci când venea vorba de jocuri sportive de echipă, dar măcar el nu se înjosise vreodată atât de mult încât să facă o copilă să se simtă prost pentru că nu era la fel de athletică precum ceilalți. Îi aruncă un zâmbet liniștitor.

- Nu-i asculta pe răutăcioșii ăștia, scumpo! O să fii un căpitan grozav. Ba chiar poți să alegi tu prima pe cine vrei în echipa ta.

- Mulțumesc, zise Hannah, venind în față și uitându-se la mulțimea adunată în jur.

Kevin se aștepta să-l aleagă ori pe el, ori pe tatăl ei. Însă fata îl surprinse, arătând cu degetul spre mama ei - o femeie care juca atât de prost, încât toți veteranii din echipa Stars își făcuseră obiceiul de a-și programa vizite la dentist, numai ca să aibă o scuză pentru a pleca de la picnicul echipei înaintea meciului anual de softball.

- O aleg pe mama.

Kevin se apleacă spre ea și-i șopti:

- Dacă nu știai, Hannah, să știi că poți alege pe oricine vrei tu. Inclusiv dintre băieți. Și asta îl include și pe tatăl tău. Și pe mine. Ești sigură că vrei să o alegi pe mama ta prima?

- E sigură, bălmăji Dan din spatele lui. Și uite așa o luăm de la capăt.

Hannah se uită în sus la Kevin și îi șopti:

- Mama se supără mereu pentru că nimeni nu o vrea niciodată în echipa lui.

Iar apoi Tess aruncă o replică tăioasă, așa cum putea face numai un copil de 11 ani.

- Păi asta pentru că e praf.

Phoebe pufni scurt și îl bătu pe umăr pe căpitanul ei de echipă, uitând imediat de lipsa de susținere pe care i-o arătase mai devreme.

- Nu o asculta, Hannah! Să ai o atitudine câștigătoare este mult mai important decât să ai înclinații de la natură.

Spre deosebire de Hannah, Cody era descurcăreț, așa că alese înclinațiile naturale în detrimentul unei atitudini câștigătoare.

- Eu îl aleg pe Kevin.

Dan se ridică de pe șezlongul său și veni mai aproape de fiica sa.

- Hannah, scumpo, eu sunt aici. Să nu uiți de mine. Și eu o să fiu supărat dacă nu mă alegi pe mine.

- Ba nu o să fii, zise Hannah, aruncându-i un zâmbet strălucitor, după care îi întoarse spatele și îi căzură ochii pe Lilly, care până atunci stătuse de vorbă cu unele dintre doamnele mai în vârstă despre grădinărit și care, din câte își amintea Kevin, nici măcar nu ridicase mâna ca să-și exprime intenția de a participa la joc. Te aleg pe tine.

- Pe mine? întrebă Lilly, cu o expresie mulțumită pe chip și se ridică în picioare. Doamne, dar n-am mai jucat softball de când eram adolescentă!

Hannah îi zâmbi mamei sale.

- Asta o să fie o echipă excelentă. Plină de atitudine câștigătoare.

Cody din nou nu se lăsă pe tânjeală și îl alese pe Dan.

Și Kevin interveni încă o dată și încercă să o ajute pe Hannah, făcându-i un semn spre cel mai mare dintre frații O'Brian.

- L-am văzut pe Scott aruncând mingea mai devreme. E un sportiv foarte talentat.

- Nu-ți bate gura de pomană, bălmăji Dan și apoi, în mod evident, Kevin văzu și cea de-a treia alegere a lui Hannah, imediat ce aceasta observă cum micuțul Andrew se bosumflă.

- Îl aleg pe Andrew. Vezi, Andrew, doar că pentru ai numai 5 ani nu înseamnă că nu te vrea nimeni în echipă!

- Eu o aleg pe Tess, sări apoi Cody, punct ochit, punct lovit.

- Și eu pe mătușa Molly! exclamă Hannah bucuroasă.

Kevin oftă. Până acum, Cody avea în echipa lui un actual și notoriu fundaș din NFL, un fost fundaș NFL și pe una dintre cele mai atletice fete din Northern Illinois. Hannah, pe de altă parte, le avea pe mama ei - care era cea mai proastă jucătoare de softball din istorie -, pe fratele ei mai mic, care avea mult suflet pentru 5 ani, dar nu și foarte multă pricepere. Și pe Molly, care era...

Ei bine, Molly – doamna iepuroaică, tocmai cea care răsturna canoea, încerca să se înece singură și ura în general sporturile.

Printre următoarele alegeri ale lui Cody se numărară, desigur, și cele două adolescente, care băteau mingea de când erau mai mici chiar decât Tess, fratele O'Brian mijlociu – care avea o constituție ca de tanc – și apoi părinții săi foarte atletici.

Hannah îi alese pe cel mai mic frate O'Brian, care avea doar 6 ani, un puști pe care Kevin era destul de sigur că îl văzuse ascunzându-și păturica de siguranță în tufișuri. Își spălă apoi păcatele alegând-o pe sora ei, Julie, care măcar era dansatoare – și destul de coordonată –, iar apoi pe Liam Jenner, chiar dacă logica ei în alegerea lui nu era tocmai una de nezdruncinat:

– Pentru că mi-a făcut un desen minunat cu Kanga și cu Roo.

Și în timp ce Cody își completa echipa cu toți adulții tineri și în putere disponibili, Hannah alegea toți bătrânii care își doreau să joace.

Oh, da! Meciul va fi un măcel în toată regula!

Băieții fugiră apoi la căsuțele lor ca să-și ia echipamentele, domnul Canfield – care avea probleme cu artrita – se oferă să arbitreze meciul și, în scurt timp, toți erau la locurile lor.

Echipa lui Hannah veni prima la respingere și astfel Kevin se trezi față în față, de pe post de aruncător, cu un puști de 6 ani, care își ascunsese păturica în tufișuri. Kevin făcu greșeala de a se uita spre Molly și nu fu deloc surprins să o vadă aruncându-i o privire prin care îi transmitea clar: „Dacă ești genul de om care să-l scoată din joc pe Linus, atunci nu ești omul care credeam eu că ești și poți să uiți ideea de a mă mai vedea goală oricând în viitorul apropiat sau îndepărtat... *Comprenez-vous*!”

Așa că fu blând cu puștiul.

---

¹ În limba franceză, în original, „Înțelegi?” (n.tr.)

Hannah îl aruncă pe Andrew în jocul următor, și Kevin trimise o minge ușoară spre el. Andrew rată, desigur, dar mânuia bine bâta de softball pentru un copil de 5 ani. Și apoi, când văzu apărând pe chipul micuțului o expresie de hotărâre încăpățânată, știu că tocmai zărise o sclipire din cum arătase Dan Calebrow pe vremea când avea 5 ani. Din motivul acesta, următoarea lui aruncare fu un pic mai tare decât intenționase, dar Andrew se ridică la înălțime și dădu tot ce avea mai bun.

Molly, pe de altă parte, îi aruncă o privire care transmitea clar un mesaj: „Ești un dobitoc!” Sau mai exact: „Are 5 ani, idiotule! E doar un copilaș! Chiar e așa de important pentru tine să câștigi, că ești în stare să scoți din joc un copil de 5 ani? Da... atunci în mod sigur, dar absolut sigur nu o să mai vezi nici o pereche de chiloței cu iepurași pentru tot restul vieții tale! Nici când o zbură porcul! *Adiós, muchacho!*”¹

Kevin mai aruncă o dată, tot încet, și Andrew reuși să lovească mingea, trimițând-o undeva în dreapta. Cel mai mare băiat O'Brian habar nu avea cât de periculos putea fi chiar și un Calebrow de grădiniță, pentru că fu prins pe picior greșit în timp ce moțăia. Și, ca rezultat, Linus reuși să ajungă la baza a treia, și Andrew se duse cu tatăl lui la baza a doua.

Dan îl mângâie pe cap afectuos.

– Kevin? strigă Hannah politicoasă. Urmează domnul McMullen. Vrea să știe dacă e în regulă să-și folosească cadrul.

Și asta cam le spunea pe toate.

În cele din urmă, veni rândul echipei lui Cody să treacă la respingere, și Kevin fu primul. În apropierea mobilei de primire, o văzu pe domnișoara Hannah Inimă-de-Aur stând la grămadă cu cele patru călărețe ale apocalipsei: Molly, Phoebe, Lilly și Julie. În cele din urmă, grupul se împrăștie, lăsând la rând prima lor aruncătoare.

---

¹ În limba spaniolă, în original, „Adio, băiete!” (n.tr.)

Pe Molly, doamna iepuroaică.

Kevin abia se putu abține să nu rânjească cu gura până la urechi. Oh, da! Așa da! „Și ghiciți ce, doamnelor și domnilor?” Bursucul Benny nu avea de gând să-i arate nici un pic de milă lui Daphne!

Molly încercă să-l intimideze cu privirea, dar el tot își putea da seama că era emoționată. Și pe bună dreptate! Numărul 1 din America. MVP¹. Candidat Heisman. Profesionist până în măduva oaselor. Avea toate motivele să aibă emoții.

El veni la baza de apărare și îi zâmbi.

- Doar încearcă să îmi ferești capul, scumpo! Mi-ar plăcea ca nasul ăsta frumos să-mi rămână exact acolo unde e.

- Asta, șopti Dan din spatele lui, a fost o mare greșală.

„Oh, da, cum să nu”, se gândi Kevin.

Molly făcu o serie scurtă de mișcări circulare, pe post de încălzire. Kevin lovi ușor cu băta de pământ și așteptă aruncarea, gândindu-se cât de frumoșică era. Nu doar frumoșică... Avea buzele roșii și ușor umflate, pentru că și le mușcase, și sânii i se lipeau de maioul mov pe care îl purta, la fel cum se lipiseră de pieptul lui cu o noapte înainte. Iar când aruncă mingea, fundul ei mic și drăguț tremură ispititor în blugii aceia roz, la fel cum se întâmplase și înainte să...

Mingea zbură pe lângă capul lui, în timp ce nu era atent. „Hooooop! Ce?! Ce-a fost asta?!“

- Prima lovitură! strigă arbitrul, domnul Canfield.

„Noroc chior, atâta tot!”, se gândi Kevin. O mică eroare de judecată. O lipsă de concentrare adusă de faptul că se uitase prea puțin la minge și prea mult la păpușa care o arunca. Făcu un pas și se îndepărtă de bază.

Și ea știa că fusese o lovitură norocoasă, pentru că acum își ronțăia din nou buza de jos și părea mai agitată ca mai devreme. Ceea ce însemna că era momentul

---

¹ Most Valuable Player - „Cel mai valoros jucător” (n.tr.)

perfect să înceapă niște jocuri psihologice, ca să-i amețească mintea.

- Frumoasă aruncare, Daphne! Crezi că poți să o repeși?

- Mă îndoiesc de asta.

Cu siguranță, avea emoții. Fără îndoială, era al naibii de sexy. Îi plăcea la nebunie cum făcea dragoste femeia asta, din toată inima și cu fiecare părticică din corp.

Și atunci văzu din nou cum îi tremură fundulețul. Și, desigur, el nu se putu abține să nu-și amintească felul în care se simțea tremuratul acela...

Mingea zbură repede, dar de data aceasta era gata pregătit s-o nimerească. Numai că traiectoria se schimbă pe neașteptate în ultima clipă, și băta lui nu întâlnește decât aerul.

- Excelent, mătușă Molly!

- Mersi, Hannah!

Lui Kevin nu-i veni să creadă.

- Bine lucrat, mormăi Dan din spatele lui.

Molly își atinse curba interioară a sânelui cu degetul arătător. Și vârful limbii ei delicioase ieși și se atinse ușor de buza aceea de jos umflată. Doamne! Îl înfierbânta la culme! De îndată ce avea să se termine meciul acesta, avea să o târască iar în pădure, indiferent dacă era acolo și familia ei sau nu, iar atunci îi va arăta el ce însemna un joc adevărat!

Ea se pregăti încă o dată și, chiar când dădu drumul mingii dintre degete, se uită fix spre vintrea lui. El făcu un pas în spate instinctiv, ca să se protejeze. Ca rezultat, rată aproape complet încă o lovitură, abia atingând mingea și trimițând-o să se rostogolească ușor pe pământ. Aruncă băta și începu să alerge. Molly îi aruncă mingea lui Julie, de la prima bază, care o prinse, făcând o mișcare care semăna al naibii de mult cu o piruetă din *Lacul lebedelor*.

Fuse eliminat! El! *Eliminat!* Se uită de la balerină la doamna iepuroaică, încercând să-și dea seama

ce se întâmplase. Privirea lui Molly zbură de la ochii la vintrea lui. Și apoi rânji.

- Ți-am zis vreodată că am mers în tabere de vară timp de 9 ani?

- Mda, cred că ai amintit ceva la un moment dat. Nu-și putea închipui ca orice fel de tabără de vară să o fi învățat acest anume truc. Nu, regina năzdrăvăniilor sigur inventase asta.

Până la sfârșitul primei reprize, Molly îi mai aruncase lui Cody o lovitură ușoară, îl trimisese la plimbare pe Dan și îl eliminase din joc pe cel mai mare copil O'Brian, precum și pe tatăl său.

Atleții - 0 puncte, iar copiii care erau mereu aleși ultimii pentru echipe la sport - 2 puncte.

Molly trecu țănoșă pe lângă el, când echipa ei ieși de pe teren victorioasă.

- Ce zi frumoasă, nu?

- Parcă ziceai că nu ești bună la sporturi.

- Am zis că *nu-mi plac* sporturile, atletule, zise bătându-l ușor pe piept. E o mare diferență.

Nu o putea lăsa să scape așa de ușor și îi aruncă cel mai arogant rânjel al lui de NFL.

- Data viitoare când te mai uiți la șlițul meu, sportivo, ar fi bine să fii întinsă pe spate!

Ea izbucni în râs și apoi fugi să se alăture restului echipei sale.

Lilly era prima care urma. Purta haine marca Gucci, în culori asortate, și îi străluceau diamante de pe inele și de pe brățări. Se descălță hotărâtă de o pereche de sandale ce imitau pielea de leopard, își dădu jos ochelarii de soare, care aveau două „C”-uri unite la balamale și luă o bătă. Lovi de câteva ori în aer de probă, după care veni la bază, ca și când ar fi fost proprietara ei. Iar în clipa aceea, Kevin înțelese că nu își moștenise chiar toate abilitățile sportive de la tatăl său, călărețul de rodeo.

Ridică dintr-o sprânceană spre el, și ochii ei străluciră în lumină. Erau la fel de verzi ca ai lui.

„Știu că ești mama mea adevărată și te iubesc foarte mult...”, îi răsună în minte.

Pe ea nu încercă să o elimine din prima, în schimb, trimise o aruncare ușoară și simplă, care propulsă mingea pe lângă ea, înscriind. Lilly lovi cu băta tare și amplu, însă era destul de... ruginită – după cum mărturisise chiar ea – și rată din plin.

- Minge de fault!

Repetă același tip de aruncare și de data asta o nimeri în plin. Băta trosni când întâlnește mingea și apoi ajunge la baza a doua, încurajată de uralele coechipierilor ei. Iar Kevin fu surprins de mândria pe care o simți.

- Bine lucrat, murmură el.

- Și am trecut bine de prima tinerețe, zise ea.

Urma Hannah, căpitanul Inimă-de-Aur. Era serioasă și solemnă. Pe chipul ei era întipărită aceeași expresie de îngrijorare pe care o afișa cel mai adesea și mătușa ei. Hannah avea părul castaniu, mai deschis decât al lui Molly, dar ambele aveau aceeași bărbie încăpățânată și aceeași ochi puțin oblici. Era un copil serios, foarte ordonat și îngrijit. Purta un tricou pe care scria American Girl, dar pe care nu exista nici măcar cea mai mică urmă că s-ar fi jucat cu doi pudeli sau că ar fi mâncat tort cu cremă de ciocolată – și le făcuse pe amândouă. Zări apoi un carnețel mic ieșindu-i din buzunarul din spate al pantalonilor scurți, și ceva în inima lui se topi un pic. Părea mai degrabă fiica lui Molly decât a lui Dan și a lui Phoebe. Oare așa ar fi arătat și fiica lui dacă ar fi trăit?

Pe neașteptate, simți cum i se pune un nod în gât.

- Nu sunt foarte bună la asta, murmură Hannah de la locul ei.

„Oh, nu! Nu asta...” Era un om mort. Aruncă o lovitură amplă și lentă.

- Prima minge! strigă arbitrul.

Dintr-odată păru și mai îngrijorată.

- Mă pricep mai bine la desenat. Și la scris. De fapt, sunt chiar bună la a scrie lucruri.

- Termină cu prostiile, Hannah! îi strigă atunci tatăl ei insensibil de la baza a doua.

Kevin îl considerase mereu pe Dan Calebow unul dintre cei mai buni părinți pe care îi cunoscuse vreodată, lucru care dovedea clar cât de tare se putea înșela. Îi aruncă o privire tăioasă și apoi trimise mingea zburând, într-o lovitură atât de lentă și blândă, că nici nu ajunse până la baza de respingere, unde se afla Hannah.

- A doua minge!

Hannah își mușcă buza de jos și vorbe într-o șoaptă neajutorată:

- O să mă bucur enorm când se termină treaba asta.

Kevin simți cum i se topește din nou inima și aruncă a doua minge, care abia trecu pe lângă linia de respingere.

Hannah o nimeri cu o răsucire stângace a bătei.

Kevin se duse după minge, însă nu se grăbi deloc, ca să îi acorde suficient timp să poată ajunge la prima bază. Din păcate, după aceea Cody nu prinse aruncarea lui, iar Hannah ajunse și la baza a doua.

Auzi apoi un cor de urale și o văzu pe Lilly ajungând la finalul cursei prin alunecare, uitând complet de pantalonii Gucci pe care-i purta.

Copiii care erau mereu aleși ultimii pentru echipe la sport - 3 puncte și atleții - 0 puncte.

Îi făcu un semn scurt din cap lui Hannah, în semn de apreciere.

- Nu știu prea bine să lovesc, zise cu glasul ei de copilă. Dar pot să alerg foarte repede.

- Oh, frate, bălmăji Dan nemulțumit.

Kevin era pe punctul de a-i spune vreo două, când văzu cum fetița făcu schimb de priviri cu mătușa ei și îl lovi ca un trăsnet. Era toată un zâmbet. Dar nu era deloc un zâmbet obișnuit. Oh, nu! În nici un caz! Era rânjetul triumfător al unei mici escroace sentimentale!

Molly și nepoata ei făcură schimb de priviri atât de pe deplin înțelegătoare și complice, încât Kevin aproape se înecă. Fusesse păcălit! Hannah era o pacoste și o năzdrăvană de prima mână. Exact ca Molly!

Contrariat, se întoarse apoi spre Dan, care părea că se scuză:

- Eu și Phoebe încă nu suntem siguri dacă plănuiește chestiile astea de dinainte sau dacă îi vin pur și simplu pe moment.

- Trebuia să-mi spui!

Dan se uită atunci spre fiica lui cu un amestec de iritare și mândrie paternă.

- Eh, pe-asta trebuia s-o vezi cu ochii tăi!

Sporturile aveau, în general, abilitatea de a face toate lucrurile să se clarifice, iar în clipa aceea toate piesele de puzzle se așezară la locul lor - de la incidentul în care Molly aproape că se înecase până la accidentul cu răsturnarea canoei, și la urcarea complet neobișnuită a lui Marmie în vârful copacului. Molly îl dusesese de nas de la bun început. Cody veni atunci în față, vădit nemulțumit de performanțele slabe ale aruncătorului său. Iar Kevin se pomeni stând la baza a doua, în timp ce Dan îi luă locul.

Hannah Escroaca Șireată făcu schimb de priviri complice - și viclene - cu Molly, și Kevin înțelese imediat de ce. Era rândul lui Phoebe să vină la apărare.

Oh și după asta distracția fu în toi! Pentru că apărură și mai multe tremurări de fese, și mai multe umeziri de buze, și mai multe ridicări de sâni decât ar fi trebuit să vadă orice copil care avea sub vârsta legală de consimțământ. Dan începu să transpire, Phoebe își aruncă în joc toate atuurile și apoi, dintr-una într-alta, patroana echipei Stars era deja la baza întâi, în timp ce Hannah o revendica pe a treia.

Treaba asta chiar se transformase într-un măcel.

Atleții reușiră în cele din urmă să înfrângă echipa copiilor, care erau mereu aleși ultimii pentru echipe la sport, dar numai datorită căpitanului Cody, care fu suficient de inteligent să îl înlocuiască pe Dan cu Tess, care nu numai că era imună la mișcări languroase din corp, dar nici nu se lăsa păcălită de nimeni. Tess elimină scurt și la obiect copiii de grădiniță și apoi, într-un mod

politicos, dar ferm îi puse la locurile lor pe adulții vârstnici. Cu toate acestea, nici măcar ea nu reuși să o împiedice pe mătușica Molly să lanseze o rachetă câștigătoare în ultima repriză.

Pentru cineva care ura sporturile, Molly știa al naibii de sigur cum să se descurce cu bâta. Iar felul în care alerga pe teren de la o bază la alta îl lăsa pe Kevin atât de excitat, încât trebuia să se aplece din când în când, pretinzând că avea o crampă, și să își frece mușchiul, ca să nu se facă singur de râs. În timp ce își masa piciorul, își aminti cât de aglomerat avea să fie patul lui Molly săptămâna aceasta, cu toți copiii înghesuindu-se și ghemuindu-se acolo cu ea. La cum înțelesese el lucrurile, noaptea aceasta era a lui Julie, noaptea următoare va urma Andrew, apoi Hannah, după care urma Tess. Hmmm... Poate reușea să se furișeze în căbănuță după ce trecea ora de somn a copiilor ca să o răpească pe mătușica M. pentru o rundă de nebunii numai a lui. Dar apoi își aminti că Molly îi spusese că Julie avea un somn ușor și că se trezea la orice zgomot. Oftă și își îndesă și mai tare șapca de baseball. Trebuia să accepte lucrurile! În seara aceea nu avea să primească nici cea mai scurtă rundă de zbenguie. Mărețul Kevin Tucker fusese eliminat.

capitolul 21

Era înfricoșător în pădure, și lui Daphne îi clănțăneau dinții de frică. Ce se întâmpla dacă nu o găsea nimeni niciodată? Slavă Domnului că își adusese cu ea sendvișul preferat cu salată și marmeladă.

Daphne se rătăcește

Lilly se lăsă pe spate pe șezlong și ascultă clinchetul clopoțelilor de vânt din arborele lui Iuda, care creștea în curtea din spate. Îi plăcea la nebunie sunetul clopoțelilor de vânt, dar Craig nu-l putuse suporta, așa

ea nu o lăsase să agate nici unul în grădina din casa lor. Închise ochii și se lăsă inundată de senzații, bucuroasă că ceilalți oaspeți de la pensiune rareori vizitau acest colțșor tihnit din spatele casei.

În cele din urmă, încetase să se mai întrebe cât urma să stea aici. Avea să știe atunci când urma să vină timpul să plece. Iar ziua aceea fusese incredibil de amuzantă. Când câștigase punctul, ajungând prin alunecare la baza principală, Kevin aproape că păruse mândru de ea, iar apoi la picnic nu o evitase intenționat, așa cum făcuse Liam.

- Te ascunzi de publicul tău adorator?

Deschise ochii brusc și inima îi sări peste o bătaie când omul la care se gândea mult prea mult ieși pe ușa din spate a pensiunii. Avea părul ciufulit, iar hainele lui - pantaloni scurți kaki și tricou bleumarin șifonate - erau aceleași pe care le purtase mai devreme la picnic. La fel ca ea, nici el nu apucase să se schimbe după meciul de softball.

Se uită în ochii lui întunecați și văzu acolo mult prea mult.

- Mă refac după toată agitația din după-amiaza asta.

El se prăbuși pe pernele șezlongului din lemn de lângă ea.

- Joci destul de bine softball pentru o fată.

- Și tu ești un jucător destul de bun pentru un artist fătălău.

El căscă.

- Pe cine faci tu fătălău?

Lilly încercă să nu zâmbească. Făcea asta mult prea des când erau împreună și știa că lucrul acesta avea să-l descurajeze. În fiecare dimineață, își spunea că avea să rămână în camera ei până când urma să plece el, dar apoi tot cobora. Și încă nu îi venea să creadă ce făcuse cu el. Era ca și când căzuse sub o vrajă. Ca și cum studioul acela făurit din sticlă fusese parte dintr-o altă lume. Dar acum era înapoi în Kansas.

De asemenea, o enervase un pic cât de bine se simțise el fără ea. Îl văzuse ba râzând cu Molly, ba flirtând cu Phoebe Calebow, ba tachinându-l pe vreunul dintre copii. Era un om dur și intimidant, și o enerva într-un fel faptul că nu se speriaseră de el.

- Du-te și schimbă-te, zise el. O să fac și eu același lucru și apoi te scot la cină.

- Mersi, dar nu mi-e foame.

El oftă obosit și își odihni capul pe spătarul scaunului.

- Ești total hotărâtă să dai cu piciorul la treaba asta, nu-i așa? Nu ești dispusă să ne acorzi nici măcar o șansă.

Ea își alunecă ușor picioarele peste marginea șezlongului și se îndreptă de spate.

- Liam... Ce s-a întâmplat între noi a fost o aberație. Am fost singură prea mult timp și am cedat în fața unui impuls nebunesc.

- Adică a fost numai ceva de moment, asta vrei să zici?

- Da.

- Și se putea întâmpla cu oricine?

Lilly ar fi vrut să spună da, dar nu putea.

- Nu, nu cu oricine. Tu poți fi foarte atrăgător și șarmant atunci când vrei.

- Chestia asta e adevărată pentru mulți bărbați. Știi că e ceva între noi, dar nu ai curajul să te uiți să vezi ce anume e de fapt acolo.

- N-am nevoie să fac asta. Știu exact de ce mă simt atrasă de tine. E un obicei vechi.

- Ce vrei să spui cu asta?

Ea începu să-și răsucească inelele pe degete.

- Vreau să spun că am mai trecut prin asta. Am mai făcut asta. Masculul alfa. Armăsarul care conduce haita. Prințul care preia inițiativa și face ca toate necazurile Cenușăresei să dispară. Bărbații ca tine sunt slăbiciunea mea fatală. Dar acum nu mai sunt o adolescentă fără un chior în buzunar care are nevoie de cineva să aibă grijă de ea.

- Slavă Domnului. Nu-mi plac adolescentele. Și sunt mult prea egoist ca să am grijă de cineva.

- Minimalizezi intenționat ceea ce încerc să-ți spun.

- Pentru că mă plictisești.

Nu avea de gând să se lase distrasă de grosolănia comportamentului său, mai cu seamă din moment ce știa că era calculată și merită să facă tocmai asta.

- Liam, sunt prea bătrână și prea inteligentă ca să fac din nou aceeași greșeală. Da, mă simt atrasă de tine. Sunt atrasă instinctiv de bărbați agresivi, chiar dacă e în natura lor să calce în picioare femeile care țin la ei.

- Iar eu credeam că această discuție nu poate deveni mai infantilă de atât.

- Faci asta chiar și acum. Nu vrei să vorbești despre asta, așa că mă desconsideri intenționat, încercând să mă determini să tac.

- Păcat că nu merge.

- Credeam că m-am deșteptat și eu în sfârșit, dar e clar că n-am făcut-o, altfel nu te-aș lăsa să faci asta. Se ridică de pe șezlong. Ascultă, Liam! Am făcut o dată în viața mea greșeala de a mă îndrăgosti de un bărbat intimidant și obsedat de control și nu o să mai fac asta a doua oară. Mi-am iubit soțul. Dar, Doamne, uneori cred că l-am urât mai mult.

Lilly își strânse brațele pe lângă corp, uluită că tocmai îi mărturisise lui ceva ce abia putea recunoaște în fața ei înseși.

- Probabil a meritat-o. Pare că a fost un mare nemernic.

- Era exact ca tine!

- Mă îndoiesc sincer de asta.

- Nu crezi? întrebă ea și împunse cu degetul prin aer, arătând spre arborele lui Iuda. Nu mă lăsa să-mi pun clopoței de vânt în grădină! Ador clopoțeiii de vânt, dar el nu-i suporta, așa că nu am avut voie să îi agăț, chiar dacă grădina era a mea.

- Aici trebuie să fiu de acord cu el. Chestiile alea chiar sunt o mare pacoste.

Lilly simți cum i se strânge stomacul.

- Să mă îndrăgostesc de tine ar fi ca și când m-aș îndrăgosti încă o dată de Craig și aș lua-o de la capăt.

- Chiar urâsc treaba asta.

- La o lună după ce a murit, am agățat clopoței de vânt la geamul dormitorului meu.

- Da, ei bine, n-o să te las să agăți prostii de-alea la geamul dormitorului nostru!

- Noi nu avem un geam al dormitorului nostru! Și, dacă am avea, aș agăța câți aș vrea!

- Chiar dacă eu te-am rugat să nu o faci?

Lilly aruncă mâinile în aer de frustrare.

- Nu e vorba despre clopoțeiii de vânt! Doar îți dădeam un exemplu!

- Nu scapi așa de ușor. Tu ești cea care a deschis subiectul. Se ridică și el în picioare. Ți-am zis că nu-mi plac blestemățiile alea, dar ai spus că o să le agăți oricum la geam, așa e?

- Ți-ai pierdut mințile!

- E corect ce am spus sau nu?

- Da!

- Bine, zise și oftă ca un martir. Dacă e așa de important pentru tine, atunci poți să agăți clopoții ăia afurisiți la geam. Dar să nu te aștepti să nu mă plâng din cauza lor. Sunt poluare fonică. În cazul acesta, o să vreau să accepți și tu ceva ce e important pentru mine.

Ea se apucă cu mâinile de cap.

- Să mă înnebunești de cap este ideea ta despre seducție?

- Încerc doar să subliniez o idee. Una pe care pari incapabilă să o înțelegi.

- Luminează-mă, atunci.

- Tu nu o să mai lași nici un bărbat să te calce în picioare. Tocmai am încercat să fac asta, dar tu nu m-ai lăsat, iar dacă nu reușesc eu, atunci nu poate nimeni. Înțelegi? Nu avem de fapt nici o problemă.

- Nu e atât de simplu!

- Dar cum rămâne cu mine? Întrebă el, atingându-și pieptul și părând de-a dreptul vulnerabil pentru prima dată. Cum rămâne cu slăbiciunea mea fatală?

- Nu știu la ce te referi.

- Poate ai ști dacă te-ai gândi și la altceva în afară de tine!

Cuvintele lui nu o dureau la fel cum ar fi durut-o cuvintele lui Craig. Ceea ce spunea Liam era menit să o impulsioneze și să o ațâțe, nu să o rănească.

- Ești imposibil!

- Ce-ar trebui să facă un bărbat ca mine? Spune-mi tu. Nu știu cum să mă abțin să spun totul verde în față și sunt prea bătrân ca să învăț... Deci unde ajung cu treaba asta?

- Nu știu.

- Femeile puternice sunt slăbiciunea mea. Femeile dure și ale naibii, care nu se dezintegrează din temelii doar pentru că un bărbat nu spune mereu ce vor ele să audă. Numai că femeia puternică de care mă îndrăgostesc eu nu vrea să mă suporte. Deci unde ajung eu cu treaba asta, Lilly?

- Oh, Liam... Nu te îndrăgostești de mine. Tu doar...

- Ai puțină încredere în tine, zise el morocănos. În femeia care ai devenit.

Se simți blocată de sinceritatea lui brutală. Nu știa ce spunea. Persoana pe care o vedea el atunci când se uita la ea nu era persoana pe care o simțea ea pe dinăuntru.

Liam se duse la marginea verandei, cu mâinile îndeșate în buzunare.

- Cred că mi-ai tot trântit ușa în față suficient de mult timp. Te iubesc, dar am și eu mândria mea.

- Știi asta.

- Tabloul e aproape gata și mi-ar plăcea să îl vezi. Vino la mine acasă joi seară!

- Liam, eu...

- Dacă nu vii, nu o să apar pe aici căutându-te. Va trebui să iei o decizie, Lilly.

- Urăsc ultimatumurile.

- Nu mă surprinde asta. Femeile puternice le urăsc de obicei, concluzionează el și pleacă.

Kevin își petrecu cea mai bună parte a următoarelor două zile încercând să o prindă singură pe Molly, dar, cum fusese în oraș să cumpere biciclete, se ocupase de oaspeți și tot apăreau copiii peste tot de fiecare dată când scotea capul pe ușă, nu avu ocazia asta. Dan încercă de două ori să vorbească cu el, dar o dată îi întrerupse telefonul și a doua oară faptul că unuia dintre oaspeți îi murise bateria de la mașină. Și astfel, până marți seară, devenise atât de morocănos, iritabil și indispus, încât nu se putu concentra deloc atunci când încercă să se uite la o filmare cu un meci. Mai erau cinci săptămâni până la cantonamentul de vară. Îl împinse pe Roo să se dea jos din poala sa, se ridică și se duse la fereastră. Nu era încă nici ora 7 seara, dar pe cer apăruseră deja câțiva nori cenușii de ploaie și începea să se întunece. Unde naiba era Molly?

Și chiar în clipa aceea îi sună telefonul. Îl luă de pe birou și răspunse.

- Alo?

- Kevin, sunt Molly.

- Pe unde ai fost? mârâi el. Ți-am zis că vreau să vorbesc cu tine azi după ceai.

- Am văzut-o pe Phoebe venind pe alee, așa că am fugit pe ușa din spate. Devine din ce în ce mai insistentă. Și apoi am dat peste Tess, care a început să-mi vorbească despre un băiat căruia îi place de ea...

„Da? Și cum rămâne cu băiatul căruia îi place de tine?”

- După ce a plecat Tess, m-am hotărât să mă duc singură să fac o plimbare prin pădure și am început să mă gândesc la o idee pentru o nouă carte cu Daphne. Și, uite așa, dintr-una într-alta, m-am trezit că m-am rătăcit.

Kevin se simțea relaxat pentru prima dată pe ziua aceea.

- Nu mai spune! Își relaxă mâna cu care ținea telefonul la ureche și simți o agitație în stomac. Își dădu seama că nu mâncase nimic de la micul dejun și se duse în bucătărie ca să-și pregătească un sendviș. Roo venea după el.

- M-am rătăcit în pădure, repetă ea apăsător.

- Uau, zise el, încercând să nu lase să se înțeleagă faptul că zâmbea.

- Și acum se întunecă.

- Păi da, destul de repede.

- Și se pare că o să plouă.

El se uită pe fereastră.

- Exact la asta mă uitam și eu. Așa pare.

- Mi-e frică.

- Sunt sigur. Mută telefonul, astfel încât să-l țină între umăr și bărbie și scoase niște carne din frigider, apoi un borcan de muștar. Ai găsit un magazin prin apropiere și m-ai sunat?

- Întâmplarea face că am luat cu mine telefonul mobil al lui Phoebe.

El rânji și se întinse după o franzelă din cămară.

- Foarte inteligent din partea ta.

- În tabără ne-au învățat să purtăm la gât un fluier dacă ne ducem să ne plimbăm singuri. Și cum nu aveam nici un fluier la îndemână...

- Ai luat un telefon mobil.

- Siguranța înainte de toate.

- Dumnezeu să binecuvânteze puterea comunicațiilor, zise el și se întoarse la frigider să ia și niște brânză. Și acum te-ai rătăcit. Te-ai uitat după mușchiul de pe trunchiul copacilor?

- Nu m-am gândit la asta.

- Crește pe partea de nord, adăugă el, începând să-și pregătească sendvișul și amuzându-se cu adevărat pentru prima dată în seara aceea.

- Da, parcă îmi amintesc că am mai auzit asta. Dar e un pic cam întuneric ca să văd bine.

- Hmm, bănuiesc că nu ai băgat din întâmplare în buzunar și o busolă sau o lanternă, nu?

- Nu, nu mi-a trecut prin cap.

- Păcat, zise, adăugând niște muștar. Vrei să vin să te caut?

- Aș aprecia asta foarte mult. Și, dacă îți iei și tu telefonul cu tine, poate aș putea să-ți dau niște indicații. Am pornit pe cărarea din spate de la Scara lui Iacob.

- Atunci acela ar fi un loc bun din care să pornesc. Uite cum facem, te sun de acolo, da?

- Se întunecă repede. Ai putea să te grăbești, te rog?

- Oh, da, sigur. O să ajung imediat. Închise, apoi chicoti și se așeză la masă ca să se bucure de sendvișul său. Dar nu apucă să ia mai mult de trei înghițituri din el, că Molly îl sună înapoi. Da?

- Ți-am zis că e posibil să-mi fi luxat glezna?

- Oh, nu! Cum ai reușit asta?

- Am călcat într-un fel de groapă de animal sau ceva.

- Uf! Sper că nu era de la un șarpe. Sunt niște șerpi cu clopoței pe aici.

- Șerpi cu clopoței?

El se întinse după un șervețel.

- Trec pe lângă Scara lui Iacob chiar acum, dar cred că cineva a dat drumul la un cuptor cu microunde, pentru că sunt interferențe pe fir. Te sun înapoi.

- Stai un pic, n-ai numărul...

El închise, izbucni în râs și apoi se duse iar spre frigider. Un sendviș avea mereu gust mai bun când venea însoțit de o bere. Fluieră scurt în clipa în care deschise sticla și după aceea se așeză ca să își savureze masa.

Și apoi îi veni o idee. Ce naiba făcea?

Își luă telefonul mobil și formă numărul lui Phoebe. Va fi suficient timp mai târziu ca să o învețe minte. Asta era prima ocazie pe care o avusese în două zile de a fi singur cu ea.

- Hei, Molly?

- Da.

- Mi-e cam greu să te gădesc. Își fixă telefonul între umăr și bărbie, luă sticla de bere împreună cu ce-i rămăsese din sendviș și se îndreptă spre ușă. Crezi că ai putea să țipi?

- Vrei să țip?

- Da, mi-ar fi de ajutor. Mai mușcă o dată din sendviș și se grăbi spre Scara lui Iacob.

- Nu prea îmi place mie să țip.

- În pat îți place, sublinie el.

- Tu cumva... mănânci?!

- Păi trebuie să-mi păstrez energia ca să te caut. O salută din mers pe Charlotte Long, fluturând din mâna în care ținea sticla de bere.

- Sunt destul de sigură că sunt pe lângă pârau. La capătul aleii care începe în spatele cabanei Scara lui Iacob.

- Pârau?

- Da, Kevin, pârau! Cel care izvorăște din pădure și traversează pajiștea. Singurul pârau de pe aici!

Molly începea să îi vorbească tăios, așa că mai luă o gură de bere și zise:

- Nu-mi amintesc de nici un pârau. Ești sigură?

- Da, sunt sigură!

- Bănuiesc că o să-l recunosc când îl văd. Izlazul era plin de copii care alergau și se jucau. Se opri o clipă ca să se bucure de priveliște, după care se întoarse la misiunea lui. A început să bată destul de tare vântul. Abia dacă mai văd cărarea.

- Aici unde sunt eu nu-i așa de rău.

- Atunci poate că nu merg în direcția bună.

- Ai luat-o pe aleea din spatele cabanei Scara lui Iacob, nu-i așa?

El aruncă într-un coș de gunoi ce îi mai rămăsese din sendviș și apoi porni pe cărarea indicată.

- Cred că da.

- Crezi că da? Nu ești atent?

În mod cert, devenea tot mai iritabilă.

- Tu continuă să vorbești. Poate reușesc să-mi dau seama dacă mă apropii de tine, după cât de bună e conexiunea telefonică.

- Auzi pârâul?

- Mai spune o dată la ce pârâu te refereai?

- E unul singur aici!

- Sper să-l găsesc. Nici nu vreau să mă gândesc ce îngrozitor ar fi dacă ar trebui să petreci noaptea în pădure de una singură.

- Sunt sigură că asta nu se va întâmpla.

- Sper că nu. Și, orice ar fi, să nu începi să te gândești la *Blair Witch*¹.

- La *Blair Witch*?

El reuși să scoată un sunet găuit, după care un geamăt monstruos și închise.

Nu dură mult și îi sună din nou telefonul.

- Foarte amuzant, deja mă prăpădesc de râs, zise ea sec.

- Scuze. Era doar o veveriță. Dar era uriașă!

- Dacă nu joci corect, mă duc acasă.

- Bine, dar ar fi bine ca atunci când te găsesc să nu porți mai mult decât pantofi și o fundă în păr.

- Nu am nici o fundă de pus în păr.

- Atunci o să fie un lucru mai puțin pe care să-l dai jos, nu?

Și, după cum se dovedi, Molly era încă îmbrăcată atunci când o zări. Dar asta nu rămase așa pentru mult timp. Se rostogoliră goi prin iarba moale din pajiște, însă, atunci când începu ploaia, le dispăru și lor veselia.

Kevin se îmbăta cu sărutările ei. Iar în clipa în care pătrunse în trupul ei moale și primitiv, i se păru că simte ceva ce părea mult mai... sacru. Dar iluzia aceea era prea fragilă ca să supraviețuiască nevoilor primitive ale corpului lui.

Ploaia îi biciuia spatele. Degetele ei puternice se încheștau pe umerii lui, în carnea lui, cerând mai mult.

---

¹ *Blair Witch* este un film american de groază. Filmul urmărește un grup de studenți și de ghizi locali care se aventurează prin pădurea Black Hills din Maryland. (n.tr.)

Ploaia... Femeia aceasta... Extazul ei exploda sub el și îl făcea să se piardă și să uite de el.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, Molly începea să se comporte ca o femeie posedată. Miercuri își ridică fusta pentru Kevin în birou, în timp ce oaspeții se adunau la ceai. În aceeași seară, scăpă de una din discuțiile private aranjate de Phoebe și se întâlni cu el în pădurea din spatele căbănuței. Iar a doua zi dimineată, el o târî în cămară, chiar când intra Troy în bucătărie și, la un moment dat, chiar fu nevoit să-i acopere gura cu mâna pentru că făcea prea multă gălăgie. Mai târziu, îl luă ea pe sus și-l trase într-o căbănuță goală, dar, când o ridică și o așază pe blatul de la bucătărie, mușchii ei se revoltară în cele din urmă de la efortul atâtor poziții ciudate, și Molly tresări.

El își lipi atunci fruntea de a ei și inspiră tremurând, străduindu-se să se controleze.

- E o nebunie ce facem. Ți-a ajuns.

- Glumești? Eu abia m-am pornit, dar, dacă tu nu poți ține pasul cu mine, să știi că înțeleg.

Kevin zâmbi și o sărută. Oh, Doamne, Dumnezeu! Lui Molly îi plăceau la nebunie toate sărutările acelea lente. El îi mângâie sânii și coapsele, încercând să fie mai grijuliu, dar dansau deja cu pericolul, și nici ea nu voia să-l slăbească deloc. În curând, Molly uită cu totul de orice dureri musculare.

În seara aceea, evită ră invitația la cină a soților Calebow, anunțând că trebuiau să se ducă în oraș la cumpărături. Cu toate acestea, când se întoarseră în tabără, descoperiră că de data aceea nu mai avură noroc. Phoebe și Dan îi așteptau pe treptele pensiunii.

capitolul 22

Într-o zi, un răufăcător își făcu apariția în pădurea Nightingale Woods. Era foarte, foarte rău și abject, dar se prefăcea că era prietenul lui Benny. Dar

Daphne era singura care știa cât de rău era cu adevărat. Așa că îi spuse lui Benny:

- Nu e prietenul tău!

*Daphne se întâlnește cu un răufăcător
de Hannah Marie Calebaw*

Molly îl auzi pe Kevin înjurând în șoaptă, iar ea afișă un zâmbet fals.

- Salutare! Ați reușit să scăpați de copilași o vreme?

- Se joacă leapșa cu lanterna pe izlaz. În timp ce cobora scările, Phoebe se uită la rochia șifonată a lui Molly.

Molly știa că trebuia să-și păstreze mintea limpede, dar, din păcate, faptul că încă îi lipsea lenjeria intimă o pune în dezavantaj.

- Sper că Andrew o să fie bine. Știi cât de repede poate să dispară când nu ești atent.

- Andrew e foarte bine, zise Dan. Pe aici nu prea are în ce necazuri să se bage.

- Oh, habar n-ai tu, bălmăji Kevin în șoaptă.

Phoebe făcu semn spre poteca ce ducea spre plajă. Hanoracul mare Stars pe care îl purta și blugii largi nu prea reușeau să ascundă calibrul adevăratei jucătoare de pe dedesubt.

- Doamna Long s-a oferit să stea cu ochii pe ei. Hai să facem o plimbare!

Molly ridică din umeri.

- Mda, cred că eu, una, o să zic pas. Sunt trează de la cinci și jumătate dimineța, așa că sunt un pic obosită. „De la faptul că am făcut dragoste de trei ori azi“, se gândi în sine ea. Poate mâine.

Dan vorbi apoi și în vocea lui răsună toată forța impunătoare a sudului.

- N-o să dureze mult. Și sunt câteva lucruri pe care vrem să le discutăm cu voi.

- Vacanța voastră aproape s-a terminat. De ce nu vă relaxați și nu vă bucurați de ce a mai rămas din ea?

- E un pic cam dificil să ne relaxăm când ne facem griji pentru tine, răspunse Phoebe.

- Păi atunci nu vă mai faceți griji!

- Calmează-te, Molly, zise Kevin. Sunt sigur că le putem acorda câteva minute dacă vor neapărat să vorbim.

„Ce lingușitor!”, se gândi ea. Poate că hotărâse că era momentul să se arunce într-un nou joc periculos. Știuse de la bun început că el nu alesese să se furișeze așa cum o făcuse cu ea pentru că i-ar fi fost frică de Dan și de Phoebe. Ci pentru că îi plăcea să-și asume riscuri.

- Poate că tu ai timp, dar eu nu am.

Dan se întinse s-o apuce de braț, la fel cum procedase de pe vremea când ea avea 15 ani și intra în belele. Doar că de data aceasta Kevin sări în față și îi blocă drumul. Și nu se știe cine era mai uluit de gestul lui... ea sau Dan. Oare Kevin interpretase gestul acela ca pe o amenințare?

Phoebe recunoscuse imediat semnalele că cei doi aveau să se înfrunte și veni repede lângă soțul ei. Cei doi făcuseră un schimb de priviri cu subînțeles, și apoi Dan plecă spre poteca ce ducea spre plajă.

- Chiar acum! Haideți!

Momentul adevărului venise, în sfârșit, și nu mai exista nici o scăpare. Molly își putea închipui deja ce fel de întrebări aveau să audă de la sora sa și soțul ei. Și-ar fi dorit foarte mult să-și dea seama cum să le răspundă.

Se îndreptară în liniște spre plajă și spre ultima căbănuță, după care o luară pe cărarea de la marginea pădurii. Când ajunseră la gardul din metal care marca marginea terenului taberei, Dan se opri. Kevin se îndepărtă un pic de Molly și se aprijini de un stâlp.

- Sunteți aici de două săptămâni, zise Phoebe și îi dădu drumul la mână lui Dan.

- S-au făcut două săptămâni miercuri, răspunse Kevin.

- Tabăra este minunată. Și copiii noștri se distrează de minune.

- E o plăcere să-i avem aici.

- Încă tot nu le vine să creadă că ai cumpărat toate bicicletele alea.

- Plăcerea a fost de partea mea...

În clipa aceea, Dan își pierdu însă răbdarea.

- Eu și Phoebe vrem să știm ce intenții ai față de Molly!

- Dan! strigă Molly indignată.

- E în regulă, zise Kevin.

- Ba nu, nu e! exclamă ea și se uită urât la cumnatul ei. Și ce fel de chestie sudistă sexistă mai e și asta? De ce nu mă întrebi și pe mine ce intenții am față de el? La drept vorbind, nici ea nu știa prea bine care erau acele intenții dincolo de a ține lumea reală la distanță, rămânând în Nightingale Woods cât de mult se putea, dar, chiar și așa, tot trebuia să-l înfrunte pe Dan.

- Era vorba să obțineți o anulare, zise Phoebe. În schimb, ați fugit împreună.

- Nu am fugit nicăieri împreună, răspunse Molly.

- Păi cum altfel ai putea să numești ce ați făcut? Iar de fiecare dată când încerc să vorbesc cu tine despre asta, fugi mâncând pământul, spuse, îndesându-și mâinile în buzunarele blugilor. Se repetă iar chestia cu alarma de incendiu, nu, Molly?

- Nu!

- Ce alarmă de incendiu? întrebă Kevin.

- Nu contează, mârâi Molly grăbită.

- Nu, nu, pe asta chiar vreau s-o aud.

Și atunci Phoebe o trădă:

- Când avea 16 ani, Molly a tras alarma de incendiu de la liceu. Din păcate, nu văzuse să existe vreo urmă de incendiu.

Kevin o privi curios.

- Ai avut un motiv bun pentru care s-o faci?

Ea clătină din cap, simțindu-se încă o dată ca la 16 ani, când fusese muștrată pentru gestul ei.

- De ce ai făcut-o?

- Aș prefera să nu intru în detaliile astea acum.

El încuviință din cap spre Dan și zise:

- Tu vorbești mereu ca și când ar fi perfectă...

- Pentru că este! mârâi Dan.

Molly nu se putu abține și zâmbi, dar apoi își mușcă buza.

- A fost o prostie. Eram o adolescentă nesigură și am vrut să îi testez pe Phoebe și pe Dan ca să mă asigur că vor rămâne lângă mine indiferent ce aş face.

Kevin întrebă gânditor:

- Deci au evacuat școala?

Molly încuviință din cap.

- Și câte mașini de pompieri au venit?

- Pentru Dumnezeu, murmură Phoebe. A fost o contravenție serioasă!

- E o infracțiune de gradul doi, zise Molly morocănoasă. Așa că lucrurile s-au înrăutățit.

- Cred și eu. Kevin se întoarce apoi spre soții Caleb și eu. Oricât de fascinantă ar fi treaba asta, și trebuie să recunosc că mi se pare extrem de interesantă, nu cred că despre asta voiati să vorbim.

- Nu e mare lucru! exclamă Molly. Acum două săptămâni, Kevin a venit pe la mine pentru că am ratat o întâlnire cu avocatul. Nu mă simțeam prea bine și a hotărât că o să-mi facă bine un pic de aer proaspăt, așa că m-a adus aici.

Atunci când voia, Phoebe putea să dea dovadă de un sarcasm mai tăios decât oricine altcineva de pe fața pământului.

- Nu puteai doar s-o duci la o plimbare?

- Nu mi-a trecut prin minte. Spre deosebire de Phoebe, Kevin nu era pe cale să dea în vileag secretele lui Molly.

Dar Molly știa că trebuia să-și asume asta și să fie sinceră.

- Bine, adevărul e că am avut o depresie serioasă... Dar nu voiam să știți în ce stare proastă eram. Kevin este un fel de salvator, binefăcător dedicat de la natură, chiar dacă încearcă să nu fie, și mi-a zis că, dacă nu veneam cu el, mă lua pe sus, mă aducea la voi

și mă lăsa pe capul vostru. Și nu am vrut să mă vedeți în starea aia.

Phoebe părea de-a dreptul descurajată și dezamăgită.

- Noi suntem familia ta, Moll! Nu aveai de ce să simți asta.

- Vă provocasem deja suficiente supărări. Am tot încercat să mă prefac că eram bine, dar la un moment dat, pur și simplu, n-am mai putut și am cedat.

- Nu era bine deloc, zise Kevin. Dar chiar și-a revenit de când e aici.

- Și cât plănuieți să mai stați? Pe chipul lui Dan încă era întipărită aceeași expresie suspicioasă.

- Nu prea mult, răspunse atunci Kevin. Încă vreo câteva zile.

Pe Molly o durea inima din cauza cuvintelor lui.

- Îți aduci aminte de Eddie Dillard? continuă Kevin. Pe vremuri, juca pentru echipa Bears.

- Da, îmi amintesc de el.

- Vrea să cumpere locul ăsta și vine mâine pe aici ca să-l vadă.

Molly simți cum i se strânge stomacul.

- Nu mi-ai spus!

- Nu? Probabil mi-a stat mintea la altceva.

Fusese preocupat să facă sex cu ea. Dar, între toate escapadele lor erotice, ar fi avut suficient timp să-i menționeze măcar lucrul acesta.

- Putem să plecăm imediat după aceea, zise el. Chiar în după-amiaza asta, am vorbit cu omul care se ocupă de afacerile mele și mi-a zis că a găsit, în sfârșit, pe cineva în Chicago care să preia administrarea taberei pentru restul verii. Un cuplu de bătrâni care s-a mai ocupat în trecut cu astfel de lucruri.

Era ca și când îi trăsese o mare palmă peste față. Nici măcar nu îi spusese că îl rugase pe omul său să caute și în Chicago. Se simțea mai trădată decât mai devreme, când Phoebe adusese vorba despre alarma de incendiu. Kevin știuse că nu avea să-i convină treaba asta și tocmai de aceea nu-i spusese. Nu exista nici un soi

de comunicare reală între ei doi – nu îi unea nici un scop comun. Tot ceea ce nu dorise să accepte despre relația lor era chiar acolo, în fața ei. Poate că împărtășeau niște partide de sex fantastice, dar asta era tot.

Phoebe lovi ușor cu vârful piciorului o plantă de cicoare din fața sa.

– Și apoi ce se întâmplă?

Molly nu putea îndura să-l audă pe Kevin spunând cuvintele acelea, așa că își luă inima în dinți și le rosti ea:

– Nu se întâmplă nimic. Depunem o cerere de divorț, și o ia fiecare pe drumul lui.

– De divorț? întrebă Dan. Nu de anulare?

– Motivele ca să poți cere o anulare sunt destul de limitate. Molly încercă să fie cât mai distantă cu putință, ca și când treaba asta nu avea nimic de-a face cu ea. Bazele pentru o anulare legală sunt reprezentarea falsă sau constrângerea. Noi nu putem dovedi nici una, nici alta, așa că va trebui să depunem o cerere de divorț.

Phoebe ridică ochii de la cicoarea pe care o privea.

– Nu pot să nu întreb...

Molly își dădu seama imediat ce urma, și mintea ei încerca frenetic să găsească o cale de a opri întrebarea aceea.

– Voi doi chiar păreți să vă înțelegeți...

„Nu, Phoebe! Te rog! Te rog, nu!”

– V-ați gândit să rămâneți căsătoriți?

– Nu! exclamă Molly, înainte ca el să aibă timp să zică ceva. Mă crezi nebună? Nu e deloc genul meu.

Phoebe ridică din sprâncene vădit uluită, iar pe chipul lui Kevin apărură o expresie de enervare. Dar lui Molly nu-i păsa. De nicăieri, o cuprinsese o dorință profundă de a-l răni. Doar că nu putea s-o facă. Phoebe era șefa lui Kevin, și cariera reprezenta totul pentru el.

– Kevin nu trebuia să mă aducă aici, dar a făcut-o pentru că a înțeles că aveam nevoie de ajutor. Inspiră adânc și își aminti că el o iertase pe ea și că îi datora măcar asta. S-a purtat incredibil... A fost foarte bun

și sensibil cu mine, și aș aprecia dacă voi doi ați înceta să mai fiți așa de suspicioși în privința lui.

- Dar nu eram...

- Ba ați fost. Și asta l-a pus într-o poziție foarte dificilă.

- Poate ar fi trebuit să se gândească la asta duminică, atunci când te târa în pădure, mârâi Dan pe un ton nemulțumit. Sau atunci era prea ocupat să fie bun și sensibil?

Kevin încordă din nou maxilarul și îi apărură din nou pe chip o expresie de enervare.

- Mai exact ce încerci să spui, Dan?

- Încerc să spun că, dacă doar ai vrut să o ajuți pe Molly, nu ar fi trebuit să te culci cu ea.

- Gata! Până aici! exclamă Molly. Cu asta ai întrecut orice măsură.

- Nu e prima dată și sunt sigur că n-o să fie nici ultima. Eu și Phoebe avem grijă de familia noastră.

- Poate ar trebui să ai grijă și de nevoile unui membru al familiei tale, zise Kevin încet. Molly te roagă să îi respecti intimitatea.

- Intimitatea ei te îngrijorează, de fapt, sau a ta?

Cei doi începeau din nou să se înfrunte, dar lui Molly nu-i păsa.

- Se pare că tot uiți că nu mai trebuie de mult să dau socoteală în fața ta pentru nimic. Cât despre relația mea cu Kevin, în caz că nu ai observat, nici măcar nu dormim sub același acoperiș.

- Nu m-am născut ieri, mormăi Dan cu încăpățănare.

Molly simți că nu se mai poate abține, trecuseră de orice limită.

- Atunci ce-ai zice de puțină politețe și atât? Eu mi-am petrecut ultimii doisprezece ani prefăcându-mă că nu vă văd pe voi doi pipăindu-vă peste tot, că nu vă aud noaptea când faceți prea multă gălăgie și, crede-mă, chiar faceți foarte multă gălăgie. Dar treaba e simplă, eu și Kevin suntem căsătoriți în clipa asta. O să divorțăm în curând, dar încă nu suntem divorțați, așa că, orice s-ar întâmpla între noi, nu e subiect de discuție. Ai înțeles?

Phoebe părea din ce în ce mai supărată.

- Molly, tu nu ești genul de persoană care să ia sexul cu atâta ușurință. Trebuie să însemne ceva.

- Oh, da, să fii sigură de asta! șuieră Dan și apoi se întoarce spre Kevin. Și tu ai uitat cumva că tocmai a pierdut o sarcină?

- Las-o moartă, mârâi Kevin printre dinții încleștați, abia mișcându-și buzele.

Dan își dădu seama că nu va ajunge nicăieri cu el și își îndreptă atenția spre Molly.

- E fotbalist și face parte din mentalitatea lor. Poate că nu o face intenționat, dar fii sigură că te folosește.

Cuvintele lui Dan dureau al naibii de tare. El știa ce însemna să iubești o femeie, așa că recunoștea cât de superficiale erau sentimentele lui Kevin pentru ea.

Kevin sări în față.

- Ți-am zis s-o lași moartă!

Molly nu putea permite ca treaba asta să mai continue și, în loc să izbucnească în plâns, așa cum și-ar fi dorit, se hotărî să intre ea însăși în ofensivă.

- Greșit! Eu mă folosesc *de el*! Am pierdut un copil, cariera mea se duce dracului și sunt falită. Kevin este felul meu de a-mi distra atenția de la toate astea. E recompensa mea pentru faptul că am fost fată bună timp de douăzeci și șapte de ani. Mai ai alte întrebări?

- Oh, Molly, murmură Phoebe îndurerată, mușcându-și buza de jos.

Dan părea și mai supărat.

Molly ridică bărbia sfidătoare și se uită urât la amândoi.

- O să-l dau înapoi când termin cu el. Până atunci, lăsați-mă naibii în pace!

Aproape ajunsese la cabana Crinii de pe Câmpie, când o prinse din urmă Kevin.

- Molly!

- Pleacă, izbucni ea.

- Eu sunt *recompensa* ta?

- Numai atunci când ești dezbrăcat. Când ai haine pe tine, ești doar o povară în plus de purtat pe umeri.

- Hai, nu mai face pe deșteapta!

Absolut totul se ducea de răpă. Eddie Dillard avea să vină a doua zi, și Kevin găsisese pe cineva care să administreze tabăra. Ba, mai rău, nu exista nimic pe lumea asta care să-l poată face și pe el să țină la ea la fel de mult cum ținea ea la el.

El o atinse pe braț.

- Știi că au intenții bune. Nu-i lăsa să te enerveze.

Kevin nu avea cum să înțeleagă că nu ei erau cei care o făceau să se îndepărteze.

Lilly refuză să se uite la ceas când pleacă de la fereastră. Soții Calebow reușiseră să-i încolțească pe Kevin și pe Molly și nu-și putea închipui ca acea confruntare să fi fost cât de puțin eficientă. Fiul ei și soția lui nu păreau să știe nici ei ce-și doreau de la relația lor, așa că se îndoia profund că puteau explica asta familiei ei.

Lilly îi plăcuse din prima clipă pe soții Calebow și prezența familiei aici în ultimele cinci zile o ajutase să-și oblojească inima chinuită. Era mai mult decât evident că o iubeau mult pe Molly și la fel de clar că îl vedeau pe Kevin ca pe o amenințare. Doar că Lilly începea să suspecteze că Kevin era de fapt un pericol la fel de mare pentru el însuși cum era pentru Molly.

9.30. Se duse la fotoliul din colțul camerei, unde își lăsase coșul de cusut, luă o revistă și începu să se uite pe ea. Nu mai reușise să lucreze la proiectul ei cu pătura de duminică - atunci când Liam îi dăduse ultimatumul. Și acum era deja joi.

„Vino la mine acasă joi seară! Dacă nu vii, n-o să apar pe aici căutându-te.”

Se strădui să simtă un resentiment cât de mic față de el, dar pur și simplu nu reuși. Înțelegea foarte bine de ce reacționase în acel fel și nu îl putea învinui pentru asta. Erau amândoi prea bătrâni pentru jocuri prostești.

9.34. Se gândi la faptul că Kevin venise și se mutase în dormitorul de sub al ei. Îi plăcea să adoarmă știind că se aflau amândoi sub același acoperiș. Când se întâlneau întâmplător pe coridor, își zâmbeau și discutau nimicuri. La un moment dat, asta fusese mai mult decât ar fi putut spera vreodată. Dar acum nu mai era suficient.

9.35. Se concentrează să frunzească revista, dar apoi se dădu bătută, se ridică în picioare și începu să se învârtă prin cameră agitată. La ce foloseau lecțiile de viață dacă nu le acordai nici un pic de atenție?

La ora 10.30 se dezbracă de hainele de stradă și își puse cămașa de noapte. Se băgă în pat și rămase o vreme fixând paginile unei cărți cu care se delectase cu numai o săptămână în urmă. Dar acum nu-și putea aminti despre ce era vorba în ea.

„Oh, Liam, mi-e așa de dor de tine...” Era cel mai remarcabil bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Dar și Craig fusese remarcabil la rândul său și o făcuse să sufere îngrozitor. Fusese groaznic de nefericită cu el.

Se întinse apoi spre lampa de pe noptieră. În timp ce stingea lumina, își dădu seama că lumea ei nu i se păruse niciodată mai mică și nici patul său mai singuratic de atât.

Eddie Dillard era un om masiv, jovial și dur – genul de om care purta un lanț de aur la gât, care râgâia, care se scărpină la vintre și care căra cu el un teanc mare de bani, prins cu un elastic de cauciuc. Și zise...

- Bine, șefu'. Tu ești șefu', Kev! Nu, Larry? Nu-i așa? Kev e șefu'!

Dillard și fratele lui veniseră târziu în dimineața aceea, într-un SUV negru, producție americană. Stăteau la masa din bucătărie, mâncând sendvișuri cu salam și dând pe gât bere, în timp ce Eddie se lăuda cu faptul că urma să aibă propria lui tabără de pescuit, și Larry se mândrea că o va administra pentru el. Spre groaza lui

Molly, păreau cu toții să privească tranzacția cu tabăra ca pe un lucru ca și făcut.

Eddie zicea că acesta avea să fie un loc unde un bărbat putea veni să se relaxeze, să stea cu picioarele în sus și să nu mai fie ținut sub papuc de nevastă-sa. La ultima replică, făcuse cu ochiul, un gest de la bărbat la bărbat, să sugereze că nici o femeie nu îl ținea sub papuc pe Eddie Dillard.

Lui Molly îi veni să vomite de scârbă. În schimb, îndesă un baton de săpun franțuzesc natural într-unul din coșulețele ca un cuib de pasăre pe care le foloseau la toalete. Nu știa pe cine detesta mai mult, pe Eddie sau pe fratele lui de-a dreptul revoltător, Larry, care plănuia să locuiască sus în casă, cât timp administra tabăra de pescuit.

Se uită spre Kevin, care stătea sprijinit de perete, sorbind dintr-un pahar înalt. El nu râgâi. Când sosise Eddie, Kevin încercase să scape de ea. Dar Molly nu avea de gând să plece nicăieri. Nu avea să se lase dată la o parte cu una, cu două.

- Spune, Larry, îi zise Eddie fratelui său. Cât crezi că o să ne coste să vopsim cabanele astea de fătălăi?

În clipa aceea, Molly scăpă din mână una din sticlele mici de șampon.

- Tocmai au fost vopsite cabanele. Și sunt superbe.

Eddie păru să fi uitat complet că era și ea acolo. Larry izbucni în râs și clătină din cap.

- Fără supărare, Maggie, dar o să fie o tabără de pescuit, și bărbaților nu le plac culorile pastelate. Așa că o să vopsim totul maro și gata.

Eddie arătă spre Larry cu paharul lui înalt de bere.

- O să vopsim numai cabanele alea din mijloc, de pe lângă... cum i-ai zis? Izlaz? Pe celelalte o să le dărâăm. Sunt prea multe de întreținut. Prea scump.

Molly simți cum i se oprește inima în piept. Căsuța Crinii de pe Câmpie nu era lângă izlaz. Căbănuța ei roz, cu bleu și cu galben, care semăna cu odaia unui copilăș, avea să fie dărâmată. Lăsă coșulețul jos.

- Dar nu poți să dărați căsuțele alea! Sunt patrimoniu istoric! Sunt...

- Se pescuiește foarte bine pe aici, interveni Kevin, întrerupând-o și uitându-se urât la ea. Bibani mici și mari, bibani-soare... Am auzit un bărbat din oraș vorbind despre o știucă de trei kilograme pe care a scos-o din lac săptămâna trecută.

Eddie se bătu pe burtă și râgâi.

- Abia aștept să mă sui într-o barcă și să ies la pescuit.

- Lacul ăsta e prea mic pentru ce vrei tu, zise Molly aproape cu disperare. Există o limită strictă privind mărimea motorului unei bărci cu care să poți ieși pe apă. Nici măcar nu poți să faci schi nautic.

Kevin îi aruncă o privire tăioasă.

- Nu cred că Eddie are de gând să adune aici oameni pentru schi nautic.

- Nu. Doar pescari. Să-i dau jos din pat la prima oră a dimineții, să le dau tuturor câte un termos cu cafea și o pungă cu gogoși, niște beri, apoi să-i trimit pe lac cât ceața încă nu s-a ridicat de pe apă. Și, mai târziu, să se întoarcă la niște fripturi și bere, să tragă un pui de somn, să joace biliard...

- Cred că ar trebui să punem masa de biliard acolo, zise Larry arătând cu degetul spre partea din față a casei. Împreună cu un televizor mare și performant. După ce o să dăraim toate zidurile dintre camere, o să fie toate la un loc - masa de biliard, televizorul, barul și magazinul de momeală.

- *Magazin de momeală!* Vrei să faci un magazin de momeală în casa asta!

- Molly! În glasul lui Kevin se simți un ton de avertizare, și Eddie îi aruncă o privire compătimitoare. Kevin miji ochii la ea. Poate ar fi mai bine să te duci să vezi ce face Amy.

Dar ea îl ignoră cu desăvârșire și îl luă din nou în vizor pe Eddie.

- Sunt oameni care vin aici de ani în şir! Tabăra asta trebuie să rămână așa cum e! Și la fel pensiunea. Casa e plină de antichități și toate sunt într-o stare excepțională. Ba chiar aduce un profit frumușel.

La drept vorbind, profitul nu era tocmai frumușel, dar măcar veneau suficienți bani pentru a acoperi toate cheltuielile.

Eddie râse zgomotos și grosolan, cu gura deschisă, dezvăluind prea mult din bucata de sendviș cu salam pe care nu o înghițise. Și apoi îi trase un ghiont fratelui său.

- Ia spune, Larry, vrei să conduci o pensiune?

- Cum să nu, răspunse Larry, pufnind și întinzându-se după bere. Atât timp cât pot să am o masă de biliard, televizor și zero femei.

- Molly... afară! Acum! zise Kevin și făcu semn spre ușă.

Eddie chicoti, bucuros să vadă că femeiușca aceea era, în sfârșit, pusă la locul ei.

Molly strânse din dinți, după care zâmbi încordată.

- Plec, dragule, plec. Doar ai grijă să cureți după prietenii tăi. Și vezi că ultima dată când ai spălat vasele ai improșcat apă peste tot, așa că de data asta nu uita să-ți pui un șorț!

Acum *ăsta* da bărbat aflat sub papuc!

După cină, Molly le spuse copiilor că o dureau stomacul și nu se simțea deloc bine, așa că trebuiau să doarmă în căbănuța lor în noaptea aceea. Se simți un pic vinovată pentru asta, din moment ce era ultima lor noapte aici, dar nu avea de ales. Se schimbă într-o pereche de blugi comozi, stinse toate luminile și se ghemui în fotoliul de lângă fereastra deschisă. Și apoi așteptă.

Nu-și făcea griji că ar fi putut apărea Kevin să-i facă o vizită neașteptată. Se dusesse în oraș cu frații Dillard și, dacă exista vreun pic de dreptate pe lume, probabil acolo s-ar fi îmbătat și avea să sfârșească apoi cu o mahmureală cruntă. În plus, nu mai vorbiseră de la amiază.

În timpul ceaiului, putuse observa clar că era supărat pe ea. Dar nu-i păsase, pentru că și ea era la fel de furioasă pe el. „Tu ești șefu’... Ești mare și prost!”, se gândi mânioasă. Era suficient de rău chiar și numai că voia să vândă tabăra. Dar să o vândă cuiva care intenționa să o distrugă era de neconceput și nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă nu încerca măcar să oprească această nebunie.

Crinii de pe Câmpie era așezată într-o poziție prea izolată ca să îi poată vedea pe cei trei bărbați când se întoarseră din oraș. Însă în tabără era suficient de liniște la ora aceea ca să-i audă foarte clar. Și, după cum era de așteptat, la puțin timp după ora 1 noaptea, sunetul unui motor de mașină intră pe fereastră spre urechile ei. Se îndreptă de spate în fotoliu, dorindu-și să nu fi existat atât de multe goluri în planul ei. Cu toate acestea, era tot ce avea.

Se încălță cu tenișii, luă lanterna pe care o împrumutase din casă și îl lăsă pe Roo acasă, ca să poată trece la treabă. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, intră în căbănuța Mielul Domnului, unde stăteau peste noapte Eddie și Larry. Acum putea îngrozitor a alcool vărsat și învechit.

Se apropie mai mult și se uită în jos la grămada de om mare, beat și prost de sub așternuturi.

- Eddie?

Grămada de carne nu se clinti.

- Eddie, șopti ea încă o dată, sperând să nu-l trezească și pe Larry, din moment ce considera că era mai ușor să se ocupe de ei pe rând. Eddie! Trezește-te!

Omul începu să mârâie și să tragă vânturi în timp ce se agita în pat. Oh, Doamne! Un om atât de scârbos nu avea ce să caute în *Nightingale Woods*.

- Da... Da? mârâi el și deschise ochii. Ce rahat...

- Sunt Molly, șopti ea. Soția înstrăinată a lui Kevin. Trebuie să vorbesc cu tine.

- Ce rahat tot... Ce, despre ce?

- Despre tabăra de pescuit. E foarte important.

Omul dădu să se ridice, dar apoi se prăbuși înapoi pe pernă.

- Nu te-aș fi deranjat dacă nu era important. Mă duc afară și te aștept să te îmbraci, da? A, și nu-i nevoie să-l trezești pe Larry.

- Dar chiar trebuie să vorbim acum?

- Mă tem că da. Dacă nu cumva vrei să faci o greșală îngrozitoare. Se grăbi apoi să iasă din cameră, sperând că îi atrăsese atenția suficient cât să se ridice din pat.

Câteva minute mai târziu, omul ieși pe ușa din față împleticindu-se. Molly duse repede degetul la buze, făcându-i semn să tacă și să o urmeze. Luminându-și calea cu lanterna, traversă izlazul și se îndreptă către cabana Crinii de pe Câmpie. Înainte să ajungă acolo, se întoarse spre poteca ce ducea în pădure și porni spre lac.

Se întese vântul. Simțea în aer că urma să vină o furtună și spera din tot sufletul că nu avea să se dezlănțuie asupra lor până când nu termina ce avea de făcut. El se înălța lângă ea, ca o siluetă mare și mătăhăloasă.

- Care-i treaba?

- E ceva ce trebuie să vezi.

- Păi și nu puteam să văd dimineată?

- Atunci ar fi fost prea târziu.

El dădu la o parte o creangă care-i stătea în drum.

- Rahat! Kev știe de treaba asta?

- Kev nu vrea să știe.

El se opri.

- Ce vrei să spui cu asta?

Molly ținu lumina lanternei îndreptată spre pământ.

- Vreau să zic că nu te păcălește în mod intenționat. Ci doar că a ignorat niște lucruri.

- Să mă păcălească? Ce naiba tot spui acolo?

- Știu că ai crezut că vorbeam prostii azi la prânz, dar chiar speram să mă ascuți. Atunci puteam evita treaba asta, zise ea și porni din nou la drum.

- Ce să evităm? Ar fi bine să-mi zici odată ce se întâmplă aici, cucoană!

- O să-ți arăt.

Eddie se mai împiedică de câteva ori înainte să ajungă într-un sfârșit lângă lac. Crengile copacilor trosneau și pocneau sub biciul puternic al vântului, și Molly își adună tot curajul.

- Urâsc că trebuie să fiu eu cea care să-ți arate asta, dar există o problemă cu lacul.

- Ce fel de problemă?

Ea alunecă atunci încet raza luminii lanternei pe marginea apei, chiar acolo unde se izbea de țărm, până când găsi ceea ce căuta.

Pești morți care pluteau în apă.

- Ce naiba?!

Îndreptă apoi lumina peste burțile argintii ale peștilor, înainte de a o întoarce din nou pe țărm.

- Eddie, îmi pare rău. Știu că îți doreai foarte mult să faci o tabără de pescuit aici, dar peștii din lacul ăsta mor.

- Mor?

- Ne confruntăm cu un dezastru ecologic. Se scurg toxine în apă dintr-o haldă subterană secretă plină cu deșeuri chimice. O să coste milioane de dolari ca să se rezolve problema, și orașul nu are banii necesari să se ocupe de asta. Din moment ce economia locală depinde de turism, are loc o mare mușamalizare, și nimeni nu vrea să recunoască în mod public că există o problemă.

- Rahat! Îi smulse apoi lanterna din mână și mai luminează o dată peștii care pluteau cu burțile în sus pe suprafața apei. Apoi se trase înapoi. Nu-mi vine să cred că mi-ar face Kev una ca asta!

Aceasta era cea mai mare și evidentă problemă din planul ei și încercă să o depășească, folosindu-se de o prezentare dramatică a situației.

- El e în stadiul de negare acum, Eddie. E într-o stare de negare absolut îngrozitoare. Aceasta a fost casa copilăriei lui, ultima legătură pe care o mai are cu părinții lui, cu rădăcinile lui și pur și simplu nu poate să recunoască

faptul că lacul moare, așa că s-a convins singur că nu se întâmplă.

- Păi și cum naiba explică blestemații de pești?!

Era o întrebare foarte bună, și Molly se strădui să îi ofere un răspuns pertinent.

- Păi el nu se apropie de apă. Așa de rău a ajuns. Negarea lui este atât de gravă... Îl apucă de braț și făcu tot posibilul să interpreteze cât mai bine manevra lui Susan Lucci. Oh, Eddie! Știu că nu e corect din partea mea să fac asta, dar crezi că ai putea să-i spui că te-ai răzgândit singur și să nu-l confrunți cu problema asta? Îți jur că nu a încercat să te păcălească intenționat. O să i se frângă inima dacă o să creadă că a distrus prietenia cu tine...

- Da, ei bine, aș spune că asta a făcut.

- Kevin nu e deloc bine, Eddie. Cred că are o problemă psihică. De îndată ce ne întoarcem în Chicago, o să mă asigur că va primi tot ajutorul de care are nevoie... Psihoterapie, orice e nevoie...

- Rahat! exclamă omul și i se tăie răsufarea. Asta sigur o să-i strice grav jocul pe teren.

- O să caut cel mai bun psihoterapeut pentru sportivi.

Cu toate acestea, Eddie nu era complet idiot, așa că imediat după aceea o întrebă despre halda subterană. Molly își înflori povestea ca să includă cât mai multe cuvinte-cheie pe care și le putea aminti din filmul *Erin Brockovich*, și restul îl inventă. Iar când își termină discursul, își înfipse unghiile în palmă și așteptă.

- Ești sigură de toate astea? o întrebă el într-un final.

- Mi-aș fi dorit să nu fiu.

El își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, cugetând. Apoi, într-un sfârșit, oftă greoi și zise:

- Mersi, Maggie. Da, o s-o las moartă. Trebuie să recunosc că ești chiar de treabă.

Molly răsufă ușurată.

- Și tu, Eddie. Și tu.

Furtuna se dezlănțui chiar după ce Molly se prăbuși în pat. Dar era atât de epuizată, că abia dacă o auzi. Deschise ochii abia a doua zi de dimineață, când o treziră niște bubulțuri de pe trepte și de pe veranda din față. Clipi cu ochii grei și se uită la ceas. Era trecut de ora 9! Uitase să pună alarma la ceas și nu venise nimeni s-o trezească. Doamne! Cine pregătise micul dejun?

- Molly!

„Ups...”, se gândi ea.

Roo țopăi în încăpere și apoi apărură și Kevin, arătând superb și la fel de fioros ca un nor de furtună. Și cam aici se terminau speranțele ei că golurile din planul său nu aveau să o bântuie. Probabil Eddie discutase cu Kevin până la urmă, și acum va trebui să plătească pentru tot cu vârf și îndesat. „Acum să te ții!”, se gândi în sinea ei.

Se ridică din pat, cugetând că poate așa îi va putea distra atenția.

- Lasă-mă un minut să mă spăl pe dinți, soldățelule, și apoi te duc în paradis.

- Molly... În glasul lui se simțea un ton clar de amenințare.

Se gândi că semăna foarte mult cu ceva ce auzise în *Nick at Nite*, când Desi o înfruntase pe Lucy. Oh, da, era clar. Molly avea niște explicații de dat!

- Trebuie să merg la baie!

Molly sări din pat, fugi pe lângă el, intră în baie și încuiă ușa.

El lovi cu palma în ușă, făcând palul subțire să se cutremure.

- Ieși de acolo!

- Imediat. Voiai ceva?

- Da, să fii sigură că vreau ceva. Vreau o explicație, asta vreau!

- Oh? șopti ea, apoi închise ochii strâns și așteptă ce era mai rău.

- Vreau să-mi explici ce cauți un blestemat de ton în lacul meu!

capitolul 23

*E adevărat! Băieții și fetele gândesc complet diferit!
Și treaba asta poate aduce multe necazuri.*

*Când băieții nu vor să asculte,
articol pentru revista Chik*

„Of, Doamne!” Molly trase de timp cât de mult putu - mai întâi, se spală pe dinți și își dădu cu apă pe față, apoi își îndreptă bluza și își legă din nou șnurul pantalonilor de pijama. Aproape că se aștepta ca el să dea buzna în baie peste ea, dar Kevin nu considera lucrul acesta necesar din moment ce geamul se blocase când fusese vopsit, iar singura cale de ieșire era pe lângă el.

Ar fi fost prea mult să spere la o baie. Și, în plus, venise de mult momentul să se confrunte cu consecințele faptelor sale. Întredeschise ușa prudentă și îl văzu stând sprijinit de peretele de vizavi, pregătit să sară la atac.

- Ce ziceai?

Kevin încordă maxilarul și zise printre dinții încleștați:

- Ai vrea să-mi explici de ce, atunci când m-am dus la plajă azi-dimineață după micul dejun, am găsit un ton mort plutind în lac?

- Poate s-a schimbat cursul de migrare a peștilor?

El o apucă de braț și o trase în salonul principal. Acesta era un alt semn rău. Măcar în dormitor ar fi avut o șansă cât de mică de a-i distrage atenția.

- Mă îndoiesc sincer că schimbarea cursului de migrare a peștilor este suficient ca un pește de apă sărată să sfârșească mort într-un lac cu apă dulce! mârâi el și o împinse pe canapea.

Molly se gândi că ar fi trebuit să se întoarcă la lac noaptea trecută ca să pescuiască toți peștii morți, dar presupusese, în mod eronat, că aveau să plutească o vreme și apoi să se scufunde. Și probabil chiar s-ar fi întâmplat asta dacă nu ar fi venit furtuna.

Bun. Până aici. Era suficient. Gata cu prostiile! Era momentul să joace cartea indignării îndreptățite.

- Serios acum, Kevin... Doar pentru că întâmplarea face să fiu mai deșteaptă ca tine nu înseamnă și că știu ceva despre pești.

Probabil nu fusese cea mai bună strategie pe care o alesese vreodată, din moment ce el mârâi și mai furios:

- Cu alte cuvinte, o să te uiți în ochii mei și o să-mi spui că nu știi nimic despre cum a ajuns un ton mort în lac?

- Păi...

- Sau că nu știi de ce Eddie Dillard a venit la mine azi-dimineață și mi-a zis că s-a răzgândit în privința taberei de pescuit?

- S-a răzgândit, serios?

- Și ce crezi că mi-a zis înainte să se urce în mașină și să plece?

- Dacă ar fi să ghicesc, aş crede că a zis „tu ești șefu”.

Kevin arcui sprâncenele, și vocea lui deveni la fel de blândă precum pașii tăcuți ai unui asasin.

- Nu, Molly, nu a zis asta. Ceea ce mi-a zis a fost: „Caută un ajutor, omule!”

Molly tresări.

- Ce crezi că ar putea însemna asta? mai adăugă el.

- Mai spune o dată, ce ți-a zis? șopti ea.

- Mai exact, ce i-ai spus?

În clipa aceea, Molly alese să abordeze strategia copiilor Calebaw:

- De ce crezi că i-am zis eu ceva? Sunt mulți oameni pe aici care ar fi putut să vorbească cu el... Troy, Amy, Charlotte Long... Nu-i corect, Kevin! De fiecare dată când se întâmplă ceva, dai vina pe mine.

- Și de ce crezi că s-ar putea întâmpla una ca asta?

- Sinceră să fiu, n-am nici cea mai vagă idee.

El se aplecă ușor spre ea, își propti ambele mâini pe genunchii ei și se aplecă la numai câțiva centimetri de ea spunând:

- Pentru că te-am mirosit. M-am prins care-i stilul tău de joc. Și acum am toată ziua la dispoziție.

- Da, ei bine, nu știu. Molly își linse buzele și îi studie lobul urechii, care era perfect, la fel ca toate celelalte părți ale corpului lui, cu excepția unui semn mic și roșu de pe dinți, despre care era destul de sigură că ea i-l lăsase. Cine a pregătit micul dejun în dimineața asta?

- Eu! Kevin vorbea încet, dar presiunea pe care i-o aplica pe picioare nu se domolea. Era mai mult decât evident că nu avea de gând s-o lase să scape așa de ușor. Apoi a venit Amy și m-a ajutat. Ai de gând să mai tragi de timp mult?

- Da... Nu... Nu știu! Încercă să-și miște picioarele, dar nici nu se putea clinti sub forța lui. Nu voiam să vinzi tabăra, atâta tot!

- Spune-mi ceva ce nu știu.

- Eddie Dillard e un dobitoc.

- Și asta știu. Se îndreptă de spate, dar nu îi dădu drumul la picioare. Ce altceva mai ai de zis?

Molly încercă să se ridice ca să-i zică vreo două, dar o ținea imobilizată. Treaba asta o agita atât de mult, încât îi venea să țipe de frustrare.

- Păi, dacă știai asta, cum ai putut să faci ce ai făcut de la bun început? Cum ai putut să stai acolo așa pur și simplu și să-l asculți zicând că are de gând să vopsească în maro căbănuțele? Și că vrea să dărâme de tot *această* căsuță, căsuța asta în care te afli chiar acum, și apoi să transforme și clădirea pensiunii într-un magazin de momeală?!

- Putea să facă toate astea numai dacă îi vindeam într-adevăr tabăra!

- Numai dacă îi... În clipa aceea, își trase picioarele de sub mâinile lui și sări cât colo. Ce vrei să spui? Oh, Doamne, Kevin! Ce vrei să spui cu asta?

- Mai întâi vreau să aud ce-i cu tonul din lac.

Molly înghiți apăsător. Știuse că trebuia să-i spună adevărul din clipa în care concepuse acel plan. Doar că sperase ca asta să nu se întâmple chiar așa de repede.

- Bine... bine, zise ea și făcu câțiva pași în spate. Ieri am fost la piață și am cumpărat câțiva pești, iar noaptea trecută m-am dus și i-am pus în lac. Apoi l-am trezit pe Eddie și l-am dus la lac să-i vadă plutind cu burțile în sus.

După această mărturisire, Kevin făcu o pauză scurtă, apoi o întrebă:

- Și mai exact ce *anume* i-ai spus?

Molly își fixă privirea în jos și vorbi cât putu de repede:

- Că se scurg toxine în apă dintr-o haldă subterană secretă plină cu deșeuri chimice.

- O haldă subterană secretă plină cu deșeuri chimice?

- Mda...

- O *haldă subterană secretă plină cu deșeuri chimice!*

Molly mai făcu un pas în spate, prudentă.

- Am putea vorbi despre altceva acum?

Oh, Doamne, Dumnezeu! Ochii lui străluceau în paisprezece nuanțe diferite de furie.

- Și nu s-a întâmplat ca Eddie să observe că unii dintre peștii ăia nu aveau ce căuta de la bun început într-un lac cu apă dulce?

- Era întuneric și nu l-am lăsat să se uite de aproape, zise ea cu sufletul la gură și mai făcu un pas mic în spate.

Doar că el contracara, făcând un pas mare spre ea.

- Și cum ai explicat faptul că încercam să-i vând o tabără de pescuit cu un *lac contaminat*?

În clipa aceea, Molly izbucni:

- Nu te mai uita așa la mine!

- De parcă vreau să te strâng de gât cu mâinile goale?

- Doar că nu poți să faci asta, pentru că sunt sora șefei tale.

- Ceea ce înseamnă doar că trebuie să găsesc o modalitate prin care să nu las urme!

- Sex! Sunt multe cupluri care cred că e excitant să facă sex atunci când sunt furioși unul pe altul.

- Și de unde știi tu asta? Nu mai contează, o să te cred pe cuvânt! Se întinse spre ea și îi trase în jos bluza.

- Oh... Kev! Își linse buzele și se uită în sus în ochii aceia verzi strălucitori.

El mai făcu un pas amenințător și-i cuprinse fesele în palme.

- Îți sugerez foarte serios să nu-mi spui asta. Și la fel de serios îți sugerez să nu încerci să mă oprești în clipa asta, deoarece *chiar* vreau *foarte tare* să-ți aplic o pedeapsă fizică! zise și se lipi de ea. Și orice altceva îmi trece prin minte în momentul acesta m-ar trimite direct la închisoare.

- Bine... Mi se pare corect.

Și se gândi că de îndată ce va fi goală în brațele lui avea să îi spună și restul poveștii pe care i-o zisese lui Eddie.

Dar apoi gura lui o cuceră pe a ei și nu mai putu gândi deloc.

El nu avu răbdare să-și scoată hainele, dar o dezbracă pe ea. Și apoi trânti tare ușa dormitorului și o încuie, în caz că vreunii dintre micuții din familia Calebow se hotărau să-i facă o vizită mătușii M.

- Treci în pat! Acum!

„Oh, da!”, se gândi ea și fugi în pat cât putu de repede.

- Desfă picioarele!

„Da, domnule!”

- Mai larg!

Molly își depărtă coapsele câțiva centimetri.

- Nu mă face să repet!

În clipa aceea, ea ridică genunchii supusă. Nu avea să mai trăiască niciodată o experiență asemănătoare. Nu avea să se mai simtă niciodată atât de în siguranță cu un bărbat periculos.

Auzi apoi sunetul șlițului de la blugii lui. Și un mârâit gutural.

- Cum vrei s-o facem?

- Oh, mai taci din gură odată! exclamă ea, după care deschise brațele spre el. Taci din gură și vino-ncoace!

În doar câteva secunde, îi simțea greutatea deasupra ei. Era încă furios, dar asta nu îl oprea deloc să o atingă în toate locurile în care îi plăcea cel mai mult să fie atinsă.

Glasul lui era scăzut și răgușit, iar respirația lui îi gădilă urechea, suflându-i o șuviță de păr.

- Mă înnebunești complet, știi asta, nu?

Ea își lipi atunci obrazul de maxilarul lui tare.

- Știu. Îmi pare rău.

Iar când continuă, vocea lui deveni și mai blândă, și mai apropiată.

- Nu se mai poate, nu mai putem să...

Ea își mușcă buza și îl strânse tare în brațe.

- Știu. Știu și eu asta.

Poate că el nu înțelegea că aceasta avea să fie ultima dată. Dar ea știa foarte bine. O pătrunse adânc și tare, exact așa cum îi plăcea. Trupul ei se arcui de plăcere. Preluă apoi ritmul mișcărilor lui și i se dăruie cu totul. Încă o dată și gata. Doar această ultimă dată.

De obicei, când terminau, o trăgea la pieptul lui și stăteau îmbrățișați și discutau. Cine fusese mai grozav, el sau ea? Cine făcuse mai multă gălăgie? De ce revista *Glamour* era superioară revistei *Sports Illustrated*? Dar în dimineața aceasta nu se mai jucară. În schimb, Kevin plecă, și Molly își puse halatul de baie, ca să se spele și să se îmbrace.

Aerul era încă umed după furtună, așa că Molly își puse și un hanorac peste tricou și pantalonii scurți. El o așteptă pe veranda căsuței, cu Roo la picioarele sale. Se ridicau aburi din cana lui de cafea, în timp ce stătea și se uita în gol spre pădure. Molly își strânse hanoracul și mai mult pe lângă corp ca să se încălzească.

- Ești pregătit să auzi și restul poveștii?

- Bănuiesc că trebuie să fiu, pentru că nu am de ales.

Ea încercă să îl privească.

- I-am spus lui Eddie că, deși erai hotărât să vinzi locul acesta, încă erai atașat emoțional de el și că nu puteai îndura gândul că s-ar putea întâmpla ceva cu lacul.

Și că din cauza asta erai într-o fază de negare și nu voiai să recunoști că ar fi fost contaminat. I-am zis că nu îl păcăleai intenționat, ci doar că nu te puteai abține...

- Și el a crezut treaba asta?

- E mai prost ca noaptea, și eu am fost destul de convingătoare. Continuă apoi, fără tragere de inimă: Și apoi i-am spus că ai o problemă psihică... Și chiar îmi pare foarte rău pentru asta... Și am promis că o să mă asigur că o să primești ajutor psihiatric.

- Că am o problemă psihică?

- Altceva nu mi-a trecut prin minte...

- Dincolo de a nu te băga în treburile mele? mârâi el și trânti cana, vărsând cafeaua peste tot pe măsută.

- Nu puteam să fac asta.

- Și de ce nu? Cine ți-a dat ție permisiunea să-mi conduci viața?

- Nimeni. Dar...

Kevin era foarte răbdător de fel, dar de data asta chiar îi sări țandăra.

- Ce naiba e cu tine și cu locul acesta?

- Nu e vorba de mine, Kevin... ci de tine! Ți-ai pierdut ambii părinți și ești hotărât s-o ții la distanță pe Lilly. Nu ai nici frați, nici surori, nici o altă familie. E important să rămâi conectat la rădăcinile tale, și locul acesta e tot ce ți-a mai rămas!

- Dar mie nu-mi pasă de rădăcinile mele! Și, crede-mă, am mult mai multe decât tabăra asta!

- Ceea ce încerc să spun e că...

- Am milioane de dolari pe care n-am fost atât de prost încât să-i dau de pomană, și asta doar așa, pentru început! Am mașini, o casă luxoasă și multe investiții la bursă care mă vor ține zâmbind mult timp de-aici încolo! Și ghici ce altceva mai am?! Am o carieră pe care nu o s-o las nici dacă o armată de binevoitori idioți vor să mi-o fure!

Molly încleștă pumnii.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Ia explică-mi ceva! Explică-mi cum justifici tu faptul că ți-ai petrecut atât de mult timp ocupându-te de treburile mele, în loc să îți vezi de ale tale, poți?

- Păi am grijă de ale mele...

- Când? Sunt deja două săptămâni de când faci planuri și uneltești pentru tabăra asta, în loc să-ți investești energia acolo unde trebuie. Cariera ta se duce dracului. Când ai de gând să începi să te lupți de-a binelea pentru iepuroaica ta, în loc să predai armele?

- Nu am făcut asta! Habar n-ai ce vorbești!

- Știi ce cred eu? Cred că obsesia ta pentru viața mea și tabăra asta este doar o modalitate prin care să-ți distragi atenția de la ce-ar trebui să faci tu cu viața ta!

Cum naiba reușise să întoarcă discuția în felul acesta?

- Nu. Tu nu înțelegi nimic. *Daphne face o tumbă* este prima carte dintr-un contract nou. Editura nu o să mai accepte altceva de la mine până când nu fac revizuirile pe care mi le-au cerut.

- N-ai curaj!

- Nu-i adevărat! Am făcut tot ce am putut ca să conving redactorul că a făcut o greșală, dar Birdcage nu a vrut să accepte!

- Hannah mi-a zis despre *Daphne face o tumbă*. A spus că e cea mai bună carte a ta. Păcat că ea o să fie singurul copil care o s-o citească vreodată. Făcu apoi un semn spre caietul pe care îl lăsase deschis pe canapea. Și apoi mai e asta nouă la care lucrezi acum... *Daphne se duce în tabăra de vară*.

- De unde știi de asta?!

- Nu ești singura persoană șireată de aici. Ți-am citit manuscrisul. Și în afară de câteva nedreptăți flagrante la adresa bursucului, pare că o să fie încă un succes. Dar nu poate s-o publice nimeni dacă nu urmezi ordinele. Și faci cumva asta? Nu. Încerci să le forțezi mâna? Nu. În schimb, te lași să plutești în derivă într-o lume imaginară, în care problemele tale nu există, ci doar ale mele!

- Nu înțelegi nimic!

- Cu asta ai dreptate. Chiar nu i-am înțeles niciodată pe ăștia care renunță așa de ușor.

- Nu e corect! Nu am cum să câștig! Dacă fac revizuirile pe care mi le cer, atunci mă trădez pe mine și o să ajung să mă urăsc pentru asta. Dacă nu le fac, atunci cărțile cu Daphne o să dispară cu totul. Editura nu le va mai republica pe cele vechi și sigur nu o să scoată nici altele noi. Orice aș face, eu pierd și să pierd nu e o opțiune.

- Să pierzi nu e la fel de rău cum e să nu lupți deloc.

- Ba este! Femeile din familia mea nu pierd.

El rămase privind-o câteva clipe, după care zise:

- Dacă nu cumva mă înșel eu, nu mai există decât o singură femeie în familia ta.

- Da, și uite ce a reușit ea! Era deja mult prea agitată ca să mai poată sta locului. Phoebe a păstrat clubul Stars, când absolut nimeni nu-i dădea nici o șansă, și toți sorții erau împotriva ei. Și-a înfruntat toți dușmanii și...

- S-a căsătorit cu unul dintre ei.

- ... și i-a învins pe toți la propriul lor joc! Bărbații ăia au văzut-o doar ca pe o ușuratică proastă și au desconsiderat-o. Clubul Stars nu ar fi trebuit să ajungă niciodată la ea, dar uite că s-a întâmplat!

- Toată lumea din fotbal o admiră pentru treaba asta. Și ce legătură are asta cu tine?

Molly își luă privirea de la el. Kevin știa deja, și ea nu avea de gând să-l lase s-o facă să o spună.

- Haide, Molly! Vreau să te aud rostind cuvintele alea plângăcioase, ca să mă pun pe plâns.

- Du-te dracului!

- Bine, atunci. O zic eu în locul tău. Nu vrei să lupți pentru cărțile tale pentru că s-ar putea să dai greș și ești atât de prinsă în competiție cu sora ta, încât nu poți să riști.

- Nu sunt în competiție cu Phoebe. O iubesc!

- Nu mă îndoiesc de asta. Dar sora ta e una dintre cele mai puternice femei din sporturile profesionale, și tu ești doar o ratată!

- Nu sunt o ratată!

- Atunci nu te mai purta ca atare!

- Tu nu înțelegi.

- Ba cred că de fapt încep să înțeleg chiar foarte multe lucruri, zise el, desenând cerculețe cu mâna pe spatele unui scaun de grădină. Cred că tocmai am înțeles totul.

- Ce anume? De fapt, știi ce? Nici nu mai contează. Nu vreau să știu.

Se duse apoi spre bucătărie, dar el se puse în calea ei înainte să poată ajunge acolo.

- Chestia cu alarma de incendiu. Dan tot spune ce copil cuminte și serios erai. Ce note bune ai luat mereu, ce multe premii ai câștigat. Ți-ai petrecut întreaga viață încercând să fii perfectă, nu-i așa? Tot timpul în frunte și ai colecționat medalii de bună purtare, cum colecționau alți copii cartonașe de baseball. Dar apoi se întâmplă ceva. Presiunea devine prea mare pentru tine și o iei razna. Tragi o alarmă de incendiu, îți dai de pomană toți banii, sari în pat cu un necunoscut! Clătină din cap. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama de asta de la bun început. Și nu-mi vine să cred că nu vede și altcineva asta...

- Ce să vadă?

- Cine ești cu adevărat.

- Oh, da, de parcă tu ai ști.

- Toată perfecțiunea aia, nu e în natura ta.

- Despre ce vorbești?

- Vorbesc despre persoana care ai fi devenit dacă ai fi crescut într-o familie normală.

Molly nu știa ce voia să spună, dar înțelegea că el credea asta, iar ea își dorea să fugă și să se ascundă undeva.

Kevin stătea în pragul ușii – se poziționase între ea și scăpare.

- Chiar nu înțelegi? Firea ta era să fii glumeața clasei... Fata care chiulește de la școală ca să fumeze iarbă cu prietenul ei și să se pupe cu el pe bancheta din spate a mașinii.

- Ce?

- Fata cu cele mai mari șanse să se lase de facultate și să fugă în Vegas ca să se fâțâie prin fața oamenilor purtând tanga.

- Tanga! repetă ea indignată. Acesta e cel mai ridicol lucru pe care...

- Nu ești fata lui Bert Somerville, spuse el și izbucni într-un hohot de râs. Să fiu al naibii! Ești fiica mamei tale! Și toată lumea a fost prea oarbă ca să vadă chestia asta!

Molly se lăsă pe balansoar. Era o prostie. Tot ce auzea erau prostii spuse de cineva care petrecuse prea mult timp într-un aparat RMN care îi afectase creierul. Încerca să-i ia toate lucrurile pe care le înțelegea despre ea însăși și să le răstălmăcească.

- Nu știi ce... Încercă să-și termine ideea, dar nu reuși, pentru că ceva în interiorul ei se așeză într-un sfârșit la locul său.

„Glumeața clasei... Fata care chiulește de la școală...”

- Și nu e doar faptul că ți-e frică să-ți asumi riscuri pentru că ești în competiție cu Phoebe. Ți-e teamă să-ți asumi riscuri pentru că încă trăiești cu iluzia asta idioată că *trebuie să fii perfectă*. Oh, crede-mă, Molly... să fii perfectă nu e în natura ta.

Avea nevoie să gândească. Dar nu putea s-o facă sub privirea ochilor aceia verzi.

- Nu sunt... nu... nici măcar nu o recunosc pe persoana asta despre care vorbești.

- Mai așteaptă câteva secunde și pun pariu că o s-o recunoști.

Era prea mult pentru ea. El era idiotul, nu ea.

- Încerci doar să-mi distragi atenția ca să nu mai pot să subliniez eu tot ce e în neregulă cu tine!

- Păi nu-i nimic în neregulă cu mine. Sau cel puțin nu era până când nu te-am cunoscut pe tine.

- A, serios?! Își spuse în sinea ei să tacă, pentru că acesta nu era momentul potrivit, dar atunci îi ieși pe gură tot ce gândise și încercase din răspuțeri să nu spună: Cum rămâne cu faptul că ți-e frică să-ți asumi orice fel de atașament emoțional cât de mic?

- Dacă e vorba iar despre Lilly...

- Oh, nu. Asta ar fi mult prea ușor. Chiar și cineva atât de închis la minte ca tine ar trebui să-și poată da seama de treaba asta. De ce nu ne uităm la ceva mai complicat?

- Bine, de ce nu?

- Nu ți se pare ciudat că ai 33 de ani, că ești bogat, destul de inteligent, că arăți ca un zeu grec și ești sută la sută heterosexual! Bun, dar ce-i în neregulă cu imaginea asta, hm? Oh, da... N-ai avut niciodată nici măcar o singură relație de lungă durată cu o femeie.

- Ah, pentru numele lui... zise el și se sprijini de masă.

- Deci care-i treaba până la urmă?

- De unde știi măcar că-i adevărat ce spui?

- Bărfe adunate de la echipă, de prin ziare, din articolul despre noi din revista *People*. Și, chiar și dacă ai avut vreodată vreo relație de lungă durată, pun pariu că a fost prin liceu. Multe femei vin și pleacă din viața ta, dar nici una nu apucă să stea prea mult.

- Ei bine, există una, care e deja prezentă în viața mea de prea mult timp!

- Și uite ce fel de femei îți alegi, zise și întinse mâinile pe masă. Alegi cumva femei inteligente, care ar avea o șansă cât de mică să-ți păstreze viu interesul? Sau femei respectabile - și nici măcar să nu-ți treacă prin minte să te contrazici cu mine pe tema asta -, femei care să-ți împărtășească măcar câteva dintre valorile tale conservatoare și de neclintit? Ei bine, surpriză-surpriză... Ce să vezi? Nici una de mai sus.

- Și uite cum o luăm de la capăt cu femeile străine. Jur că ești obsedată de chestia asta!

- Bine, hai să le lăsăm deoparte și să ne uităm un pic la americancele cu care iese domnul CP. Fete frumoase puse pe distracție, care folosesc prea mult machiaj și poartă prea puține haine. Fete care-ți lasă urme de salivă pe cămăși și care n-au mai văzut interiorul unei săli de clasă de când au rămas corijente la matematică în clasa a șasea.

- Exagerezi!

- Nu înțelegi, Kevin? Îți alegi intenționat femei cu care să nu poți avea o relație serioasă sau reală.

- Așa, și? Vreau să mă concentrez asupra carierei, nu să mă dau peste cap să încerc să fac fericită vreo femeie pretențioasă. În plus, am *doar* 33 de ani. Încă nu sunt pregătit să mă așez la casa mea.

- Nu ești pregătit să te maturizezi!

- Eu?

- Apoi mai e și Lilly.

- O luăm de la capăt...

- Lilly e grozavă! Chiar dacă ai făcut absolut tot ce ți-a stat în putință ca să o ții la distanță, ea tot a rămas și tot așteaptă să-ți vină odată mintea la cap. Ai totul de câștigat și nimic de pierdut cu ea, dar nu ești dispus să-i oferi nici măcar un colțișor din viața ta. În schimb, te porți ca un adolescent capricios. Nu înțelegi? Ești la fel de marcat de felul în care ai fost crescut cum sunt și eu!

- Ba nu, nu sunt.

- Dar cicatricile mele sunt mai ușor de înțeles. Eu nu am avut mamă și am avut un tată abuziv, în timp ce tu ai avut doi părinți iubitori. Dar erau amândoi atât de diferiți de tine, încât nu te-ai simțit niciodată cu adevărat legat de ei și încă te simți vinovat din cauza asta. Majoritatea oamenilor ar putea lăsa asta la o parte și ar merge mai departe, dar, pe de altă parte, majoritatea oamenilor nu sunt așa de sensibili ca tine.

Kevin sări ca ars de pe scaun.

- Prostii! Sunt cât se poate de dur, cucoană, și ai face bine să ții minte asta!

- Da, ești dur în exterior. Dar pe interior ești la fel de moale ca budinca și ți-e la fel de frică să nu o dai în bară cu viața ta cum îmi e și mie.

- Nu știi nimic!

- Știu că nu există nici un alt bărbat dintr-o mie care să se simtă obligat de onoare să se căsătorească cu femeia nebună care l-a atacat în somn, chiar dacă era rudă cu șefa lui. Dan și Phoebe puteau să-ți pună și pușca la tâmplă, că tot ce trebuia să faci era să arunci vina acolo unde-i era locul. Dar tu nu doar că nu ai vrut să faci asta, ci m-ai pus și pe mine să jur că nu o să le spun nimic! exclamă ea și își trase mâinile reci în mânecile hanoracului. Apoi mai e felul în care te-ai comportat atunci când am pierdut sarcina...

- Oricine ar avea...

- Nu, nu oricine ar avea... Tu preferi să crezi asta pentru că ți-e prea frică de orice emoție care nu încapă într-o poartă de fotbal.

- Asta e o prostie!

- Când ieși de pe teren, știi foarte bine că lipsește ceva din viața ta, dar ți-e prea frică să începi să cauți, să vezi despre ce e vorba, pentru că, în felul tău idiot și imatur, tu crezi că e ceva profund în neregulă cu tine, care nu o să te lase să găsești ceea ce cauți. Nu ai putut crea o legătură emoțională cu propriii tăi părinți, cum ai putea avea vreodată orice fel de legătură emoțională de durată cu altcineva? E mai ușor să te concentrezi la a câștiga meciuri de fotbal!

- Legături emoționale de durată? Stai puțin! Despre ce vorbim aici de fapt?

- Vorbim despre faptul că a venit timpul să te maturizezi odată și să începi să-ți asumi niște riscuri reale.

- Nu prea cred. Eu cred că de fapt se ascunde altceva sub toate prostiile astea pe care le zici.

Până în clipa aceea, Molly nu se gândise la asta, ba chiar nu ar fi fost dispusă să creadă asta nici în ruptul

capului. Doar că uneori el chiar putea vedea anumite lucruri înaintea ei. Și acum își dădea seama că avea dreptate, doar că era prea târziu. Simțea că avea să i se facă rău.

- Cred că, de fapt, te referi la o legătură emoțională de durată între noi doi, zise el.

- Ha!

- La asta te referi, Molly? Ți-ai dori să transformăm treaba asta dintre noi într-o căsătorie adevărată?

- Cu un bărbat care are inteligența emoțională a unui copil de 12 ani? Cu un bărbat care abia poate să fie politicos cu singura lui rudă de sânge rămasă? Nu sunt chiar așa de autodistructivă, mulțumesc.

- Nu ești?

- Ce vrei să spui cu asta? Că m-am îndrăgostit de tine? Intenționase să fie cât se putea de ironică... Dar își dădu seama după expresia uluită de pe chipul lui că recunoștea adevărul din spatele cuvintelor ei. Simți cum i se înmuiară genunchii. Se trase la marginea scaunului și încercă să găsească o cale de ieșire din problema asta în care se băgase singură. Doar că era prea tulburată emoțional. Și care ar mai fi fost de fapt rostul, când el și-ar fi dat seama oricum că mințea? Ridică ușor capul. Și ce dacă? Îmi dau seama că e o stradă cu sens unic atunci când o văd și nu sunt suficient de proastă sau nebună să pornesc pe acolo oricum. Ura din tot sufletul ei șocul pe care îl citea pe chipul lui.

- Ești îndrăgostită de mine.

Își simțea gura uscată. Roo veni și se gudură pe lângă gleznele ei, schelălăind. Și-ar fi dorit să poată spune că era doar o altă formă de pasiune pasageră, dar nu putea.

- Mare scofală, reuși să articuleze în cele din urmă. Dacă ai senzația că o să mă arunc la picioarele tale și o să plâng, să știi că te înșeli. Eu nu cerșesc iubirea nimănui.

- Molly...

Detesta îngrozitor mila pe care o auzea în vocea lui. Încă o dată, nu se ridicase la înălțimea așteptărilor. Nu fusese nici suficient de inteligentă, nici suficient de frumoasă, nici suficient de specială ca un bărbat să o poată iubi...

„Oprește-te! Gata!”

Se simți dintr-odată inundată de o mânie teribilă. Care de data aceasta nu era îndreptată spre el. Era sătulă până peste cap de propria nesiguranță. Îl acuzase pe el că avea nevoie să se maturizeze, când de fapt el nu era singurul care avea nevoie să facă asta. Nu era nimic în neregulă cu ea și nu putea să continue să-și trăiască viața ca și când ar fi fost. Dacă nu o iubea și el, atunci era pierderea lui.

Sări în picioare de pe scaun.

- Plec azi cu Phoebe și cu Dan. Eu și inima mea frântă ne întoarcem în Chicago cu coada între picioare. Și o să supraviețuim de minune.

- Molly, nu poți să...

- Nu. Oprește-te aici! Oprește-te înainte să ți se trezească iar conștiința de bun samaritean. Nu ești responsabil pentru sentimentele mele. Nu este vina ta și nu trebuie să rezolvi nimic. E doar unul din lucrurile alea care se întâmplă și atât.

- Dar... îmi pare rău. Eu...

- Taci odată, șopti ea, pentru că nu voia să plece furioasă. Se apropie de el și își privi mâna ridicându-se ca să-i cuprindă obrazul. Îi plăcea la nebunie cum se simțea pielea lui, îi plăcea la nebunie cine era el, în ciuda tuturor vulnerabilităților lui complet omenești. Ești un om bun, Charlie Brown, și îți doresc tot binele din lume.

- Molly, eu nu...

- Te rog, nu mă implora să rămân, da? zise ea și reuși să zâmbească. Și apoi plecă. Toate lucrurile bune se termină la un moment dat, și iată că am ajuns și noi aici. Se duse apoi spre ușă. Haide, Roo! Hai s-o găsim pe Phoebe!

capitolul 24

E adevărat. Băieții nu gândesc la fel ca fetele, și asta poate aduce multe necazuri.

*Când băieții nu vor să asculte,
articol pentru revista Chik*

Prezența copiilor era singurul lucru care făcuse suportabilă călătoria înapoi spre Chicago. Lui Molly mereu îi fusese greu să-și ascundă emoțiile și sentimentele de sora sa. Dar de data aceasta trebuia să o facă. Nu voia să altereze și mai mult relația dintre Phoebe, Dan și Kevin.

Era un aer foarte închis în apartamentul ei, din cauza faptului că nu călcase nimeni acolo de aproape trei săptămâni. Și era mai plin de praf decât atunci când plecase. O mâncau degetele să înceapă să curețe și să frece... Dar treburile acestea gospodărești trebuiau să aștepte până mâine. Cu Roo țopăind înaintea ei, Molly se duse spre dormitorul ei, ca să-și lase bagajele și apoi coborî înapoi în living, să se așeze la birou și să se uite prin cutia mare și neagră de plastic în care se aflau toate dosarele ei.

Se așază pe podea cu picioarele încrucișate, scoase ultimul contract pe care îl semnase cu editura Birdcage și începu să se uite peste el.

Întocmai cum crezuse!

Se uită în sus la fereastra care se întindea până la tavan, studie pereții de cărămidă și bucătăria mică și confortabilă, apoi privi felul în care dansa lumina pe podelele din lemn masiv. Acasă.

După două săptămâni absolut îngrozitoare și nefericite, Molly coborî din lift la etajul al nouălea al clădirii de birouri de pe Michigan Avenue, unde se afla sediul editurii Birdcage Press. Își legă din nou cardiganul pe deasupra cămășii din pânză cadrilată pe care o purta și își croi drum pe coridor spre biroul lui Helen Kennedy

Schott. Molly trecuse de mult de punctul în care mai putea da înapoi și spera doar că acel corector cu care se dăduse sub ochi îi ascundea cearcănele.

Când o zări, Helen se ridică de la biroul ei plin ochi cu manuscrise, dosare și coperte ca să o salute. Chiar dacă vremea era foarte caldă și umedă, femeia era îmbrăcată în aceeași ținută elegantă editorială obișnuită, de culoare neagră. Părul ei scurt și grizonant era coafat ordonat și, deși nu era deloc machiată, unghiile ei străluceau precum vopseaua roșie lustruită.

- Molly! Mă bucur tare mult să te văd. Mă bucur că, în sfârșit, ai sunat. Aproape mă dădusem bătută să tot încerc să dau de tine.

- Și eu mă bucur să te văd, răspunse Molly politicoasă.

Indiferent ce ar fi spus Kevin despre ea, Molly era de la natură o persoană politicoasă.

De la fereastra biroului se vedea o parte din râul Chicago, dar ceea ce îi atrase atenția lui Molly fu colecția colorată de coperte de cărți pentru copii de pe rafturi. În timp ce Helen îi povestea despre noul manager de marketing, Molly văzu cotoarele albastre subțirele ale primelor cinci cărți cu Daphne. Ar fi trebuit să o doară inima să știe că *Daphne face o tumbă* nu li se va alătura niciodată pe raft, dar acum acea parte din ea era mult prea amorțită ca să mai simtă ceva.

- Mă bucur foarte mult că ne întâlnim, zise Helen. Avem multe lucruri de discutat.

- Nu chiar așa de multe, spuse Molly, știind că nu mai putea și nu mai voia să prelungească treaba asta. Deschise geanta și scoase un plic alb, pe care-l așeză pe birou. Ai aici un cec care acoperă contravaloarea primei jumătăți a avansului pe care mi l-ai dat pentru *Daphne face o tumbă*.

Helen păru de-a dreptul șocată.

- Dar nu vrem avansul înapoi. Noi vrem să publicăm cartea.

- Mă tem că nu veți putea face asta. Nu sunt de acord să fac revizuirile pe care le vreți.

- Molly, știu că ai fost cam supărată pe noi și a venit vremea să rezolvăm problema asta. De la bun început, noi ne-am dorit doar ce a fost mai bine pentru cariera ta și...

- Și eu îmi doresc doar ce este mai bine pentru cititorii mei.

- Și noi la fel, desigur. Te rog, încearcă să înțelegi. Autorii tind să privească un proiect numai din perspectiva lor. Dar o editură are datoria de a se uita la imaginea de ansamblu, și asta include și relația ta cu presa și cu întreaga comunitate. Am simțit că nu am avut de ales.

- Toată lumea are mereu de ales, iar acum o oră eu mi-am exercitat dreptul de a face alegerea mea.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Am publicat chiar eu *Daphne face o tumbă*. Varianta originală.

- Ai publicat-o tu? întrebă Helen și ridică din sprâncene uluită. Ce tot spui?

- Am publicat-o pe internet.

Helen sări de pe scaun.

- Dar nu poți face asta! Avem un contract!

- Dacă verifici ultimul paragraf din acel contract, o să vezi că toate drepturile electronice pentru toate cărțile mele sunt ale mele.

Helen era șocată. Editurile mai mari rezolvaseră acele greșeli de legislație din contractele lor, dar unele dintre editurile mai mici - cum era și Birdcage - încă nu o făcuseră.

- Nu pot să cred că ai făcut asta!

- Acum, orice copil care vrea să citească *Daphne face o tumbă* și să vadă ilustrațiile originale are ocazia s-o facă.

Molly își plănuiise un discurs important, cu referințe despre arderea de cărți și primul amendament. Dar acum nu mai avu energie pentru asta. Îi împinse cecul pe birou, se ridică de pe scaun și ieși din birou.

- Molly! Stai un pic!

Făcuse ceea ce venise aici să facă, așa că nu se opri. În timp ce se îndrepta spre mașină, se strădui din răsuputeri să se simtă triumfătoare, dar, din păcate, nu reuși să se simtă altfel decât complet epuizată. O prietenă din facultate o ajutase să își facă un web site. Și, pe lângă textul și ilustrațiile pentru *Daphne face o tumbă*, Molly inclusesese acolo o pagină pe care erau toate titlurile cărților pe care diverse organizații încercaseră de-a lungul anilor să le țină departe de mâinile copiilor din cauza conținutului sau a ilustrațiilor lor. Lista aceea includea *Scufița Roșie*, toate cărțile din seria *Harry Potter*, scrierile lui Madeleine L'Engle, *A Wrinkle in Time*, *Harriet the Spy*, *Tom Sawyer*, *Huckleberry Finn*, precum și romanele lui Judy Blume, Maurice Sendak, Frații Grimm și *Jurnalul Annei Frank*. Iar la sfârșitul listei, Molly adăugase *Daphne face o tumbă*. Ea nu era Anne Frank, desigur, dar faptul de a se afla într-o companie atât de selectă o făcea să se simtă mult mai bine. Și nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să-l poată suna pe Kevin ca să-i spună că luptase, în sfârșit, pentru iepuroaica ei.

Făcu câteva opriri pe drum ca să mai cumpere ce avea nevoie, după care intră pe Lake Shore Drive și se îndreptă spre nord, spre Evanston. Nu era trafic și nu îi luă mult să ajungă la construcția odioasă de ciment unde locuia acum. Ura apartamentul ei de la etajul al doilea, cu vedere spre tomberonul de gunoi din spațele unui restaurant thailandez, dar era singurul loc pe care și-l putea permite care să o primească cu tot cu câine.

Încercă să nu se gândească la apartamentul ei micuț și iubit, în care se mutaseră deja niște străini. În Evanston nu erau prea multe apartamente disponibile spre închiriere, iar clădirea aceea avea o listă lungă de așteptare cu oameni nerăbdători să cumpere o locuință, așa că știuse că se va vinde destul de repede. Dar, chiar și așa, nu fusese deloc pregătită ca locul să se vândă în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Noii proprietari îi plătiseră

o sumă frumușică pentru a subînchiria apartamentul în timp ce așteptau să iasă actele finale de vânzare, așa că fusese nevoită să se dea peste cap ca să-și găsească o chirie ieftină. Și așa ajunsese aici, în clădirea aceasta deplorabilă. Dar măcar făcuse rost de toți banii de care avea nevoie ca să dea înapoi contravaloarea avansului de la editură și să își plătească toate facturile.

Parcă mașina la două străzi distanță de blocul în care locuia, pentru că proprietarul clădirii – care era un *viperin* odios – lua 70 de dolari pe lună pentru un loc în parcare adiacentă clădirii. În timp ce urca scările vechi și uzate până la apartamentul ei, răsună muzică tare peste tot în jurul ei. Roo o întâmpină la ușă, după care țopăi pe linoleumul uzat și începu să latre la chiuvetă.

– Oh, nu din nou!

Apartamentul era atât de mic, încât nu avea spațiu unde să-și depoziteze cărțile și fu nevoită să sară peste cutii pline, rămase nedespachetate în urma mutării, ca să poată ajunge la chiuveta din bucătărie. Deschise ușa prudentă, se uită înăuntru și se cutremură. Încă un șoarece prins într-o capcană specială, marca Hav-A-Heart. Era al treilea pe care îl prindea în cele câteva zile de când locuia aici.

Dar poate că avea să scoată încă un articol pentru revista *Chik* din chestia asta... „De ce tipii care urăsc animalele mici nu sunt mereu de lepădat.” Tocmai trimisese prin poștă un articol despre gătit. La început, îl denumise „Mic dejunul care să nu-l facă să vomite: Sucește-i mintea cu ouăle pe care le pregătești”. Dar, chiar înainte să-l bage în plic și să-l trimită, se răzgândise și schimbase titlul în „Cum să-l pui pe jar de la prima oră a dimineții”.

Scria în fiecare zi. Oricât ar fi fost de supărată și dezamăgită după tot ce se întâmplase, nu se dăduse bătută și nu se ascunsese în pat, așa cum făcuse după ce pierduse sarcina. În schimb, se lupta cu durerea și făcea tot ce îi stătea în putere să supraviețuiască și să meargă mai departe. Dar nu-și simțise niciodată inima mai pustie.

Îi era îngrozitor de dor de Kevin. În fiecare noapte, când se băga în pat, se uita la tavan și își amintea cum era atunci când o strângea în brațe. Dar fusese mult mai mult decât sex. El o înțelesese mai bine decât se înțelesese chiar ea însăși și fusese sufletul ei pereche în toate felurile posibile și imposibile – cu excepția aceluia care conta cu adevărat, din păcate. El nu o iubea.

Oftă din adâncurile ființei sale, își lăsă geanta deoparte, își puse mânușile de grădinărit pe care le cumpărase odată cu capcana pentru șoareci și se întinse fără tragere de inimă sub chiuvetă, după maneta cuștii mici. Dar măcar iepuroaica ei țopăia liberă și fericită în cyberspațiu. Ceea ce era mai mult decât putea spune pentru rozătoarea de sub chiuveta ei.

Țipă când șoarecele speriat începu să se agite prin cușcă.

– Te rog, stai cuminte! Stai potolit și îți promit că te eliberez în parc cât ai clipi.

Unde era un bărbat atunci când aveai nevoie de el?

În clipa aceea, i se strânse din nou inima, chinuitor. Probabil cuplul pe care îl angajase Kevin să se ocupe de administrarea taberei se instalase deja pe post. Așa că probabil se întorsese și el în oraș și își vedea de petreceri cu o gașcă internațională. „Oh, te rog, Doamne! Nu-l lăsa să se culce cu nici una din femeile alea! Nu încă!”

Lilly îi lăsase mai multe mesaje pe robotul telefonului, întrebând-o dacă era bine, dar Molly încă nu o sunase. În fond, ce ar fi putut să-i spună? Că fusese nevoită să-și vândă apartamentul? Că pierduse contractul cu editura la care lucrase? Că avea inima frântă și probabil va rămâne așa pentru vecie? Dar cel puțin acum își putea permite să plătească un avocat și avea șanse mari să scape cu bine de contractul acela ca să vândă următoarea carte cu Daphne unei alte edituri.

Își luă apoi cheile, ținând cușca cât putu de departe de ea. Tocmai se îndrepta spre ușă, când se auzi soneria.

Șoarecele acela o speriasse deja de moarte și aproape îi sări inima din piept.

- O clipă.

Încă ținând cușca cu brațul întins și departe de corp topăi în jurul cutiilor și deschise ușa.

Helen se năpusti înăuntru.

- Molly, ai fugit înainte să apucăm să vorbim. Oh, Doamne!

- Helen, fă cunoștință cu Mickey.

Helen își lipi mâna de inimă, albindu-se la față.

- Un... animăluț de companie?

- Nu chiar. Molly lăsa cușca pe una dintre cutii, dar lui Roo nu-i conveni deloc treaba asta. Taci din gură, bestie! Mă tem că acesta nu e chiar cel mai bun moment pentru o vizită. Trebuie să dau o fugă până în parc.

- Îl duci la plimbare? întrebă femeia oripilată, făcând ochii cât cepele.

- Nu. Mă duc să-l eliberez.

- Aha... Păi atunci vin cu tine.

Lui Molly ar fi trebuit să-i facă plăcere să o vadă pe Helen, fostul ei redactor, atât de sofisticată, descumpănită la vederea șoarecelui, dar adevărul era că exact la fel se simțea și ea. Ținând cușca cât mai departe cu puțință de corp, o conduse afară pe Helen și porni pe aleile sinuoase din Evanston, îndreptându-se spre parcul de lângă lac. Helen - care purta un costum negru elegant și tocuri - nu era îmbrăcată potrivit nici să se plimbe pe afară prin căldură, nici să sară peste gropi. Dar Molly nu o invitase să vină cu ea, așa că acum refuză să o compătimizească.

- Nu știam că te-ai mutat, îi strigă Helen din spate. Din fericire, m-am întâlnit cu unul dintre vecinii tăi și mi-a dat noua ta adresă. Dar nu puteai să-l eliberezi undeva mai aproape?

- Nu vreau să-și găsească drumul înapoi.

- Și nici să folosești o capcană care să te scape de el permanent?

- În nici un caz.

Deși nu era o zi de weekend, parcul era plin de bicicliști, studenți care se plimbau cu rolele și copii. Molly găsi o zonă verde și puse cușca pe iarbă, după care se întinse șovăielnică după maneta care era menită să elibereze monstrul. Și, de îndată ce apăsă pe ea, Mickey se năpusti să-și caute libertatea.

Direct spre Helen.

Femeia scoase un țipăt găuit și sări direct pe o bancuță de picnic. Mickey dispăru în tufișuri.

- Niște monstruozițăți! bălmăji, dându-se jos cu grijă.

Și Molly simțise că i se înmuiaseră un pic genunchii, așa că se așeză pe bancă. Dincolo de parc, se întindea la orizont lacul Michigan. Își lăsă privirea să rătăcească în depărtare și se gândi la un lac mai mic, înconjurat de maluri stâncoase, de pe care se putea sări în apă.

Helen scoase un șervețel din geantă și își tamponă fruntea.

- Nu știu de ce, dar e ceva cu șoarecii. Îh!

Molly se întoarse și se uită la ea.

- Dacă ai venit până aici să mă ameninți că mă dai în judecată, să știi că nu o să obții prea mult.

- De ce am vrea să intentăm un proces autoarei noastre preferate? Helen scoase din geantă plicul în care se afla cecul de la Molly și-l așeză pe bancă. Am venit să-ți dau ăsta înapoi. Și, dacă te uiți înăuntru, o să mai găsești încă un cec pentru restul avansului tău. Serios, Molly, ar fi trebuit să-mi spui de la început ce părere ai despre revizuirii. Altfel, nu ți-aș fi cerut niciodată să le faci.

Molly nici măcar nu se sinchisi să răspundă la porcăriile alea viperine pe care le auzea. Și nici nu luă plicul.

Discursul lui Helen deveni și mai exuberant.

- O să publicăm *Daphne face o tumbă* în varianta ei originală. O să înscriu cartea în programul de iarnă ca să avem timp să ne ocupăm de promovare. Plănuim o campanie de marketing foarte amplă, cu anunțuri

de o pagină în toate revistele dedicate părinților, și te trimitem într-un turneu cu cartea.

Molly se întrebă dacă femeia făcuse insolație sau pățise ceva.

- *Daphne face o tumbă* e deja disponibilă pe internet.

- Mda, noi ne-am dori să o scoți de pe internet, dar te lăsăm pe tine să iei decizia finală. Și, chiar dacă te hotărăști să păstrezi web site-ul, tot credem că majoritatea părinților își vor dori să cumpere cartea în formă tipărită ca să o adauge la colecția copiilor lor.

Molly nu-și putea închipui cum de devenise peste noapte, dintr-o autoare de calibru mic, într-o așa de mare autoare de succes.

- Mă tem că va trebui să îmi oferi ceva mai mult de atât, Helen.

- Suntem pregătiți să renegociem termenii contractului tău. Și sunt sigură că o să fii mulțumită.

Molly îi ceruse o explicație, nu mai mulți bani. Dar, în clipa aceea, reuși cumva să intre în contact cu marele magnat din interiorul ei.

- Pentru asta, va trebui să discuți cu noul meu impresar.

- Desigur.

Molly nu avea un impresar - nici unul nou, nici unul vechi. Cariera ei fusese atât de mică, încât nu avusese nevoie de unul. Dar în mod clar se schimbaseră ceva.

- Spune-mi ce s-a întâmplat, Helen.

- A fost toată publicitatea care s-a făcut. Noile cifre au ieșit acum două zile. Între toată atenția mediatică datorată căsătoriei tale și tuturor scandalurilor SKIFSA, vânzările cărților tale au atins cote incredibile.

- Dar eu m-am căsătorit în februarie și SKIFSA s-a luat de mine în aprilie. Abia acum ați observat?

- Am identificat prima creștere în martie și pe a doua în aprilie. Dar cifrele nu au fost semnificative până când nu am primit raportul de la sfârșitul lunii mai. Și cifrele de vânzări de la începutul lunii iunie sunt și mai bune.

Molly se gândi că era foarte bine că stătea jos, pentru că aproape că nu-și mai simțea picioarele.

- Dar toată atenția mediatică s-a stins. Cum de mai crește numărul vânzărilor?

- Asta am vrut să aflăm și noi, așa că am petrecut ceva timp dând telefoane și discutând cu librăriile. Ne-au spus că la început adulții cumpărau câte o carte cu Daphne din curiozitate, ori că auziseră ceva despre căsătoria ta, ori că voiau să vadă de ce făcea SKIFSA atâta vâlvă. Dar, odată ce au dus cartea acasă, copiii lor s-au îndrăgostit de personaje, așa că acum se întorc ca să cumpere toată seria.

Molly era uimită.

- Nu-mi vine să cred.

- Și copiii le arată cărțile prietenilor lor. Am auzit că până și părinții care au susținut boicoturile SKIFSA cumpără acum cărțile cu Daphne.

- Mi-e un pic greu să procesez toate informațiile astea.

- Îmi dau seama. Helen încrucișă picioarele și îi zâmbi. După toți anii ăștia, ai devenit în sfârșit un succes peste noapte. Felicitări, Molly!

Janice și Paul Hubert erau cuplul perfect care să se ocupe de administrarea unei pensiuni. Omleta făcută de doamna Hubert nu era niciodată rece și nici unul dintre fursecurile ei nu era ars pe fund. Iar domnului Hubert chiar îi făcea plăcere să desfunde toalete și putea sta de vorbă cu oaspeții ore de-a rândul, fără să se plictisească. Kevin îi concedie pe amândoi după o săptămână și jumătate.

- Ai nevoie de o mână de ajutor?

Kevin scoase capul din frigider și o văzu pe Lilly stând în pragul ușii de la bucătărie. Era ora unsprezece noaptea și trecuseră două săptămâni și o zi de când plecase Molly. De asemenea, se împlineau patru zile de când îi concediasse pe soții Hubert, și totul se ducea de râpă încet, dar sigur.

Cantonamentul de vară urma să înceapă în câteva săptămâni, și el nu era deloc pregătit. Știa că ar fi trebuit să îi spună lui Lilly că se bucura că ea, una, rămăsese să îl ajute... doar că încă nu apucase s-o facă și chiar se simțea vinovat din cauza asta. Avusese un aer cu adevărat trist de când Liam Jenner încetase să mai vină dimineața la micul dejun. La un moment dat chiar încercase să aducă vorba despre asta... dar cum era stângaci de fel, când venea vorba de orice fel de chestiuni emoționale, ea se prefăcuse că nu înțelesese.

- Caut drojdia aia care face blatul să crească repede. Amy mi-a lăsat un bilet că s-ar putea să aibă nevoie. Ce dracului mai e și drojdia care face blatul să crească repede?

- Habar nu am, răspunse ea. Tot ce coc eu se limitează la aluat deja preparat.

- Mda. Dă-o naibii, zise el și trânti ușa frigiderului.

- Ți-e dor de soții Hubert?

- Nici gând. Doar de felul în care gătea ea și cum se ocupa el de toate.

- Aha, șopti ea. Și în timp ce îl privea, amuzamentul înlocui o clipă tristețea din sufletul său.

- Nu-mi plăcea cum se purta cu copiii, murmură el. Și el îl scotea din minți pe Troy. Cui îi pasă dacă iarba e tunsă în sensul acelor de ceasornic sau invers?

- Nu se poate spune că doamna Hubert îi ignora pe copii, zise ea. Doar că nu dădea fursecuri tuturor zgâtiilor care apăreau la ușă, așa cum făcea Molly.

- Cotoroața aia bătrână îi gonea ca pe niște șobolani. Ca să nu mai zic că nu și-a rezervat nici măcar o dată câteva minute ca să le citească o poveste copiilor. Chiar cer prea mult? Dacă un copil vrea să asculte o poveste, nu crezi că ar putea să lase jos un pic sticla aia afurisită de Lysol și să le spună o poveste?

- Nu cred că l-am auzit vreodată pe vreunul dintre copii cerându-i efectiv doamnei Hubert să le spună o poveste.

- Da, pe Molly sigur o rugau!

- Adevărat.

- Ce vrea să mai însemne și asta?

- Nimic.

Kevin deschise capacul borcanului cu fursecuri, dar apoi îl închise la loc, când își aminti că înăuntru se aflau doar fursecuri cumpărate de la magazin. Așa că se duse la frigider și își luă în schimb o bere.

- Și bărbatu-su era și mai rău.

- Mda... mi-am cam imaginat eu că soarta îi era petluită când l-am auzit zicându-le copiilor să nu joace fotbal pe izlaz că strivesc iarba.

- Viperin!

- Dar să știi că oaspeților de la pensiune chiar le-au plăcut soții Hubert, sublinie ea.

- Ei, da, asta pentru că ei nu au copii, așa precum cei de la căsuțe.

El îi oferi o bere, dar Lilly clătină din cap și își luă în schimb o sticlă de apă din dulap.

- Mă bucur să familia O'Brian mai stă o săptămână, zise ea. Dar deja mi-e dor de Cody și de fetele Kramer. Totuși și copiii nou-veniți sunt la fel de drăgălași. Și am văzut că ai mai cumpărat biciclete...

- Am uitat de revistele de benzi desenate. Și chiar avem nevoie și de niște triciclete.

- Și copiilor mai mari chiar am văzut că le place coșul de baschet pe care l-ai instalat. Și cred că ai procedat corect angajând un salvamar pentru lac.

- Da, păi unii dintre părinți sunt un pic prea neglijenți. Se duse cu berea sa la masa de la bucătărie, luă loc pe scaun și apoi șovăi o clipă. Dar știa în sinea lui că deja amânase treaba asta prea mult timp. Să știi că chiar apreciez foarte mult faptul că mi-ai dat o mână de ajutor pe aici.

- Nu mă deranjează. Dar chiar mi-e dor de Molly. Totul e mult mai amuzant când e și ea prin preajmă.

Kevin simțea că intra în defensivă.

- Nu sunt de acord. Ne-am distrat de minune și fără ea.

- Ba nu, nu ne-am distrat. Frații O'Brian se plâng în-continuu, bătrânilor le e dor de ea și, de când a plecat, și tu ai fost cam morocănos și nerezonabil. Se sprijini de chiuvetă și continuă prudent: Kevin, au trecut două săptămâni... nu crezi că a venit momentul să te duci după ea? Eu, Amy și Troy putem avea grijă de locul acesta câteva zile.

Oare ea chiar nu-și dădea seama că deja se gândise și el la asta dintr-o mie de perspective diferite? Nu își dorea nimic mai mult decât să se ducă după ea. Dar nu putea face asta. Nu dacă nu voia să se așeze la casa lui pentru totdeauna ca bărbat însurat. Și asta era ceva ce nu putea face.

- Nu ar fi corect din partea mea să fac asta.

- Corect față de cine?

Kevin începu să zgârie eticheta sticlei cu degetul mare.

- Mi-a zis... mi-a zis că are... că are sentimente pentru mine.

- Am înțeles. Și tu nu ai pentru ea?

Adevărul era că avea mai multe sentimente decât știa să gestioneze. Dar nici unul dintre acele sentimente nu avea să-l facă să piardă din vedere ceea ce era cel mai important.

- Poate că peste cinci sau șase ani lucrurile o să stea altfel, dar acum nu am timp pentru nimic altceva în afară de cariera mea. Și hai să fim realiști... chiar poți să ne vezi pe mine și pe Molly împreună? Adică într-o relație pe termen lung?

- Eu pot fără probleme, da.

- E, haide! zise și sări în picioare de pe scaun. Eu sunt sportiv. Îmi place să mă țin activ... și ea urăște sporturile.

- Da? Ei bine, mie mi se pare că e o atletă excelentă pentru cineva care urăște sporturile.

- Mda, cred că e destul de ok la capitolul ăsta.

- Înnoată foarte bine și face scufundări ca o campioană profesionistă.

- E, da, pe astea le știe numai pentru că a fost în multe tabere de vară.

- Și mai joacă și softball excelent.

- Tot din taberele de vară știe.

- Știe totul despre fotbal american...

- Asta doar pentru că...

- Joacă și fotbal european.

- Numai cu Tess.

Kevin se gândi atunci că uitase complet de schema de kung fu pe care i-o aplicase iarna trecută, când se întâlniseră la cabana soților Calebow.

- Și mi-a zis că a fost în echipa de tenis a liceului.

- Ei, vezi? Tocmai ce spuneam! Eu urăsc tenisul.

- Probabil pentru că nu ești bun la tenis.

De unde naiba știa asta Lilly?

Zâmbetul lui Lilly părea periculos de înțeleghător.

- Eu, una, aș zice c-o să-ți fie destul de greu să găsești o altă femeie care să fie la fel de sportivă și de aventuroasă ca Molly Somerville.

- Pun pariu că nu ar merge să sară cu parașuta.

- Eu pun pariu că ar merge.

Kevin începea să-și dea seama că suna bosumflat și morocănos chiar și pentru urechile lui. Și Lilly avea perfectă dreptate în legătură cu săritul cu parașuta. Aproape că putea auzi deja în minte țipătul lui Molly din clipa în care o împingea din avion. Dar știa că ar fi ajuns să-i placă la nebunie de îndată ce i se deschidea parașuta.

Totuși încă mai era nemulțumit de faptul că se îndrăgostise de el. Ba, de fapt, era de-a dreptul furios pe ea pentru asta. Relația lor fusese una temporară încă de la bun început, așa că nu era deloc ca și când ar fi dus-o de nas sau ceva. Și cu siguranță nici nu-i făcuse vreo promisiune. Ce mama naibii? O jumătate din timp abia dacă fusese politicos cu ea.

Era vorba de sex. Totul fusese perfect în regulă până când începuseră să facă sex. Dacă și-ar fi ținut scula în pantaloni și mâinile acasă, atunci Molly ar fi fost bine.

Doar că nu putuse face asta. Nu se putuse abține. Nu când erau toată ziua împreună. Și în fond cine l-ar fi putut învinui pentru asta?

Se gândi atunci la râsul ei. Ce bărbat nu și-ar fi dorit să simtă râsul acela sub buzele lui? Și mai avea și ochii aceia albastrui-cenușii, ușor oblici și păcătoși, în care strălucea o provocare sexuală tăcută. Cum naiba ar fi putut să se gândească la orice altceva decât la a face dragoste cu ea, atunci când se uita la el?

Dar Molly știa regulile, și un sex bun nu reprezenta nici un soi de promisiune. Nu în vremurile astea. Și toate prostiile alea pe care i le aruncase, cum că nu era capabil de o conexiune emoțională cu cineva, erau complet greșite. Normal că avea multe conexiuni. Și încă unele foarte importante. Îi avea pe Cal și pe Jane Bonner.

Cu care nu mai vorbise de săptămâni bune.

Se uită atunci la Lilly. Poate că era din cauza faptului că era târziu și lăsase jos scuturile de apărare, dar totuși se pomeni spunându-i mai mult decât intenționase:

- Molly are anumite păreri despre mine cu care eu nu sunt de acord.

- Ce fel de păreri?

- Păi crede... Lăsă pe masă sticla de bere și continuă și mai ferm: Molly zice că sunt superficial din punct de vedere emoțional.

- Nu ești deloc! exclamă Lilly, cu ochii înflăcărați. Ce lucru îngrozitor a putut să spună!

- Da, dar vezi tu care e treaba...

- Ești un bărbat foarte complicat. Pentru Dumnezeu... dacă erai superficial, ai fi scăpat de mine de la bun început.

- Păi am încercat...

- M-ai fi bătut pe spate și mi-ai fi promis că o să-mi trimiți o felicitare de Crăciun. Și atunci aș fi fost mulțumită și aș fi plecat liniștită la apus. Dar tu ești prea sincer din punct de vedere emoțional ca să faci asta...

și tocmai de-asta a și fost atât de dureros pentru tine să fiu aici.

- E frumos din partea ta să spui asta, dar...

- Oh, Kevin... Nu trebuie să te consideri niciodată un om superficial. O iubesc pe Molly, dar dacă o aud vreodată spunând așa ceva despre tine, atunci o să am eu să-i spun vreo două vorbe!

Lui Kevin mai că îi venea să râdă, dar cam începeau să-l înțepe ochii. Și apoi i se mișcau picioarele, parcă dintr-o voință proprie și uite-așa... se pomeni deschizând brațele. Numai mama unui bărbat putea sări să-i ia apărarea așa atunci când era atacat... Chiar dacă nu ar fi meritat-o.

Și o îmbrățișă strâns și extrem de posesiv. Iar Lilly scoase un sunet care îi amintea de miorlăitul neajutorat al unei pisicuțe nou-născute.

O strânse tare la pieptul lui.

- Știi... sunt câteva lucruri despre care am tot vrut să te întreb...

Un suspin tremurător îi zgudui pieptul.

Kevin își dresese glasul.

- Ai fost vreodată obligată să iei lecții de muzică și să descoperi că ești praf la cântatul la pian?

- Oh, Kevin... Nici acum nu știu să disting o notă de alta.

- Și îți apare vreodată o iritație în jurul gurii atunci când mănânci roșii?

Lilly îl strângea tare în brațe.

- Dacă mănânc prea multe, da.

- Și se întâmplă la fel și cu cartofii dulci? Auzi un suspin cu sughiț de la ea. Toată lumea adoră cartofii dulci, mai puțin eu... așa că n-am putut să nu mă gândesc... dar se opri o clipă pentru că îi venea din ce în ce mai greu să vorbească. Și în același timp, bucățele din el care parcă nu se potravisera niciodată bine nicăieri începură să se așeze la locurile lor.

Și o vreme rămaseră așa îmbrățișați. Apoi începură să vorbească în cele din urmă, încercând să recupereze

într-o singură noapte toate cele trei decenii în care nu se văzuseră și completându-și reciproc propozițiile în timp ce discutau. Printr-un acord tacit, evitară numai două subiecte: Molly și Liam Jenner.

La ora trei dimineța, când se despărțiră în sfârșit la capătul scărilor, Lilly îl mângâie ușor pe obraz.

- Noapte bună, dragul meu.

- Noapte bună... „Noapte bună, mamă!” Asta și-ar fi dorit să-i spună. Dar în același timp simțea că așa ar fi trădat-o pe Maida Tucker și nu putea face asta. Poate că Maida nu fusese chiar mama perfectă... dar îl iubise din tot sufletul, și el o iubise la fel de mult. Zâmbi apoi. Noapte bună, mamă Lilly.

Și în clipa aceea chiar se porniră fântânile arteziene din ochii lui Lilly.

- O, Kevin... Oh, Kevin... băiatul meu drag!

Și astfel adormi cu zâmbetul pe buze, pentru prima dată după mult timp.

Când sună alarma și se forță să se dea jos din pat, după numai câteva ore, ca să apuce să pregătească micul dejun, se gândi la noaptea precedentă și hotărî că de acum Lilly va face permanent parte din viața lui. Și se simțea bine. Se simțea corect. Exact așa cum trebuia.

Dar cu excepția asta... nimic altceva nu era bine.

În timp ce își croia drum spre bucătăria goală și cenușie, își spuse în sinea lui că nu avea absolut nici un motiv să se simtă vinovat din cauza lui Molly... totuși asta nu părea să conteze la fel de mult și pentru conștiința lui. Până când nu găsea cumva o cale de a îndrepta lucrurile și de a se revanșa față de ea, nu va putea înceta niciodată să se gândească la ea.

Și apoi îi veni o idee. Soluția perfectă!

Molly se uita șocată la avocatul lui Kevin.

- Adică îmi dă mie tabăra?

Omul își mută greutatea mai aproape de centrul cutiei în care se afla laptopul lui Molly.

- M-a sunat ieri-dimineța la prima oră. Mă ocup chiar acum să finalizez actele.

- Dar n-o vreau! Nu vreau nimic de la el.

- Probabil a știut că o să reacționezi așa, pentru că mi-a zis să-ți transmit că, dacă refuzi, o să-l lase pe Eddie Dillard să dărâme tot locul. Și nu cred că a glumit.

Lui Molly îi venea să urle de nervi... Dar știa că nu era vina avocatului că Kevin era atât de arogant și de manipulator, așa că își struni temperamentul.

- Și e ceva care să mă împiedice s-o dau de pomană la rândul meu?

- Nu.

- Foarte bine, atunci. O accept. Și apoi o dau de pomană.

- Nu cred c-o să fie prea fericit să audă asta.

- Atunci n-ai decât să-i întinzi un pachet de șervețele.

Avocatul era un bărbat tânăr și îi aruncă un zâmbet pe jumătate de flirt, după care își strânse servieta și își croi drum spre ușă, evitând piesele de mobilier. Din cauza căldurii din luna lui cuptor, nu purta sacou, dar cum în apartamentul lui Molly nu exista aer condiționat, era plin de pete de sudoare pe spate.

- Totuși cred că ai vrea să te duci acolo cât mai repede. Kevin a plecat și nu mai e nimeni care să se ocupe de acel loc.

- Sunt sigură că a mai rămas cineva. A angajat un cuplu care să preia administrația.

- Nu a mers cu ei.

Molly nu era genul de persoană care să înjure, dar de data asta abia se putu abține. Avusese doar patruzeci și opt de ore la dispoziție ca să se obișnuiască cu ideea de a fi o autoare de succes de cărți pentru copii și acum asta!

Și de îndată ce plecă avocatul, se năpusti peste canapea să-și ia telefonul și să îl sune pe noul ei impresar... Cel mai bun negociator de contracte din oraș.

- Phoebe?! Eu sunt.

- Dar bună ziua, doamnă, autoare de mare succes! Să știi că discuțiile merg bine, dar încă nu sunt mulțumită de banii de avans pe care ni-i oferă.

Molly putea auzi plăcerea din vocea surorii ei.

- Ai grijă doar să nu-i bagi în faliment!

- Oh, e foarte tentant, să știi...

Mai discutară despre negocieri câteva minute, după care Molly trecu la subiect și se strădui din răspuțeri să-i dea vestea aceea, fără să se înece.

- Kevin tocmai a făcut cel mai drăguț lucru cu putință.

- Ce? A intrat legat la ochi în mijlocul unei intersecții aglomerate?

- Nu mai fi așa, Phoebe, zise ea și apoi se gândi că fără îndoială următoarele cuvinte aveau să-i stea în gât ca un ghimpe. Este un tip grozav. Ba de fapt mi-a oferit cadou tabăra ca surpriză.

- Glumești!

Molly strânse mai tare receptorul în mână.

- Știe cât de mult îmi place acolo.

- Mda, înțeleg asta, dar...

- Ideea e că o să mă duc acolo mâine. Și nu știu cât o să stau.

- Mda... cel puțin asta o să te scoată din dugheana aia de apartament în care stai, până când terminăm de negociat contractul. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare, nu-i așa?

Fusese de-a dreptul umilitor să-i spună lui Phoebe că se văzuse obligată să-și vândă apartamentul. Dar nu putea să nu-i acorde credit surorii ei pentru faptul că nu se oferise să o scoată din încurcătură. Totuși, asta nu însemna și că își ținea gura asupra acelui subiect.

Molly închise cât putu de repede și se uită la Roo, care încerca să stea la răcoare, tolănit sub masa de la bucătărie.

- Bine, hai... Zi! Nu știu deloc să-mi aleg momentele, nu? Dacă aș mai fi așteptat două săptămâni, am fi fost încă în vechiul nostru apartament, bucurându-ne de aerul condiționat.

Poate că era doar în imaginația ei... dar chiar i se părea că Roo o privea critic. Trădătorului ăștia mic îi era dor de Kevin.

- Hai să ne terminăm treburile, amice! Măine-dimineață la prima oră plecăm spre North Woods.

Roo sări în sus, dintr-odată energic.

- Acum nu te entuziasma prea tare, băiete. Pentru că nu o să stăm prea mult. Și vorbesc serios, Roo! O să dau de pomană tabăra aia cu prima ocazie!

Doar că nu va face asta de fapt. După aceea lovi cu piciorul o cutie, dorindu-și să fi fost capul lui Kevin. Făcuse asta pentru că se simțea vinovat. Aceasta era metoda lui de a încerca să se revanșeze față de ea pentru că ea se îndrăgostise de el și el nu o iubea la rândul lui.

Un cadou mare, făcut din milă.

capitolul 25

Daphne nu vorbea cu Benny, și lui Benny nu-i păsa, iar Melissa nu-și găsea ochelarii mari de soare de starletă de cinema, și începuse să plouă. Și totul era un mare, mare dezastru!

Daphne merge în tabăra de vară

Lilly se opri în pragul ușii de la bucătăria pensiunii. Molly adormise la masă. Ținea capul sprijinit pe braț, mâna moale lângă blocul de desen, și părul i se revărsa pe masa din lemn de stejar precum siropul de arțar vărsat. Cum ar fi putut Lilly să creadă vreodată că era o diletantă?

De când se întorsese în tabără, cu zece zile în urmă, Molly își terminase ilustrațiile pentru *Daphne merge în tabăra de vară*, începuse să lucreze la o carte nouă, scrisese un articol pentru *Chik...* și toate astea pe lângă faptul că gătise și se ocupase de oaspeți. Nu se putea relaxa deloc, chiar dacă îi spusese lui Lilly că noul ei contract cu editura îi oferise în sfârșit stabilitatea financiară la care

râvnea. Lilly știa că încerca să nu se gândească prea mult la Kevin și înțelegea mult prea bine suferința ei tăcută. Îi venea să-l strângă de gât pe fiul ei pentru asta.

Molly se agită în somn și clipi, după care se uită în sus și zâmbi. Avea umbre adânci sub ochi. Și probabil erau identice cu pungile pe care le avea sub ochi Lilly.

- A fost frumos la plimbare?

- Da, foarte.

Se ridică apoi și-și dădu părul după urechi.

- A fost aici Liam.

Inima lui Lilly sări din loc. În afară de a-l zări o dată scurt în oraș la câteva zile după ce-i dăduse ultimatumul său, nu-l mai văzuse de săptămâni bune. Și în loc să devină mai ușoară, separarea lor devenise cu mult mai chinuitoare decât ar fi crezut.

- A adus ceva pentru tine, zise Molly. L-am rugat să-l ducă în camera ta.

- Ce anume a adus?

- Probabil ar trebui să vezi cu ochii tăi. Ridică un pix care căzuse pe podea, după care începu să se joace cu el. Și m-a rugat să-ți spun la revedere din partea lui.

Lilly simți fiori pe șira spinării, chiar dacă era cald în bucătărie.

- Pleacă?

- Astăzi. A zis că se mută în Mexic o vreme. Vrea să experimenteze cu lumina de acolo.

Nu ar fi trebuit să fie deloc șocată. Oare la ce naiba se așteptase din partea lui? Să stea degeaba și s-o aștepte să se răzgândească? Oricine înțelegea arta lui Liam Jenner știa că la bază era un om de acțiune.

- Înțeleg...

Molly se ridică și o privi plină de compasiune.

- Ai dat-o-n bară rău de tot.

- Rău, rău de tot, răspunse ea, dintr-un reflex care-i mai rămăsese în urma vieții petrecute cu Craig.

- Nu că aș putea supraviețui aici fără tine, dar... tu de ce mai stai aici, din moment ce Kevin a plecat?

Lilly și Kevin plănuiseră să se întâlnească în Chicago cât de curând. Nici unul din ei nu voia să mai țină secretă relația de rudenie dintre ei, iar Kevin zburase deja în Carolina de Nord ca să împărtășească veștile bune cu prietenii lui, familia Bonner. Și le mai spusese de asemenea și fraților lui Cal, soțiilor lor și tipului care stătuse lângă el în avion, conform ultimei lor conversații telefonice.

Lilly tânjea să-l vadă din nou, dar pur și simplu încă nu se putuse convinge pe sine să părăsească tabăra. Își spusese că mai rămânea aici pentru Molly.

- Mai stau pe aici ca să te ajut pe tine, prostănacă mică și nerecunoscătoare ce ești!

Molly își duse paharul de apă la chiuvetă.

- În afară de asta.

- Pentru că îmi place liniștea de aici și urăsc L.A.-ul.

- Sau poate pentru că nu te poți convinge să-l părăsești pe Liam, chiar dacă te-ai purtat urât cu el și știi bine că nu-l meriți.

- Dacă tot îl crezi așa minunat, n-ai decât să-l iei pentru tine. Habar nu ai cum e să fii căsătorită cu un bărbat intimidant și obsedat de control.

- De parcă nu l-ai putea face să-ți mănânce din palmă, dacă ai vrea...

- Nu vorbi cu mine pe tonul acesta, domnișorico!

- Ești o mare fraieră, zise Molly și zâmbi. Hai, du-te sus să vezi ce ți-a adus!

Lilly încercă să plece din bucătărie cu aerul de divă nemulțumită, dar știa că Molly nu credea sceneta ei. Soția fiului ei avea același șarm deschis și fățiș ca și Mallory. De ce naiba nu își putea da seama Kevin la ce întorcea spatele?

Și cum rămânea cu omul căruia îi întorcea ea spatele? Tot nu putea să lucreze la proiectul ei cu pătura. Acum, de fiecare dată când se uita la ea, nu mai vedea altceva decât niște bucățele de material. Nu mai avea puseuri de energie creativă sau frânturi de răspunsuri despre misterele vieții.

Își croi drum pe lângă palierul de la etajul al doilea și spre scara mai micuță și mai îngustă care ducea spre mansardă. Kevin încercase să o convingă să se mute într-una dintre camerele mai mari de jos, dar lui Lilly îi plăcea prea mult aici sus.

Intră în camera sa și zări o pânză mare, mai mult înaltă decât lată, sprijinită de marginea patului ei. Chiar dacă era împachetată în hârtie maronie, știa exact ce anume se afla înăuntru. Madonna pe care o admirase atât de mult în după-amiaza aceea în studioul lui. Căzu în genunchi pe covorul împletit din fața patului, ținându-și respirația, și rupse hârtia.

Dar nu era deloc Madonna pe care se așteptase să vadă. Era portretul pe care i-l făcuse ei Liam.

Cu un trandafir crescut pe pieptul ei. Își lipi degetele de buze și se împletici înapoi. Fusese absolut brutal în felul în care îi înfățișase trupul. Evidențiasse fiecare bucată de piele lăsată, fiecare umflătură și fiecare porțiune care ar fi trebuit să fie plată. Carnea de pe una dintre coapsele ei era încrețită acolo unde se lipea de marginea scaunului și sânii ei atârnavă greoi.

Și totuși arăta absolut glorios! Pielea ei era luminoasă și avea o strălucire care părea să emane de undeva din interior, curbele ei erau puternice și fluide, iar chipul ei avea o frumusețe maiestuoasă. Era complet ea... dar și mult mai mult de atât. Era fiecare femeie înțeleaptă la vârsta sa.

Aceasta era ultima scrisoare de dragoste a lui Liam Jenner către ea. O declarație fermă și intransigentă a sentimentele lui, care erau clare și îndrăznețe. Acesta era sufletul ei... expus și înfățișat de bărbatul genial pe care nu fusese suficient de curajoasă să-l revendice ca fiind al ei. Și acum era posibil să fie prea târziu.

Se întinse în grabă după cheile de la mașină, fugi în jos pe scări și se năpusti spre automobilul său. Unul dintre copii desenase un iepure foarte elaborat în praful de pe portbagaj. Și apoi își dădu seama că era totuși

o ilustrație mult prea sofisticată. Era tot mâna lui Molly. Molly și năzbâtiile ei.

„Prea târziu, prea târziu, prea târziu...”

Roțile mașinii scârțâiră când porni în trombă din tabără spre conacul lui de sticlă. În timp ce ea ridicase bariere împotriva unui soț mort pe care nu-l mai iubise de ani întregi, el urmărise să obțină ceea ce-și dorise.

„Prea târziu, prea târziu, prea târziu...”

Mașina zbură peste denivelările de pe șosea, după care încetini pe măsură ce apăru casa în raza vizuală. Părea goală și pustie.

Sări jos din mașină, se năpusti spre ușă și apăsă tare pe sonerie. Dar nu primi nici un răspuns. Lovi cu pumnii în ușă, după care se grăbi spre ușa din spate. „Se mută în Mexic...”, îi răsuna în minte chinuitor.

Studioul făcut din sticlă se înălța deasupra ei precum căsuța din copac a unui geniu. Nu vedea semne de viață înăuntru și nici în restul casei.

În spatele ei, lacul strălucea în lumina soarelui, și cerul se întindea deasupra ei azuriu, pestriț cu nori albi pufoși. Era o zi perfectă. Iar perfecțiunea aceea o batjocorea. Zări apoi o ușă lateralnică și se năpusti spre ea. Nu se aștepta să o găsească deschisă. Și totuși clanța grea se mișcă moale în mâna ei.

Era liniște deplină în interior. Își croi drum prin spațele casei și în bucătărie, după care se duse în sufragerie. Și de acolo urcă pe pasarela de fier.

Arcada de la capăt o chema spre sanctuarul secret al lui Liam. Nu avea nici un drept să intre acolo... dar o făcu oricum.

El stătea cu spatele la ușă, împachetând tuburi de vopseluri acrilice într-o valiză de mână. La fel ca ultima dată când mai venise aici, Liam era îmbrăcat tot în negru – purta pantaloni eleganți și o cămașă cu mânecă lungă. Era îmbrăcat de drum.

– Vrei ceva? mârâi el, fără să ridice privirea.

– Oh, da, zise ea cu sufletul la gură.

El se întoarse spre ea în cele din urmă, dar când văzu linia încruntată și încăpățânată a maxilarului lui, înțelese că nu avea să-i ușureze deloc situația.

- Te vreau pe tine, zise ea.

Și atunci expresia de pe chipul lui deveni și mai arogantă, dacă era posibil așa ceva. Îl lovise în orgoliu și acum avea nevoie de mult mai mult.

Lilly înghiți în sec, apucă tivul rochiei ei de vară, și-o trase peste cap și o aruncă deoparte. Își desfăcu apoi sutienul și îl aruncă și pe acela, își alunecă degetele sub elasticul lenjeriei intime, și-o trase jos și se dezbracă de tot.

El o privea tăcut, și chipul lui nu trăda absolut nimic.

Ea ridică atunci brațele și-și trecu mâinile prin păr, ridicându-și-l de pe ceafă. Îndoi un genunchi, se întoarse ușor din talie și asumă poziția aceea care vânduse un milion de afișe.

La vârsta și la greutatea pe care o avea să stea așa în fața lui ar fi trebuit să fie absolut ridicol. În schimb, se simțea puternică și extrem de sexuală... exact așa cum o înfățișase în tabloul lui.

- Crezi că asta e tot ce trebuie să faci ca să mă iei înapoi? mârâi el morocănos.

- Da. Așa cred.

El îi făcu un semn din cap spre o canapea veche de catifea care nu fusese acolo și ultima dată când venise aici.

- Culcă-te pe canapea!

Lilly se întrebă dacă mai pusese și o altă femeie să îi pozeze pe canapeaua aceea, dar în loc de gelozie, o cuprinse o senzație neașteptată de milă. Oricine ar fi fost femeia aceea, ea nu poseda nici un pic din forța lui Lilly.

Afișă un zâmbet lent și sigur pe sine și se duse la canapea. Era așezată chiar sub unul dintre spoturile de lumină din tavanul studioului și lumina i se revărsa pe piele când se așeză pe ea.

Nu fu deloc surprinsă să-l vadă luând o paletă și mai multe tuburi de vopsea din geanta sa. Cum ar fi putut rezista să nu o picteze? Își odihni capul pe unul din brațele canapelei și se instalează cu deplină mulțumire pe catifeaua moale, în timp ce el lucra să umple paleta. Într-un final luă mai multe pensule și veni spre ea.

Lilly observase deja că respira mai repede. Și acum vedea focul dorinței care ardea sub sclipirea de geniu din ochii lui. Îngenunche în fața ei. Și ea așteaptă. Mulțumită.

Și apoi începu să o picteze. Nu o imagine pe pânză. Îi picta carnea.

Alunecă peste coastele ei o pensulă moale, îmbibată în roșu cadmiu, apoi adăugă violet Mars și albastru de Prusia pe șoldul ei. Îi decoră umărul și burta cu portocaliu, albastru cobalt și verde smarald, după care își propti între dinți o pensulă folosită, la fel cum și-ar fi ținut pumnalul un pirat, și îi coloră sânii în bleumarin și verde crud. I se întări sfârcul în clipa în care îl împodobi cu turcoaz și magenta. După aceea îi deschise coapsele și i le împodobi cu modele agresive de albastru-verzui și albastru-violet.

Lilly simți cum frustrarea se clădea în ființa lui cot la cot cu dorința și nu fu deloc surprinsă când aruncă deoparte pensulele și începu s-o picteze cu mâinile goale, amestecând culorile și revendicându-i carnea, până când nu mai putea îndura tortura aceea.

Sări în picioare și trase de nasturii cămășii lui, pătând materialul cu stigmatul auriului renascentist pe care îl pictase pe palme. Nu mai era mulțumită doar să fie creația lui. Avea nevoie să îl recreeze pe el după imaginea ei, așa că după ce-l avu în față complet gol, se lipi de carnea lui.

Pigmenții fierbinți se amestecară și se îmbinară în timp ce se imprimau pe corpul lui. Încă o dată nu exista nici un pat, așa că trase pernele de pe canapea și îl sărută până când nu mai aveau aer nici unul dintre ei.

În cele din urmă el se retrase suficient de mult, ca să se poată deschide pentru el.

- Lilly, dragostea mea... șopti el și apoi o pătrunse cu aceeași ardoare cu care crea.

Coapsele îi alunecau pe șoldurile lui din cauza vopselei, așa că își încolăci și mai strâns picioarele în jurul lui. Și el o pătrunse și mai tare, și mai repede, ca răspuns. Gurile lor se îmbinară cu trupurile lor până când încetară să mai fie două entități separate. Și împreună... uniți ca o singură ființă, se rostogoliră de la marginea lumii.

După aceea se jucară cu vopseaua și schimbă sărutări lungi și profunde, laolaltă cu declarații de amor pe care nu și le spusese niciodată. Numai atunci când ajunseră împreună la duș Lilly îi spuse că nu avea să se căsătorească cu el.

- Păi cine te-a cerut de nevastă?

- Nu imediat, adăugă ea, ignorând izbucnirea lui. Vreau să locuim o vreme împreună mai întâi. Într-un păcat boem perfect.

- Spune-mi doar că nu trebuie să închiriez un apartament trist undeva în partea de jos a Manhattanului.

- Nu. Și nici în Mexic. La Paris! Nu crezi că ar fi absolut minunat? Aș putea să fiu muza ta...

- Oh, draga mea Lilly... dar nu știi că ești deja muza mea?

- Oh, Liam, te iubesc la nebunie! Noi doi... noi doi, într-un studio din Sixth Arrondissement, deținut de o bătrânică îmbrăcată în costume Chanel. Tu și genialitatea ta, și trupul tău absolut, absolut fantastic. Și eu, și păturile mele. Și vin, și pictură, și Paris.

- Sunt ale tale. El râse apoi, eliberând acel râs rezonant și luxuriant, în timp ce-i săpunea sânii. Mi-am amintit să-ți spun că te iubesc?

- Da, zise ea și zâmbi din tot sufletul ei, uitându-se în ochii aceia întunecați și intenși. Și o să agăț un set de clopoței de vânt sub cornișă.

- Lucru care o să mă țină treaz, așa că o să trebuiască să fac dragoste cu tine toată noaptea.
- Chiar ador clopoțeli pentru vânt!
- Și eu te ador pe tine!

Cu o senzație rece de detașare, Kevin privea acul vite-zometrului de la Ferrariul său urcând. *O sută patruzeci... o sută patruzeci și unu...* Zbura glonț pe autostradă pe lângă ultima dintre suburbiile din Chicago. Va conduce și până în Iowa, dacă era nevoie... oriunde... orice ca să facă neliniștea asta pe care o simțea să dispară și să se poată concentra la ceea ce era important.

Cantonamentul de vară va începe mâine-dimineață. Până atunci va conduce fără oprire.

Avea nevoie să simtă adrenalina vitezei. Sfârâiala pericolului. *O sută patruzeci și cinci... o sută patruzeci și șase...*

În dreapta lui, alunecară de pe scaun actele de divorț care sosiseră în dimineața aceea de la avocatul lui Molly. De ce naiba nu vorbise cu el înainte să facă asta? Încercă să se tempereze și să-și recapete stăpânirea de sine, amintindu-și ce era important.

Mai avea doar vreo cinci sau șase ani buni rămași...

Să joace la echipa Stars era tot ce conta...

Nu își putea permite să se lase distras de efortul de care era nevoie pentru a mulțumi o femeie pretențioasă și greu de întreținut...

Înainta din ce în ce mai repede... până când era atât de sătul să se asculte gândind, încât apăsă și mai tare pedala de accelerație.

Trecuseră o lună și patru zile de când nu o mai văzuse pe Molly, așa că nu o mai putea învinui pe ea pentru faptul că nu-și întetise antrenamentele așa cum intenționase și că nu se uitase la filmările de la meciuri, așa cum își propusese. În schimb, se dusesse la cățărări pe stânci, făcuse rafting și zburase cu parapanta. Dar nu-l mulțumise nimic.

Singura dată când se simțise cât de cât mulțumit fusese atunci când vorbise cu Lilly și cu Liam, cu câteva zile în urmă. Amândoi păruse foarte fericiți.

Volanul îi vibra sub palme. Dar simțise mai multă adrenalină de atât atunci când sărise de pe stânci cu Molly în tabără.

O sută cincizeci și doi.

Sau atunci când Molly răsturnase canoea pe lac, nu?

O sută cincizeci și trei.

Sau când se cățăraseră în copac după Marmie?

O sută cincizeci și patru.

Sau doar stând și privindu-i ochii strălucitori de drăcușor împielit!

Și atunci când făcuseră dragoste. Aia da adrenalina vieții!

Iar acum toată distracția dispăruse. I se păruse mai palpitant să se plimbe cu bicicleta prin tabără cu Molly alături de el, decât să gonească cu 154 de kilometri la oră într-un Ferrari Spider.

I se aduna sudoare la subsuori. Dacă îi exploda o roată acum, nu avea s-o mai vadă niciodată. Nu va mai avea niciodată ocazia să-i spună că avusese dreptate în privința lui de la bun început. Era exact atât de speriat și de fricos pe cât spusese ea.

Se îndrăgostise de ea.

Și într-o clipită, toate golurile din sufletul lui se umplură și luă piciorul de pe pedala de accelerație. Se lăsă pe spate în scaun. Se simțea ca și când îi explodase pieptul. Lilly încercase să-i spună... și la fel și Jane Bonner... dar el nu ascultase. Molly avea dreptate. Crezuse mereu în secret că nu se putea ridica la înălțime ca om pe cât se ridica ca jucător de fotbal, așa că nici nu mai încercase deloc. Dar era deja mult prea bătrân ca să-și mai trăiască viața în umbrele trecutului.

Trecu pe banda din dreapta. Se simțea calm acum pentru prima dată după multe luni. Molly îi spusese că îl iubea și acum înțelegea și el exact la ce anume

se referise. Și mai înțelegea și ce trebuia să facă. Și de data asta intenționa să o facă așa cum trebuia.

O jumătate de oră mai târziu, sună la ușa familiei Caleb. Andrew deschise ușa purtând blugi și un tricou portocaliu.

- Kevin! Vrei să mergi cu mine la înot?

- Îmi pare rău, amice, dar nu pot astăzi, zise Kevin și se strecură pe lângă el. Trebuie să vorbesc cu mama și cu tatăl tău.

- Nu știu unde e tata, dar mama e în biroul ei.

- Mersi, piciule. Îl mângâie pe cap afectuos pe Andrew și apoi își croi drum prin casă spre biroul din spate al lui Phoebe. Ușa era deschisă, dar ciocăni oricum. Phoebe?

Ea se întoarse și rămase holbându-se la el cu ochii mari.

- Îmi pare rău că dau buzna așa, dar trebuie să vorbesc cu tine.

- A, da? zise ea sceptică și se lăsă pe spate în scaun, întinzându-și picioarele lungi, dar nici pe departe la fel de frumoase sau de ispititoare ca ale lui Molly. Purta niște pantaloni scurți albi și era încălțată cu niște sandale roz de plastic, cu dinozauri mov pictați. În ciuda acestui fapt, părea la fel de formidabilă ca Însuși Dumnezeu... și la drept vorbind, în lumea fotbalului era și la fel de puternică.

- E vorba despre Molly.

O clipă i se păru că vede o bănuială pe chipul ei.

- Ce-i cu ea?

Intră în birou și așteptă o invitație să ia loc. Dar aceasta nu veni.

Nu avea cum să zică ce-avea de zis cu ușurelul și nici vreun motiv real să încerce.

- Vreau să mă căsătoresc cu ea. De-adevăratelea. Și vreau binecuvântarea ta.

Nu primi zâmbetul cald la care se așteptase.

- Și mai exact ce anume te-a făcut să te răzgândești?

- Faptul că o iubesc și vreau să facă parte din viața mea pentru totdeauna.

- Înțeleg...

Chipul ei nu trăda absolut nimic. Sau poate că nu știa ce simțea Molly pentru el? Pe de altă parte, ar fi fost ceva tipic pentru Molly să încerce să îl protejeze, ascunzându-și sentimentele pentru el față de sora ei.

- Și mă iubește și ea.

Phoebe nu părea deloc impresionată.

Așa că mai încercă o dată.

- Sunt destul de sigur că o să fie fericită cu treaba asta.

- Oh, da, sunt sigură că o să fie. Cel puțin la început.

Temperatura din cameră scăzu brusc cu zece grade.

- Ce vrei să spui cu asta?

Phoebe Calebaw se ridică de la biroul ei, părând mult mai dură decât ar fi trebuit să pară o femeie care purta sandale de plastic cu dinozauri.

- Știi că noi ne dorim ca Molly să aibă parte de o căsătorie adevărată.

- Și eu la fel. Și tocmai de asta sunt aici.

- Un soț care să o pună pe primul plan.

- Exact asta o să primească.

- Se pare că lupul își schimbă părul îngrozitor de repede.

Kevin nu se prefăcu că nu înțelegea la ce se referea.

- Recunosc că mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că viața mea trebuie să fie despre ceva mai mult decât despre fotbal... Dar faptul că m-am îndrăgostit de Molly m-a făcut să-mi schimb perspectiva și prioritățile.

Nu era deloc încurajatoare expresia rece și sceptică de pe chipul ei, atunci când ieși din spatele biroului.

- Păi și cum rămâne cu viitorul? Toată lumea știe ce simți pentru echipa asta. I-ai și spus odată lui Dan că ți-ar plăcea să devii antrenorul echipei după ce te retragi ca jucător, și cumva el a înțeles din asta că ai vrea să urci pe scara ierarhică în club. Încă mai simți la fel?

Nu avea de gând să mintă.

- Faptul că mi-am schimbat perspectiva și prioritățile nu înseamnă că vreau să dau cu piciorul la asta.

- Mda, nici nu mă gândeam că ar însemna asta. Încrucișă brațele la piept. Și... hai să fim sinceri acum... de fapt și de drept... o vrei pe Molly sau vrei clubul Stars?

Kevin simți cum totul îngheță o clipă în interiorul lui.

- Sper că nu mă întrebi ce cred eu că mă întrebi.

- Să pui bazele unui căsătorii permanente cu ea mi se pare o modalitate eficientă de a te asigura că o să ajungi într-un final să urci pe scara ierarhică.

Kevin se simțea înghețat până în măduva oaselor.

- Am zis că vreau binecuvântarea ta. Nu am spus și că am nevoie de ea. Dădu să plece, doar că următoarele cuvinte ale lui Phoebe îl loviră în spate ca o săgeată.

- Dacă te mai apropii de ea, poți să-ți iei adio de la Stars pentru totdeauna.

Se întoarse spre ea, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Ochii ei erau reci ca gheața și tăioși precum oțelul. Și vedea în ei o hotărâre de neclintit.

- Vorbesc serios, Kevin. Sora mea a suferit suficient și n-o să te las să te folosești de ea ca să-ți îndeplinești planurile pe termen lung. Stai departe de ea! Poți să ai echipa, sau o poți avea pe Molly... dar nu le poți avea pe amândouă.

capitolul 26

Daphne era foarte, foarte prost dispusă. Și starea aceasta proastă o urmă în timp ce pregăti fursecurile ei preferate cu căpșune și fulgi de ovăz și atunci când vorbi cu Șoricelul Murphy care se mutase în pădure cu doar câteva săptămâni în urmă. Și nici măcar teancul de monede strălucitoare care zornăiau în rucsacul

ei roz nu o făcea să se simtă mai bine. Și-ar fi dorit să dea fuga acasă la Melissa, ca să o înveselească ea, însă prietena ei plănuia o călătorie la Paris cu noul ei prieten, Broscoiul Leo.

Dar cel mai mult și mai mult, Daphne era prost dispusă pentru că îi era dor de Benny. Da, o înfuria la culme uneori, dar dincolo de asta era cel mai bun prieten al ei. Doar că el nu o mai considera cea mai bună prietenă a lui. Daphne îl iubea pe Benny, dar Benny nu o iubea pe ea.

Suspină și își șterse ochii cu breteaua chitarei sale electrice. Astăzi Benny începea programul la noua lui școală... și probabil se va distra așa de tare acolo, încât nici măcar nu se va gândi la ea. Se va gândi la eseurile pe care le va înscrie la fotbal și la toate iepuroaicele care vor sta dincolo de gardul școlii, cu bluzițele lor strâmte și la cum vor încerca să-i atragă atenția cu cuvintele lor din limbi străine exotice și cu buzele lor mari și cu sâniilor lor săltăreți. Fete care nu îl înțelegeau la fel de bine cum îl înțelegea ea, care erau impresionate de faima lui și de banii lui, și de ochii lui verzi, și care nu știau că lui îi plăceau pisicile și că uneori avea nevoie să fie distrat și angajat în aventuri palpitante și că nu ura pudelii chiar așa de mult pe cât credea și că îi plăcea să doarmă cuibărit lângă ea, cu mâna așezată pe...

Molly rupse foaia de hârtie din caietul ei galben. Povestea asta trebuia să fie Daphne e prost dispusă, nu Daphne și telenovelele din capul ei. Se uită spre pajiștea Bobolink Meadow și se întrebă cum era posibil ca anumite părți din viața ei să fie atât de fericite și altele atât de triste.

Hanoracul pe care-l întinsese pe iarbă se făcuse ghem sub picioarele ei goale. Era al lui Kevin. Îl îndreptă la loc și încercă să se concentreze asupra părților fericite din viața sa.

Datorită noului ei contract editorial, avea acum stabilitate financiară pentru prima dată de când își dăduse de pomană moștenirea și avea mii de idei pentru cărți noi. Tabăra și pensiunea erau pline ochi – la capacitate maximă – și cu cât le dădea mai multe responsabilități lui Troy și lui Amy, cu atât mai mult se ridicau și ei la înălțimea sarcinilor.

Cei doi începuseră să aibă sentimente tot mai puternice pentru tabără. Ba, de fapt, ajunseseră să fie la fel de posesivi cu locul acela ca ea și chiar o rugaseră să ia în considerare să transforme mansarda într-un apartament în care ei doi să poată locui tot anul. Voiau să țină pensiunea deschisă și pe timp de iarnă pentru cei pasionați de schi și de snowboarding, dar și pentru oamenii de la oraș care voiau doar să se bucure de magia iernii undeva într-un peisaj rustic. Și Molly hotărâse să-i lase să facă asta. Atunci când căutase pe cineva care să administreze tabăra tot anul, Kevin trecuse cu vederea cele mai evidente și mai potrivite persoane.

Ura cât de tare îi era dor de el. Și probabil el nici măcar nu se gândea la ea. Știa acum că fusese pierderea lui. Ea îi oferise cel mai de preț bun al ei, și el îi dăduse cu piciorul.

Își luă din nou caietul de notițe. Dacă nu putea să lucreze la *Daphne e prost dispusă*, putea măcar să facă lista cu cumpărăturile pe care să le ia Troy mai târziu când se ducea în oraș. Amy pregătea pentru ceai noua ei specialitate – brișele mușuroi de furnici, care erau niște prăjituri cu fulgi de ciocolată, cu glazură verde de cocos și jeleuri mici sub formă de viermișori. Molly știa că o să simtă lipsa ajutorului lui Lilly cu invitații... dar în același timp era conștientă că avea să îi fie de o mie de ori mai dor de compania femeii. Se mai binedispuse un pic când se gândi cât de fericiți erau acum Lilly și Broscoiul Leo.

Auzi o mișcare în spatele ei, așa că lăsă deoparte caietul de notițe. Unul dintre oaspeți găsisse ascunzătoarea ei secretă. Până acum în dimineața aceasta făcuse

rezervări la restaurant, desenase hărți marcând drumurile spre magazinele de antichități din zonă și spre terenurile de golf, desfundase o toaletă, reparase un geam stricat și îi ajutase pe copiii mai mari să organizeze o vânătoare de comori.

Se abandona în fața inevitabilului, pregătită mintal să înfrunte orice altă provocare care îi venea din partea oaspeților pensiunii. Se întoarse și... și îl văzu pe Kevin venind în jurul gardului de la capătul pajiștii.

Și i se tăie complet respirația. Ramele argintii ale ochelarilor lui Revos străluceau în lumină, și briza caldă îi ciufulea părul. Purta o pereche de pantaloni kaki și un tricou de culoare albastru-deschis. Abia atunci când se apropie mai mult observă că tricoul său avea un imprimeu cu Daphne.

Kevin se opri unde era și rămase acolo o clipă, uitându-se pur și simplu la ea. Molly stătea cu picioarele încrucișate pe iarbă, soarele îi încălzea umerii dezgoliți, făcându-i pielea să strălucească și câțiva fluturași galbeni dansau în jurul capului ei ca niște fundițe de păr, mișcate de adierea vântului. Ea era întruparea a tot ceea ce pierduse la răsăritul zorilor – a viselor cu tot ce nu înțelesese că avea nevoie, până în acel moment. Ea era tovarășa lui de joacă, confidenta lui și amanta senzuală care-i făcea sângele să-i clocotească în vene. Era mama copiilor lui și companioana lui la bătrânețe. Era bucuria inimii lui.

Și se uita la el ca și când ar fi fost un sconcs care ieșise din pădure.

– Ce vrei?

Ce se întâmplase cu „Sărută-mă, prostule...”? Ah, daaa... Își scoase ochelarii de soare și încercă prima dată cu un pic din zâmbetul de playboy de altădată.

– Cum mai merge treaba?

La naiba! Chiar spusese asta? Chiar o întrebase „cum mai merge treaba”? Oh, da... clar merita orice cu care avea de gând să-l lovească.

- Cum nu se poate mai bine, răspunse ea. Frumos tricou. Acum pleacă de pe proprietatea mea!

Și cam aici se termina cu femeia care îi urase tot ce era mai bine ultima dată când se văzuseră.

- Mda... Ăăă... ei bine... am auzit că s-ar putea să vinzi locul ăsta.

- Când o să am timp să mă ocup de asta.

- Păi poate o să-l cumpăr înapoi de la tine.

- Sau poate nu. Se ridică apoi, și Kevin văzu câteva fire de iarbă agățate de unul dintre picioarele acelea pe care îi plăcea la nebunie să le atingă. De ce nu ești în cantonament?

- În cantonament? întrebă el, strecurându-și ochelarii de soare în buzunarul tricoului.

- Da, păi veteranii trebuiau să se prezinte la apel în dimineața asta.

- La naiba! Atunci înseamnă că am cam dat de necaz...

- Phoebe te-a trimis aici?

- Nu chiar.

- Atunci care-i treaba?

- Voiam să vorbesc cu tine, atâta tot. Să-ți povestesc niște lucruri.

- Da, mersi... trebuia să fii în cantonament.

- Cred că ai mai zis asta o dată... te repeți...

- E de-ajuns să dau un singur telefon ca să aflu de ce nu ești acolo.

Nu voise să facă asta încă și își îndesă mâinile în buzunare.

- Poate ar fi mai bine să ascuți ce am de zis mai întâi.

- Dă-mi mobilul tău!

- E în mașină.

Molly luă atunci de pe jos un hanorac despre care își amintea că era al lui și mărșăluie spre capătul pajiștii.

- Atunci sun de acasă.

- Sunt absent nemotivat, bine? O să mă dea la schimb la altă echipă.

Ea se răsuci spre el.

- Să te dea la schimb? Dar nu pot face asta!

- Sunt nebuni și pot să facă orice vor.

- Nu fără să dea cu piciorul sezonului! exclamă ea, răsucind în mâini mânecile hanoracului său, în timp ce și-l lega pe talie și apoi schimbând direcția și mărșăluind spre el. Spune-mi exact ce s-a întâmplat! Tot. Fiecare cuvânt.

- Nu vreau. Simțea un nod în gât și avea senzația că limba lui era mai mare și mai umflată decât de obicei. Vreau să-ți spun că ești foarte frumoasă.

Ea îl privi suspicioasă.

- Arăt exact la fel ca ultima dată când m-ai văzut, doar că acum mi s-a înroșit nasul de la soare.

- Ești superbă, zise el și veni mai aproape de ea. Și vreau să mă căsătoresc cu tine. De-adevăratelea. Și pentru totdeauna.

Molly clipi uimită.

- De ce?

Treaba asta nu mergea deloc așa cum plănuise el. Își dorea să o atingă... să o ia în brațe... însă liniile încruntate dintre sprâncenele ei îl făceau să se gândească mai bine.

- Pentru că te iubesc. Chiar te iubesc. Mai mult decât mi-am închipuit vreodată că ar fi posibil să iubesc pe cineva.

Tăcere absolută.

- Ascultă-mă, Molly! Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat... Îmi pare rău că mi-a luat așa de mult timp să-mi dau seama ce vreau. Dar cât am fost cu tine, mi-era prea bine că să am timp să gândesc. Dar după ce ai plecat, n-a mai fost nimic bine și mi-am dat seama că ai avut dreptate cu tot ce ai spus despre mine. Mi-era frică. Și de-aia am lăsat ca fotbalul să devină întreaga mea viață. Doar că era singurul lucru de care am fost vreodată sigur în viața asta și tocmai de-aia am și devenit așa de nesăbuit și imprudent anul ăsta. Simțeam că lipsește ceva în interiorul meu și încercam să umplu golul acela... doar că am procedat total greșit în încercările mele. Dar acum al

naibii de sigur nu mai simt că lipsește nimic din mine, pentru că acum ești tu aici.

Lui Molly îi bubuia atât de tare inima în piept, încât îi era teamă că o putea auzi și el. Oare chiar vorbea serios? Fără îndoială părea că vorbea serios... era îngrijorat, supărat și mai serios decât îl văzuse vreodată. Dacă vorbea serios? Dacă era sincer?

Fiind un copil care fusese abuzat emoțional în trecut, Molly avea un instinct de supraviețuire foarte puternic, și acesta se activă imediat.

- Spune-mi despre schimb!

- Hai să nu vorbim despre asta acum! Hai să vorbim despre noi! Și despre viitor...

- Nu pot să vorbesc despre viitor până nu înțeleg prezentul. Adică ce se întâmplă aici și acum.

Probabil Kevin știuse că nu avea de gând să o lase baltă... dar tot încercă să divagheze.

- Mi-a fost foarte dor de tine. N-am mai fost fericit fără tine.

Era tot ce își dorise vreodată să audă de la el. Și totuși...

- Nu trebuie decât s-o sun.

El se duse atunci spre gardul delimitator.

- Bine. Bine... facem cum vrei tu. Propti o mână pe gard și continuă: Am vrut să încerc să îndrept lucrurile cu ei o dată pentru totdeauna, așa că m-am dus la ei. Dan nu era acolo, dar am vorbit cu Phoebe. I-am zis că te iubesc și că vreau să te cer în căsătorie de-adevăratelea. I-am zis că vreau binecuvântarea ei.

Molly simțea că avea nevoie de ceva de care să se țină, pentru că i se înmuiară genunchii. Doar că nu avea nimic în jur, așa că se lăsă în jos pe iarbă, își trase genunchii la piept și se concentra să inspire adânc și să expire.

El se uită în jos la ea.

- Chiar ai putea să fii un pic mai fericită, știi?!...

- Spune-mi și restul.

- Lui Phoebe nu i-a plăcut ce am avut de zis. Plecă de lângă gard, și liniile formate de contrariere și nemulțumire din jurul gurii lui se adânciră și mai mult. Ba, de fapt,

i-a displăcut complet. M-a acuzat că încerc să te folosesc ca pe o poliță de asigurare pentru momentul când mă retrag.

- Nu înțeleg.

- Toată lumea știe că vreau să ajung antrenor în cele din urmă, și am mai vorbit cu Dan despre munca pe care o face el la biroul clubului...

Și atunci Molly înțelese în sfârșit.

- A zis că te folosești de mine ca să ai garanția unui viitor la Stars. Așa e?

El izbucni atunci:

- Nu am nevoie de nici o garanție! Mi-am demonstrat valoarea cu mult timp în urmă! Nu există nici un alt jucător în ligă care să știe mai multe despre joc decât știu eu! Dar s-a uitat la mine ca și când aș fi fost doar un parazit anonim. Molly, știu că o iubești pe sora ta, dar fotbalul e un joc în care tot ce contează e victoria... și trebuie să-ți spun că în clipa asta mi-am pierdut orice respect pentru ea.

Molly își recăpătase suficientă forță în picioare, cât să se poată ridica.

- Mai e și altceva, nu?

Expresia de pe chipul lui era un amestec de furie și confuzie... ca și când nu putea să înțeleagă cum o viață de aur s-ar fi putut năruie atât de ușor.

- A zis că pot să te am pe tine, sau pot să am Stars... Dar nu și pe amândouă. A zis că, dacă te mai văd vreodată, cariera mea la echipa asta s-a terminat. Că dacă stau departe de tine, pot să-mi păstrez slujba.

Și în clipa aceea, Molly simți că în inima ei se revărsă ceva cald și fluid.

- Și tu ai crezut-o?

- Păi fii al naibii de sigură că am crezut-o! Și e pierdere ei! Nu am nevoie de Stars. Nici măcar nu mai vreau să joc pentru ei.

Oh, Doamne, Dumnezeu! Sora ei iubitoare și băgăreață...

- Te-a păcălit, Kevin. Toată treaba asta e o înșelătorie.

- Ce tot spui?

- Vrea să am și eu parte de o Poveste de Dragoste Fantastică, așa cum au ea și Dan.

- Nu, crede-mă că i-am văzut fața. I-am văzut ochii. Nu e nici o păcăleală.

- Phoebe e foarte abilă.

- Nu are nici un sens ce spui. Cum adică vrea să ai parte de o poveste de dragoste? Îi spuseseam deja că te iubesc.

- E o romantică incurabilă de fel și o idealistă. Aproape la fel de mult ca mine. O poveste de dragoste obișnuită nu e suficient de bună pentru ea. Vrea să am ceva de care să-mi amintesc toată viața... ceva la care să mă gândesc dacă uiți să-mi trimiți flori la aniversarea nunții sau dacă te enervezi pe mine că am lovit mașina.

- Mda, sunt sigur că tu înțelegi foarte bine ce spui acolo... dar eu, unul, nu pricep o iotă.

- Ai înțelege dacă ai fi femeie.

- Da, ei bine, scuză-mă că am...

- Cuvintele sunt minunate... doar că din când în când, câteva femei pe lumea asta sunt suficient de norocoase să aibă parte de ceva mai mult... de ceva de neuitat. Pentru ea era ceva atât de firesc... încât își dădea seama că trebuia să-l facă și pe el să înțeleagă. Nu înțelege? Dan i-a salvat viața lui Phoebe! A fost dispus să renunțe la tot și la orice pentru ea. Și datorită acestui lucru, Phoebe știe că este și va fi mereu pe primul plan pentru el... înaintea fotbalului, înaintea ambițiilor lui... mai presus de tot. Și a vrut să am și eu parte de același lucru cu tine, așa că te-a convins că trebuia să alegi.

- Adică eu ar trebui să cred că a pus în pericol toată echipa, doar ca să îmi forțeze mie mâna să fac un gest romantic grandios? Deja începuse să țipe. Chiar ar trebui să cred *treaba asta*?

Kevin o iubea! Putea vedea asta în ochii lui și o putea auzi în frustrarea din glasul său. Fusesse dispus să renunțe la echipa Stars pentru ea, și inima aproape că nu îi mai încăpea în piept de fericire... Inima ei cânta

de fericire. Doar că sunetul acela era aproape sufocat de un alt sunet... de unul care era la fel de neașteptat, pe cât era de inevitabil.

Țignalul alarmei de incendiu.

Și se strădui din răspuțeri să îl ignore. Chiar dacă știa că, de fapt, cariera lui Kevin la Stars era la fel de în siguranță ca oricând, dar el nu știuse asta... și faptele vorbeau de la sine... în ciuda acestui lucru, el fusese dispus să facă sacrificiul suprem.

Da, inima ei fără îndoială cânta. Da, acesta era un moment pe care l-ar fi putut retrăi toată viața sa. Un moment absolut perfect.

Cu excepția alarmei de incendiu.

Dar refuza să o asculte.

- Pari un pic furios.

- Furios? Păi de ce, mama naibii, aș fi furios?

- Pentru că Phoebe te-a dat afară de la Stars.

- Ai uitat că *nu îmi pasă deloc* de Stars. Uîți că vreau să joc pentru o echipă al cărei patron înțelege că miza jocului este *victoria*... Nu una care să pună în pericol bunuri și venituri în valoare de milioane de dolari, pentru ca fundașul ei cel mai bun să se poată juca de-a Sir Galahad!

Alarma de incendiu din mintea ei țiuia din ce în ce mai tare.

- Atunci înseamnă că n-ai făcut nici un mare sacrificiu.

Kevin era un campion, așa că își putea da seama că se apropia un atac-fulger încă de dinainte să înceapă. Și expresia de pe chipul lui deveni precaută.

- E așa de importantă pentru tine? Toată treaba asta cu gestul romantic grandios?

Nino... nino... nino...

- Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru ceai.

- Nu am făcut suficient? Vrei ceva mai mult?

- Deloc. Absolut nimic.

Kevin înjură în șoaptă, după care o ridică în brațe și începu să o care înspre pădure.

- Bine... ce zici de acest gest romantic?

Molly încrucișă brațele la piept, încrucișă și gleznele, devenind imaginea perfectă a îmbufnării. Dar simțea că îi era un pic greață.

- Dacă treaba asta implică corpuri goale, atunci e sex, nu romantism.

Din păcate, el o lăasă atunci jos în loc să o sărute până când ajungea să înăbușe sunetul a o mie de alarme de incendiu.

- Crezi că nu știu care-i diferența dintre sex și romantism? Crezi că sunt idiot, doar pentru că sunt bărbat?

Povestea ei de Dragoste Fantastică o luase la vale serios din cauza unei alarme de incendiu care suna atât de tare în mintea ei, încât și-ar fi dorit să-și acopere urechile.

- Cred că numai tu poți să răspunzi la întrebarea asta...

- Bine, fii atentă aici ce o să fac. Inspiră adânc și îi întâlnești privirea, ferm. O să câștig Super Bowlul pentru tine.

Molly își dădea seama că vorbea serios, și mici explozii de fericire începuseră să se împrăștiie prin sufletul ei precum praful de stele, însă fiecare din ele era minimizată rând pe rând de alarma de incendiu. Și în clipa aceea înțelese că se confrunta cu întrebarea fundamentală a vieții ei, o întrebare care își avea rădăcinile în inima copilei care fusese abandonată emoțional pe vremea când fusese mult prea mică. Kevin Tucker era suficient de puternic să ucidă balauri pentru ea și suficient de puternic ca să câștige Super Bowlul pentru ea... dar oare era suficient de puternic ca să o iubească și atunci când nu era demnă de iubit? Avea nevoie de un răspuns care să amuțească pe vecie sunetul alarmei de incendiu.

- E de-abia iulie, idiotule, mârâi ea. Până în ziua cu Super Bowl nici măcar n-o să mai știu cum te cheamă.

- Mă îndoiesc foarte serios de asta.

- Mda, bine, cum zici tu. Se scărpină pe o mușcătură de țânțar, adoptă o expresie plictisită și apoi rosti cele

mai urâte cuvinte pe care le scosese pe gură vreodată: Mda, a fost greșeala mea. De fapt nu cred că te iubesc.

Oripilată, vru imediat să mai zică ceva sau să-și retragă cuvintele, dar apoi se opri pentru că Kevin nu părea deloc supărat. Ci doar gânditor... de fapt, analitic.

- Minți. Ai auzit vreodată de defileul Saxeten River Gorge?

- Nu pot să spun că da. „Cumva urletul alarmei de incendiu mai scăzuse cu câțiva decibeli?” Oricum, sună plictisitor. Tu ai auzit când ți-am spus că nu te iubesc?

- Da. În fine... Se află în Suedia și ceva mai periculos de atât nu există. Dar sunt dispus să mă cobor în rapel până la fund și când ajung acolo să-ți sculptez inițialele în stâncă.

„Da, în mod sigur, nu mai sună la fel de tare!”, se gândi ea. Bătu ușor cu piciorul pe iarbă.

- Mda, emoționant, ce să zică?! Doar că Suedia e aproape la fel de departe ca Super Bowl. Și-n plus, de fapt și de drept, dacă stai să te gândești, ce zici tu acolo nu ar fi nimic mai mult decât un pic de graffiti, nu?

- Este un sport care se numește parapantism. Sari cu parapanta de pe vârful unui munte și...

- Dacă n-o să-mi scrii numele pe cer în timp ce cobori, nici nu-ți mai bate gura.

Lui Kevin i se aprinseră ochii atunci.

- Ba de fapt, zise ea în grabă, las-o baltă cu totul, că probabil mi-ai scrie numele greșit. În plus, cei mai apropiați munți sunt ăia din partea cealaltă a statului... Așa că de ce nu alegi ceva aici și acum? Bine, poate că te iubesc un pic, dar adevărul, campionule, este că toate chestiile astea de Iron Man poate că ar impresiona băieții în vestiar, dar sigur n-o să-ți aducă copii și mese gătite în casă.

Copii și mese gătite în casă! O familie care să fie numai și numai a ei. Și un bărbat care să o satisfacă până în adâncurile cele mai tainice ale sufletului ei.

Și uite așa, alarma de incendiu amuți pentru totdeauna.

- A, deci vrei să jucăm dur, da? zise el.

Kevin o înțelegea mai bine decât oricare alt om de pe fața pământului. O înțelegea atât de bine, încât încă nu aruncase mânușile frustrat și nu plecase. Molly asculta liniștea glorioasă din interiorul ei și îi venea să plângă de bucuria de a ști că iubirea acestui bărbat nu trebuia să fie câștigată cu un comportament exemplar perpetuu.

- Am fost dispus să renunț la Stars pentru tine, îi aminti el, cu o expresie șireată întipărită pe chip. Dar bănuiesc că asta nu e suficient de bun pentru tine.

- Oh, da, ce să zic...

Kevin fără echipa Stars era ceva de neconceput.

El nu-și dezlipi nici o clipă ochii de la ea.

- Așadar va trebui să-ți ofer ceva mai mult.

- Nu e necesar, zise ea și zâmbi cu toată dragostea pe care o simțea pentru el. Ai trecut testul.

- Prea târziu. O apucă apoi de mână și începu să o tragă spre tabără. Vino încoace, scumpete!

- Nu, Kevin, serios... e în regulă. Gata! Eu doar voiam să... adică era chestia aia cu alarma de incendiu. Știu că este o nebunie, dar voiam să mă asigur că mă iubești cu adevărat! Și...

- Ai putea să mergi un pic mai repede? Aș vrea să termin cu treaba asta cât mai repede, ca să mă apuc să lucrez la unul dintre copiii ăia de care ai adus vorba.

Un copil... Și de data asta va fi fost totul bine. Observă apoi că o trăgea spre plajă.

- Kevin, nu trebuie să...

- Cred că ar fi mai bine să luăm una din bărcile alea cu vâsle. Nu că nu aș avea încredere în tine într-o canoe, dar hai să fim serioși, ai deja un dosar pătat.

- Adică vrei să ieșim pe lac? Acum?

- Da, păi avem ceva treburi neterminate, zise el, conducând-o spre docuri. Încă mai cauți gestul acela romantic grandios.

- Ba nu, Kevin, serios, chiar nu mai caut nimic! Am primit deja cel mai romantic gest pe care îl puteai face. Ai fost dispus să renunți la Stars pentru mine...

- Ceea ce nu te-a impresionat...

- Ba da, ba da! Mai mult decât îți poți imagina. Nu m-a impresionat niciodată nimic mai mult!

- Oh, da, sigur m-ai păcălit, atunci. Coborî în barca cu vâsle care era legată la capătul docului, după care o trase și pe ea în barcă după el. Aparent, încă nu m-am ridicat la înălțimea standardelor lui Dan Calebaw.

- Oh, ba da, ba da, zise ea, așezându-se pe băncuță. Doar că eram... eram precaută.

- Ba erai complet nebună, zise el, dezlegând barca și luând vâslele.

- Da... și asta. Ai dreptate. Păi și atunci chiar trebuie să ne ducem așa în depărtări albastre?

- Oh, da, zise el înverșunat și începu să vâslească.

- Să știi că nu am vorbit serios. Atunci când am zis că nu te iubesc.

- Crezi că nu știu asta? Și poți să-mi spui cât de romantic sunt, după ce ajungem în mijlocul lacului.

- Nu că vreau să fiu critică, dar nu-mi pot imagina că ai putea să faci ceva prea romantic acolo.

- Mda, ei bine, asta s-o crezi tu.

Îl iubea atât de mult, încât nu-i venea deloc greu să-i facă pe plac.

- Ai dreptate. Să ne duci vâslind până-n mijlocul lacului chiar e un gest foarte romantic.

- Păi nu știu eu ce-i romantismul?

Adevărul era că el nu avea nici cea mai mică idee care era treaba cu romantismul. Însă acest copil de preot cu limba aurită fără îndoială știa tot ce se putea ști despre iubire. Imaginea lui Daphne făcea valuri pe pieptul lui, în timp ce mușchii i se încordau și i se relaxau în ritmul în care vâslea.

- Îmi place tricoul tău.

- Dacă ai dreptate în legătură cu sora ta, și sper să ai într-adevăr, chiar dacă jur că o s-o raportez la comisia

de etică sportivă, o să fac câte unul pentru toți băieții din echipă.

- Poate că asta nu-i tocmai cea mai bună idee a ta...

- Oh, crede-mă, o să le poarte, zise el și zâmbi. Totuși cred că o să fac o concesie pentru linia de apărare și pe tricourile lor o să-l pun pe Benny. A, și apropo de asta... felicitări că ți-ai salvat cărțile. Mi-a povestit Lilly la telefon. Îmi pare rău că a trebuit să-ți vinzi apartamentul, dar oricum ar fi fost prea mic pentru noi amândoi.

Molly se gândi atunci la ferma mare victoriană de la marginea Du Page County, care auzise de la Phoebe că era de vânzare. Locul acela cu siguranță ar fi fost suficient de mare.

- Cred că am cam ajuns la mijloc, zise ea.

El se uită atunci peste umăr, spre mal.

- Da, nu... un pic mai departe. Ți-am zis vreodată cât de adâncă e apa aici?

- Nu cred...

- Ei bine, e foarte adâncă.

Molly putea simți cum i se întindea zâmbetul pe buze.

- Sunt îndrăgostită de tine până peste cap.

- Știu asta. Dar se pare că sentimentele *mele* profunde pentru tine sunt puse la îndoială.

- Promit că n-o să mă mai îndoiesc niciodată de ele.

- Bine, dar hai să ne și asigurăm de asta, da? Aruncă apoi vâslele și plutiră pe apă.

Se uită la ea și zâmbi. Și îi zâmbi și ea înapoi.

Molly avea senzația că inima îi crescuse cumva.

- Ești cel mai al naibii și cel mai direct bărbat pe l-am cunoscut vreodată, Kevin Tucker. Nu știu de ce mi-am închipuit, chiar și pentru o clipă, că aveam nevoie să te supun la vreun test.

- Ee... o mai iei și tu razna așa din când în când.

- Phoebe numește momentele astea „incidente”. Și acesta de azi a fost ultimul dintre ele. Am riscat să dau cu piciorul la cel mai important lucru din viața mea, dar

n-o să mai fac greșeala asta. Ochii i se umplură atunci de lacrimi. Ai renunțat la Stars pentru mine.

- Și aș face-o din nou într-o clipită. Deși sper sincer să nu mai fiu nevoit să o fac.

Molly izbucni în râs. Și râse și el, doar că apoi deveni incredibil de serios.

- Știu că nu iubești fotbalul la fel de mult ca mine... dar când eram în mașină pe drum încoace, mă tot gândeam că să vin aici era ca și când m-aș fi uitat spre linia de poartă. Îi mângâie apoi obrazul. Și apoi te-am văzut stând acolo... așteptându-mă numai pe mine.

Molly își putea închipui și ea asta.

- S-a întetit vântul, zise el. Se face mai răcoare.

Soarele natural strălucea pe cer și în inima ei strălucea soarele iubirii, care era de o mie de ori mai puternic. Și Molly știa că nu îi va mai fi frig absolut niciodată în viața ei.

- Sunt bine. Perfect, de fapt...

El încuviință atunci din cap spre hanoracul pe care-l avea încă legat pe talie.

- Cred că ar fi mai bine să-l pui pe tine.

- Nu am nevoie de el.

- Tremuri...

- E de la exaltare.

- Nu poți fi niciodată prea grijuliu. Barca se clătină un pic apoi, când se ridică în picioare și o trase și pe ea în picioare în fața lui. După aceea îi desfăcu hanoracul de pe talie și o îmbrăcă cu el. Era atât de mare, încât îi ajungea până la genunchi. Zâmbi și îi dădu o șuviță de păr după ureche. Ai idee cât de mult însemni pentru mine?

- Da... chiar da...

- Bine. Și apoi într-o fracțiune de secundă, îi trase de mânecile hanoracului, încrucișându-i-le pe corp și legându-i-le la spate ca pe o cămașă de forță.

- Ce fa...?

- Te iubesc. O sărută apoi pe buze ușor, o luă în brațe și o aruncă peste marginea bărcii.

Molly fu atât de șocată, încât se scufundă și luă o înghițitură sănătoasă de apă și apoi începu să dea din picioare puternic ca să se mențină la suprafață. Și nu era deloc ușor să facă asta, cu brațele captive în hanorac.

– Aici erai, zise el, când scoase capul la suprafață. Începeam să-mi fac griji.

– *Ce faci?*

– Aștept să fii pe punctul să te îneci. Îi zâmbi apoi și se lăsă pe spate pe băncuța bărcii. Și apoi o să-ți salvez viața. Dan a făcut asta pentru Phoebe și o s-o fac și eu pentru tine.

– Dan nu a încercat să o omoare intenționat, înainte!! țipă ea.

– Ei bine, eu fac totul și ceva în plus.

– Din toate tâmpeniile idioate pe care le... doar că atunci mai luă o gură de apă, tuși și încercă să își termine ideea. Din păcate, se scufundă din nou.

Și când ieși din nou la suprafață, el era în apă și o aștepta... cu părul ud learcă și picurându-i în ochi, cu Daphne lipită de pieptul lui și cu ochii aceia verzi păcătoși dansându-i de pura bucurie de a fi în viață, îndrăgostit și de a se distra așa de bine. Nu exista nici o altă femeie pe acest pământ care să-l distreze la fel de bine ca ea. Și nici o altă femeie care să-l poată iubi mai mult decât îl iubea ea.

Lucru care nu însemna, desigur, că Molly va ceda fără luptă.

– Până când mă salvezi, sublinie ea, o să fiu prea obosită ca să mai fac orice altceva decât să dorm!

Câteva secunde mai târziu, privi hanoracul scufundându-se spre fundul lacului, fără ea.

– A fost grozav de amuzant! Pe chipul lui Kevin se întindea un zâmbet absolut kilometric, și ochii îi erau încrețoși nu numai din cauza apei din lac...

– Nu în fața copiilor.

Și ea avea ochii încrețoși atunci când îl dezbracă de tricoul cu Daphne.

Și făcură dragoste la umbra bărcii, ținându-se de co-
pastie și unul de celălalt, gâfâind și bolborosind apă...
mai întâi unul dintre ei se scufundă și apoi celălalt...
doi temerari care își găsiseră fiecare perechea perfectă.
După aceea se uitară lung unul în ochii celuiilalt, fără
să spună nici un cuvânt... ci doar simțindu-se liniștiți și
absolut perfect!

epilog

Notițe găsite într-un caiet ascuns sub foișorul din tabăra Wind Lake. Autor necunoscut – deși există câteva bănuieli în privința identității scriitorului.

Toate animalele din Nightingale Woods se adunară pentru botez. Daphne purta a doua cea mai frumoasă tiară a ei, care era decorată cu strasuri – pentru că pe aceea care se afla pe primul loc o rătăcise la un moment dat, la un raliu. Benny își lustruise bicicleta montană roșie până când ajunsese să strălucească. Melissa atrăgea toate privirile, purtând o eșarfă creponată de la Rue Faubourg Saint-Honoré, și noul ei soț, Broscoiul Leo, crease un tablou minunat în onoarea acestei ocazii speciale.

Ceremonia se ținu la umbra unui arbore secular. Animăluțele așteptară să se termine și apoi fugiră din umbrele căsuțelor de turtă dulce și se amestecară printre invitați, invizibile pentru toți, cu excepția celor mai mici dintre puii oamenilor.

Victoria Phoebe Tucker clipi în jos la Benny de unde stătea cocoțată pe umărul tatălui ei, cu ochii-i verzi superbi vii și arzători de curiozitate. Și îl întrebă:

- Care-i treaba, amice?
- Care-i treaba cu tine?
- Hei... îmi pari destul de cunoscut...

Daphne țopăi și veni în față.

- *Bonjour*¹, Victoria Phoebe, și bun venit în Nightingale Woods. Aruncă o privire plină de admirație spre rochița albă cu volănașe, dantelă albă și fundițe roz, care îmbrăca minunat corpul bebelușului și se revărsa apoi

---

¹ În limba franceză, în original, „Bună ziua”. (n.tr.)

peste brațul mare și bronzat al tatălui ei. Victoria Phoebe clar avea un fler pentru modă. Eu sunt Daphne, și el e Benny. Am trecut să ne prezentăm.

- Și să vedem dacă vrei să joci fotbal cu noi, adăugă Benny.

Victoria Phoebe prinse atunci una dintre panglicuțele roz ale pălăriei ei de botez, o băgă în gură și începu să o molfăie.

- Ai putea să observi că sunt un pic prinsă cu altceva în clipa asta.

- Sarcastică... la fel ca mama ei, observă Șoricelul Murphy.

Tatăl Victoriei Phoebe se întinse atunci ca să elibereze fâșia de panglică. În schimb, micuța își mută interesul spre mâna lui, îl prinse de degete și molfăi un pic jucăria sa preferată... noul lui inel de la Super Bowl. El o sărută pe frunte și se uită spre mama ei, care stătea lângă el. Amândoi își zâmbiră complice. Din apropiere, mătușa Phoebe privea fericită noua familie la crearea căreia ajutase și talentul ei special pentru mașinațiuni.

- Nu-i recunosc pe toți oamenii mari, zise Broscoiul Leo, dar sigur îi știu pe toți micuții... familia Calebow, familia Bonner... copiii Denton din Telarosa, Texas, și acolo nu e cumva un Traveler?

Victoriei Phoebe îi cam plăcea să le știe pe toate, așa că abandonează imediat inelul Super Bowl, ca să îi prezinte pe unii dintre invitații adulți.

- Toți oamenii aceia uriași de acolo sunt tovarășii de joacă ai lui tati. Și dincolo sunt frații unchiului Cal, cu soțiile și cu copiii lor. Mătușa Jane stă chiar acum de vorbă cu unchiul Dan. E o tipă de treabă, dar aseară, când mă ținea în brațe, a încercat să scrie ceva pe piciorul meu, și tati i-a luat pixul din mână.

- Mda, sau mai plâns și alți copii de asta, zise Daphne. Să știi că mama ta arată absolut fabulos azi!

- Și mai și miroase absolut grozav... a flori și a prăjituri! O iubesc la nebunie pe mămica mea. Spune cele mai frumoase povești din lume!

- Păi, da, evident, zise Benny.

Daphne îi trase un ghiont, dar Victoria Phoebe se cuibărea la gâtul tatălui ei, așa că nu observă. Și apoi ridică ușor căpșorul și adăugă:

- Și el e tăticul meu drag. Zice că sunt fata lui cea mai specială... dar că să nu-i spunem lui mami... Doar că o zice mereu de față cu ea, și apoi râd amândoi.

- Ai niște părinți minunați, afirmă Melissa politicoasă.

- Știu, dar mă pupă prea mult pe obraji. Cred că o să mă albească.

- Îmi amintesc că și Rosie Bonner s-a plâns fix de același lucru.

- Rosie Bonner! exclamă Victoria Phoebe devenind dintr-odată aproape indignată. Aseară a încercat să mă ascundă în cutia de nisip a pisicii pentru că primeam prea multă atenție. Dar Hannah i-a distras atenția cu un fursec. O iubesc la nebunie pe Hannah.

- Da, ea a fost mereu prietena noastră specială, zise Daphne. Ne-am jucat mult cu ea când eram de vârsta ta.

- Adică nu vă mai jucați cu ea și acum?

Animăluțele făcură schimb de priviri, ușor încurcate.

- Nu la fel ca înainte, zise Benny. Se mai schimbă lucrurile. Se mai întâmplă diverse.

Victoria Phoebe era o viitoare *summa cum laude*, așa că nu-i scăpau prea multe lucruri.

- Ce fel de lucruri?

- Copiii pot să ne vadă numai atunci când sunt foarte mici, îi explică Melissa cu blândețe. Pe măsură ce cresc, își pierd această putere.

- Asta-i nasol!

- Dar pot să citească despre noi în cărți, adăugă Șoricelul Murphy. Și asta e aproape la fel de grozav.

- Cărți din care mama ta face o droaie de bani, sublinie Leo. Chiar dacă nu chiar la fel de mulți cum fac eu cu picturile mele.

Victoria Phoebe deveni dintr-odată tăfnoasă.

- Ei, mă scuzați, dar în clipa de față pe mine nu mă atrage absolut deloc cititul. Eu încă mai încerc să mă obișnuiesc cu iritațiile de la scutec.

- Oh, da, fără îndoială e sarcastică, cotcodăci Găinușa Celia.

Daphne, care aprecia foarte mult sarcasmul, hotărî atunci că era momentul pentru o explicație mai elaborată:

- Dar chiar dacă n-o să ne mai poți vedea pe măsură ce te faci mare, Victoria Phoebe, să știi că noi o să fim mereu prin preajmă și te vom veghea pe tine și pe toți frățiorii tăi.

- Frățiori?

- Suntem un fel de îngeri protectori, interveni Melissa în grabă.

- Da... unii mai blănoși, adăugă Benny.

- Ideea este... zise Daphne răbdătoare... că nu o să fii niciodată singură.

- Mai exact despre câți frățiori vorbim aici? întrebă Victoria Phoebe. Și apoi: Ups! Trebuie să plec..., zise când tatăl său o lăsă în brațele mamei ei.

Animăluțele îl priviră pe Kevin luând un pahar de limonadă de pe masa de sub copac.

- Aș dori să propun un toast, zise el. În cinstea tuturor prietenilor noștri și a familiei care înseamnă atât de mult pentru mine. Și în special în onoarea mamei mele, Lilly, care a apărut în viața mea exact la momentul potrivit. Și a cumnatei mele, Phoebe, care se pricepe aproape la fel de bine la unit cupluri, cum se pricepe să conducă un club de fotbal. Se întoarce apoi și își drese glasul. Vocea lui căpătă o rezonanță emoțională, când adăugă cu afecțiune: Și în cinstea soției mele... iubirea vieții mele.

Victoria Phoebe se uită pe după brațul mamei sale și zise:

- Și uite-așa încep iarăși să se pupe. Da, acum la început e ok că se pupă între ei... doar că o să ajungă cât de curând și la mine și la obrajii mei!

Și după cum era de așteptat, se întâmplă întocmai.
Daphne suspină fericită.

- Și acum am ajuns la cea mai frumoasă parte a afacerilor cu cărți...

- La finalul fericit, zise Melissa, încuviințând din cap.

- Mda... Prea multe pupături pentru gustul meu, bălmăji Benny. Dar apoi se luminează imediat și adăugă: Hei! Am o idee! Hai să mergem să jucăm fotbal!

Și exact asta făcură. Chiar înainte de a fi fericiți până la adânci bătrâneți.

mulțumiri

Vreau să le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat, oferindu-mi informații utile și cunoștințe de specialitate, mai ales lui Steve Axelrod, Jill Barnett, Christine Foutris, Ann Maxwell, Bill Phillips, John Roscich, Betty Schulte, mamelor de la clubul Windy City RWA și lui Chris Zars. De asemenea, echipei incredibile de la Creative Fest a lui Jennifer Crusie, lui Jennifer Greene, Cathie Linz, Lindsay Longford și lui Suzette Vann. Barbarei Jepson, care mi-a simplificat viața incredibil de mult. Lui Carrie Feron, care continuă să îmi câștige recunoștința fără margini cu înțelepciunea, prietenia și îndrumarea ei editorială. Le sunt, de asemenea, profund îndatorată celor de la Morrow/Avon, care fac atât de multe pentru mine. Mulțumesc, Ty, pentru că i-ai împrumutat lui Molly apartamentul tău, și ție, Zach, pentru că le-ai scris niște cântece de dragoste atât de frumoase lui Kevin și lui Molly. Iar cel mai mult vreau să le mulțumesc cititorilor mei, pentru că au insistat ca, în cele din urmă, Kevin să aibă propria lui poveste. Pentru a o putea scrie, mi-am luat libertatea de a asocia anumite evenimente și vârstele personajelor cu echipa de fotbal american Chicago Stars. Sper să mă ierte aceia dintre voi care țin la genul acesta de lucruri.

Molly Somerville e fericită în apartamentul în care stă, își adoră pudelul, își iubește sora și cei patru nepoți. Mereu o rebelă, cu reputația de a intra în buclucuri, pune capac la toate când decide să-și doneze moștenirea de milioane de dolari și să trăiască din ce câștigă în urma vânzării cărților pe care le scrie.

Phoebe Calebaw, sora mai mare a lui Molly, este proprietara clubului de fotbal american Chicago Stars, căreia Molly îi împărtășește toate secretele, mai puțin unul: este îndrăgostită de cel mai apreciat jucător al echipei, superbul Kevin Tucker. Acesta însă are reputația unui cuceritor în jurul căruia roiesc fotomodelele. Șansele lui Molly de a-i cuceri inima par aproape inexistente, mai ales că el nici măcar nu știe cum o cheamă. Într-o seară însă, Molly decide să continue șirul necazurilor în care se bagă și se strecoară în patul lui Kevin. Evident, rămâne cu inima frântă și, când crede că lucrurile nu pot fi mai rele, o sumedenie de probleme îl aduc iar pe Kevin în viața lui Molly.

Carierile și viețile lor sunt în criză... însă nu pot sta de parte unul de celălalt. Dar vor putea să învețe una dintre cele mai importante lecții din viață? Că, uneori, să te îndrăgostești doare, alteori, te scoate din minți... dar, dacă ești foarte norocos, dragostea te poate răsplăti în cele mai speciale și neașteptate moduri.

Susan Elizabeth Phillips a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit 4 premii RITA pentru „Cel mai bun roman”, precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2449-9

9 786063 324499